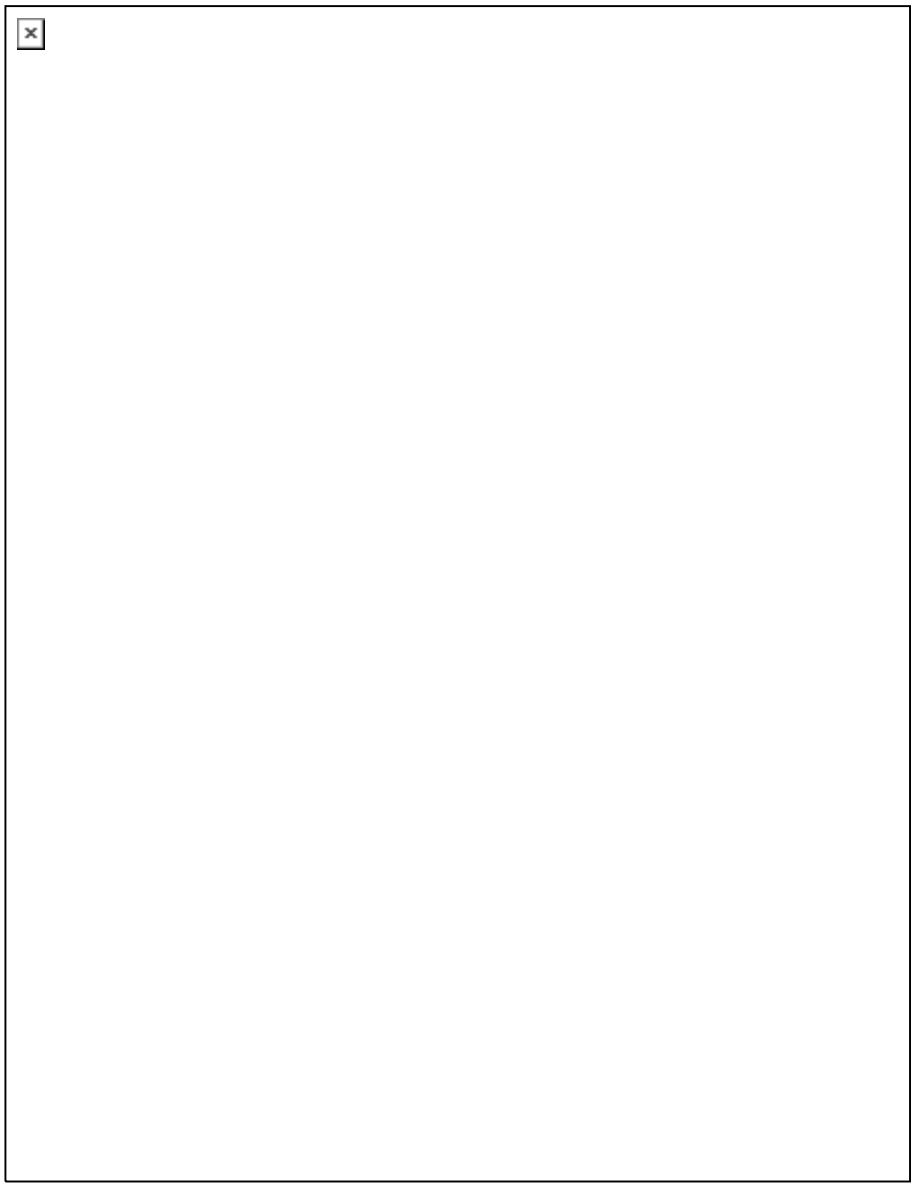
BRANIMIR DOROTIĆ

ZGUBIDAN

LIRIKA
1967. – 2011.

Samobor, 2011.

Bilješka o Zgubidanu

Rodio se 13. travnja 1951. na Braču, otoku između Omiša i Hvara, od roditelja, djedova i pradjedova otočana, s obiju strana iz loze Dorotića koju je proslavio fra Andrija. Njegov najraniji vidokrug opisuje more, a ono je sebično i samovoljno i nitko koga sveže uza se ne može više poželjeti neke druge širine, neke šire prostore slobode.

Zato je Zgubidan vječni skitnica i svaštar, pjesnik i svirač, slikar i crtač, mornar i planinar, a uza sve to brižljivi zapisivač i kroničar. I ovu neobičnu zbirku čine njegovi dnevnički zapisi, bilješke riječju, koje zajedno s njegovim bilješkama crtežom i slikom (jer on je i *pravi*, akademski slikar) čine cjelinu koju je teško zamisliti. Njegove slike, crteže i vitraje treba podjednako gledati i čitati.

Stih je samo forma kojom se poigrava da bi zapis oslobodio suvišnih riječi, napetih misli, sumnjivih čitatelja i sumnjičavih mudraca. Ništa u ovim stihovanim zapisima ne obvezuje, ništa ne traži odgovor, ništa ne iziskuje neku pametnu interpretaciju, ništa ne očekuje ni pohvalu ni pokudu. Namijenjeno je onima koji znaju da je umjetnost sam život.

Zgubidan je potpis, pseudonim, duhovno stanje, osjećaj nedovršenosti, ali i čežnje za novim plovidbama i novim skitnjama. Zgubidan je hazarder kojemu vrijeme ne znači ništa. Njegova će kronika trajati koliko traje i on sam, a zapisi će ostati onima koji ih budu htjeli sačuvati. I ovi napisani i oni narisani. Važno je da život bude ispunjen.

Zgubidan zapravo ne gubi vrijeme, samo ga zna potratiti na beskorisne stvari ili na beskorisne ljude. Potrati ga na brige i radosti života, na unuke, djecu, obitelj i svojtu bližu i daljnju, na prijatelje i suputnike, na sjećanja i uspomene, na stare znatiželje i nove izazove. Sve je to zapisano u njegovim stihovima.

Napokon, Zgubidan je moj brat, moja krv i moj duh, samo nam ista riječ nije istoga oblika. Ali sve to nije važno. Važno je samo jedno: da život bude ispunjen.

Dubravka Dorotić Sesar

Zagreb, 13. travnja 2011.

ČEZNUĆA

Dalekim obalama
i zlatnim žalima
zaboravljena dječjeg svijeta,
snovi moji lutaju
za modrinama neba.

Satkat ću cvjetni sag
preko mora
i poći za oblacima
daleko,
daleko…

SAMOĆA

U nama fluid svemira
struji
Prva radost stvaranja
samoća
Ona smisao daje
mjesečini
Dubinu mora poklanja
duši.

NA RASTANKU

Ne darivaj svoju pjesmu barabi
i ne vjeruj cvijeću fakina
što ga na pozdrav nosi
pred polazak vlaka
za ludu igru srca
i daljina.

Na rastanku
ostanimo prijatelji planina
i ruža.

ODLAZIM SA SVOJIM SNOVIMA

Poći ću dalje,
onako kao obično,
ni tramvajem,
ni vlakom,
ni morskim stazama.
Gledat ću kako
nestaje grad,
smanjuje se luka;
gledat ću kuću broj 4
ili broj 64,
neboder isprepletenih kaveza.
I sve se to spaja
u jednu crtu na horizontu,
crtu daleku sedam dugih
vječnosti.
Ako se jednom i vratim,
bit će to neki drugi grad,
u nekom drugom vremenu
i bit ćemo stranci,
dok zebre na raskršćima
ludovale budu za semaforima,
a oblaci siđu u kazalište,
na predstavu;
bit ćemo stranci
kad cvijeće prohoda
i razmili se trgovima
kao u našim snovima –
relativnost čuda,
Einstein i Alice
u ovom ludom vremenu.

Vjerujem u čuda
kao u mogućnost da se spasi
ljudskost
i zato odlazim daleko.

Nosim samo svoje snove.

NA SATU LIKOVNOG ODGOJA

Trideset zelenih kutica
na bršljanom urešenom zidu,
ko vrabaca malih zbor,
imaju u vidu
jedan stari bor.

Trideset olovaka
u ručice sjelo
pa polje bijelo
oslikava.

Smijeh i vika đaka
trideset drugara –
malenih slikara.

ŽIVOT JE KRUG

Život je krug,
nastavit ću gdje sam stao;
u ime ambicija zaboravih
da sam pao.

Radi afirmacije
dolaze u obzir sve kombinacije
naše standardizacije.

Život je krug
i sve je dobro osim vlastite
alijenacije!

Život je krug;
treba znati malo matematike!

U KAPLJICI ROSE

Ja sam sprud tvome valu,
a ti sunce mome nebu,
svjetlo što me u mraku čuva –
prijatelj si moj
i ljubav.

Svemir je vrtuljak,
a nas dvoje
jasnog jutra igra
u kapljici rose.

Neka nas vjetrovi zajedno nose
jer lijepo je uz tebe biti
velikom dugom
poslije kiše.

Tek kradom,
zovem te dragom…

SUSRET

Zadubljen u misli,
večeras te
s družbom
sretoh
i mimo te htjedoh proći,
al' stadoh zbunjen ludo
sred polumračnih zdanja
jer bila si ljepša nego ikad,
ljepša od svih mojih sanja.

Stajah dugo tako
zaodjeven tugom:
Ljubim, a ona ne zna za to!

BIJELA LJUBAV

Pred prozorom,
u krošnji bajame stare,
bijela procvjetala ljubav
slutnjom raja ozarena sva.

Ko ruka darova puna,
buđenje života javlja
cvjetovima nježnim
proljetnoga slavlja.

Ko ruka draga
pružena preko praga
nadanja moja budi.

Sklad duše,
ljubav nevina.

SLUTNJA

Kad jednom okreneš mi leđa
reći ćeš:
Bio je glupan
sa širinama neba,
zaljubljen u zvijezde
iznad mora,
pa neka potone u vrijeme
bez mene
jer more je ludnica duha
i ostavlja prazna žala.

Njegovu pjesmu
nek uzme mjesec
žut od zavisti.

Toliko.
Već postaješ indiferentna.

PUTNIK

Kofer u ruci,
kloparanje čelika,
podignut semafor na pruzi,
traka neke rijeke,
neke ceste i neba
zatvorena u prozoru;
nos priljubljen uz staklo
zamagljeno dahom
i kiša što neprestano rominja –
oplakuje vrijeme,
ljude i perone…
Putnik,
to je uvijek ista stara priča.
Moja priča.

MOJ DIO RAJA

Ti, što od zvijezda si ljepša
i od neba mekša
dodirni me
jednom samo
i umrijet ću sretan
što zemlja nije odar
već dio raja;
što smrt će bit početak
života bez kraja.

BRODE

Brode,
moj jadni brode,
što bez kormila lutaš morima,
što oluju spasenja čekaš
i mir daskama trulim tražiš,
sam si kriv
što si bez svjetla.

Otvori riznice svoje,
oslobodi ljubav od besplodnih trava,
vrati koralje moru
i čekaj zoru
oslobođen
kletve.

SRCE TVOJE

Kad bih imao škrinjicu
satkanu od kristala
i duga,
spremio bih u nju srebro
svojih tuga,
radosti svoje,
čemprese i lune,
svoja proljeća,
velike i male bune.

Sklonište mog mira,
škrinjica što svira –
srce je tvoje.

NA KRAJU SVIJETA

Poći ću tamo
gdje sunce spaja jutra s danima –
na kraj svijeta
da nađem izgubljenu vjeru.

Ni vrijeme,
ni prostor ne može zaustaviti
moje srce.

Poći ću tamo
gdje sunce spaja nebosklone
i naći ću tebe,
moja pjesmo.

MALI ČOVJEK SJEĆA SE SVOGA SNA

Ljubio sam tebe
ljepoto neviđenog sjaja
i ko Ikar htjedoh suncu stići,
a dolutah ja do svoga kraja.

Je li vjera kolebljivca starog
– vosak slabih krila –
uzrok padu bila?
Neću nikad znati,
tek sanjati sam smio
to što sam htio
javom zvati.

Spoznaje gorke zrenje
sad je put
za novo otkrivenje.

Tko gubi, ostaje mu Nada
jer svrgnutom kralju
svaki tron je mio.

SRETOH TE DAVNO VEĆ
(20. IV. 1975.)

Sretoh te davno prije,
a proljeće je bilo ko sad
i peludom cvjetnim optočen dan.
Davno te sretoh, znam
i nije to bio samo san,
pijanstvo toplog dana
što brzo mine.

Ko sunce kad sine,
uspomenu probudi zvona zvuk;
pod tisućljetni uđoh trijem
katedrale stare
i mladost unesoh u tom trenu –
dvadeset i nešto godina
lutanja, radosti i tjeskobe svoje.

Tu sretoh oči tvoje
i ljubav spoznah,
smisao svega.
Do tebe klekoh
i mjesto molitve smušeno rekoh
kako želim trenutak ovaj podijeliti
s tobom
dok život traje.

NA STRAŽI

U gluhoj zatvoren noći
slušam tišinu kako kaplje
i čekam.
Sva sunca dana
i sve luči noći
zgusnuh,
a ipak drhtim
i čekam zoru.

Nisam sam;
nosim tvoju sliku
u vojničkoj odori.

Bdijem na straži.
Moj san je odlunjao ponoćnim vlakom
u zemlju maestrala.

VIŠE NISI SAMA

Pjesma je ptica u letu,
sunce u zjenici
i huk mora u srcu masline.

Moje srce pjeva
jer čezne za škrapama
ljubavi.

Ti više nisi sama
crna golubice –
iskra ljubavi planu.

CRNA DAMA

Jedna crna dama
u noći duge
ne voli šetat sama.

Jedne noći
svakom će doći
- takav je život.

JESEN

Pisma…
Miris ljeta
u hrpi požutjelog papira.
Krik slomljenih krila
u srcu.

Jesen.
Bagremovi goli.
Jedna je ptičica pala
na našu uznemirenu savjest.

U sobi
srce peći žari
- moje misli čeka zima.

POET

Pjesnik je duša planeta,
naopako izvrnuta zvijezda –
izvana modrozelena,
iznutra oganj soneta.

Poeta,
to je ruka imaginarnog,
ali sretnog svijeta.

To je luda
što naivno misli
da ljubav procvjetati može
svuda.

ŽIVJETI ZNAČI IMATI IZBOR

Živjeti znači imati mogući izbor;
živjeti znači disati širine,
maglena otajstva nepoznatih slutnji.

Prostor,
čudo to je,
tajna postojanja,
neomeđeno vrijeme…

Trenutci radosti i pustoš samoće,
naše je vrijeme.

Lutalice, dušo,
ti ne trpiš slike preuskih okvira,
ni preteške rame;
ti si izvor divlji za me
jer živjeti uvijek znači imati
IZBOR.

Zagreb, 1974.

NA TERENU

Pejsaži kisnu
kad negdje putujem bez volje
i sam ne znam što je sa mnom,
zašto sam nepokretan i trom.

Nedostatak vjere?
Prije će biti da mi nedostaje dom.

Čekam da se nešto desi,
nešto kao prokletstva lom.

Sitna sipi kiša.
Torbe svoje ponovno spremam;
u snima
nitko beskućnik nije.

KAD VJETAR ZASTAVE SKRŠI

Ako živiš iza zatvorenih vratiju,
ne očekuj da ljudi k tebi dođu;
ako vjeruješ da ćeš zatvorenih očiju
lakše proći mimo zla i suza –
nećeš prevariti srce!

Jednom moraš uvidjeti zabludu
kojoj si sam davao život.

Kad žrtvuješ prividni mir
i napustiš svijet iluzija;
kad kiše zadnji operu ti trag,
a vjetar zastave skrši;
kad ostaneš zaista sam,
bez prijatelja,
bez ljubavi
i nade –
ne boj se!

Dug je put do zvijezda.
Pokreni se.
Neka to bude početak!

SLIKAR NEKI

uzeo kist,
nacrtao list
kako pada
žut
na stari
blatni
put

Spava grana
gola
siva
jedva živa.

LJUBAV

Bilo je i vrijeme da se upitamo
gdje smo zametnuli sreću
mi, osamljeni dužnici raja,
jer bili smo lutalice
dok spoznali nismo
tajnu duše.

Umoran od čežnje
dočekoh te, malena moja,
jer okupala me voda neba
i sad sam sretan
i čist.
Svi bi mi ljudi u srce stali!

KAD TI LJUDI ODUZMU

i posljednje što imaš,
preostat će ti pjesma.

Pjevaj, očajniče!

Budi sretan
što ONI nemaju sluha
za poeziju.

ŽIVOT OVI…

Leti jedna ptica
zakrpanim nebom –
crvena PVC ptica.
Limene rijeke teku
uskim betonskim koritima.
Stakleni drvoredi –
šušti DM i US lišće…

Život su elektroni,
kazaljke prsti,
ekrani oči.

Ima previše stvari.
Premalo se vidi
čovjek!

RN IZ '78.

Teren,
Dubrovnik mjeseca svibnja.
Rn za petak – interno knjigovodstvo:

novine	tri
ručak	trideset i tri
kava	četiri
kino	deset
krpanje torbe	četrdeset

I kad se sve zbroji
i oduzme
od putnog računa
do povratka u bazu,
ostaje sto i deset.
Puno ničega – kako se uzme.
Okrećem list.
Jesam li pesimist?

OSVIJETLJENA OKNA BRODOVA
u luci
lijeno se klate
u muci.
Pusta riva.

Mislim na tebe!
Galeb

TRENUTAK TIŠINE U BOLU

Odjek zvona,
miris mora,
tamarisi…
Kako lako klizi
sjena tvoja
tim predvorjem raja.

Gledam kako šetaš
i pjevam
tvoje ime.

MORE I TI

U sunčano jezgro dana,
opijen mirom mora
daleka snivam putovanja.
I zlatna plovi lađa
sred oceana;
zlatne niti jedra vežu –
u zlatne plovim daljine…
A tvoje drage oči
do mene i u snu sežu
s daleke rive
i prate me
u pjesmi,
žive.

ON ĆE DOĆI

Malo je vedrine
i malo topline;
u toj samoći,
gluhe su noći.
    Netko će doći.

Duše se traže
sred tužne laže.
Kuda li ići,
kome li prići,
što da se kaže
u toj samoći?
    Hoće li doći?

U noć kasnu,
poruku jasnu
duša sluti
u toj samoći.
    On će doći.

SANJA

Od tisuću sam zvijezda
pod svodom katedrale
prepoznao ja jednu
što svjetlila je za me –
Sanju,
pa iako je ne znam,
ja sve bih dao za nju.
I tko zna kako probuđen,
i tko zna zašto zaluđen
protjerah svoje tuge nadom
i nekom čudnom snagom,
sa željom da svaka misao
pretvori se u cvijet,
bogat i lijep.

Ja ne znam onu Sanju,
a sve bih dao za nju,
čitav svoj život i svijet;
za jedan cvatući vrt
sa stotinu simfonija
i akvarela živih ovoga grada –
jer ja prepoznah ljubav.

Ko skrivenu poruku,
sad otkrivam je svuda:
u onoj kali gdje žive u skladu
prašnjavi zvuk trombona nekog đaka
i pečene miris ribe
uz večernji zvuk zvona…
otkrivam je u drhtavoj sjeni
kitnjastog baroknog balkona
što još uvijek tužan čezne
za jedrima potonulih galiona.

A srce se stapa u igri slutnji i snova
ko sunce i zora
usred mirnog mora,
dok jedrim pučinom
i mislim na nju,
na moju malenu Sanju.

ČAROBNE SANDALE

U snu si mi noćas dala
par bijelih sandala
i sad žurim preko mora,
preko gora
poput maestrala
do naših žala.

UMORNA KIŠA

Umorna kiša
limeni oplakuje žlijeb
umorom što vlažno stenje
niz mrtvo kamenje.
Smiraj truba svira,
al nema mira
stari žlijeb.

KAMEN

Tisuću puta bio je drobljen
i gažen,
i nije se tužio.

Uvijek je služio
čovjeku.

Bio je krov i bedem krut,
ognjište toplo i put.

Obični bijeli kamen.

LIJEPO JE…

Lijepo je zdrav se roditi,
zemlju pohoditi,
u život ući i:
gugutati,
prva slova sricati,
za slomljenom igračkom naricati,
poricati,
znati,
spoznati
dušom zanesenjaka,
srcem obješenjaka.

Lijepo je imati dom
u kojem ljubav cvjeta;
lijepo je znati da postoji
list,
kist
i paleta,
da svaki poeta
ljubav časti.

Lijepo je rasti,
snažiti,
važiti,
puteve tražiti;
lijepo se odvažiti,
gradom lutati,
morem plutati;
lijepo je biti skupa
i poslije maturantskih klupa;
lijepo je raditi
i zaraditi,
na noge stati
a dječakom ostati,
uvijek učiti,
srcem zvijezde dokučiti;
lijepo je snivati
i cvijeće darivati,

nekoga čekati,
sretati
u mašti,
u bašti,
ko sunce sijati;
lijepo se smijati,
ljubiti bez daha,
bez straha,
letjeti kad treba
sve do neba…

U ljudskoj je naravi
sretan biti.

MATURALNA

Koka je imala pijevca,
kravica svoga vola,
Štefa je imala muža,
a muž je imao kola.

Svatko ponešto ima
pa makar to bila i smola…

Nebo se zvijezdama diči,
more na nebo sliči –
otoke zvijezda ima.
Pjesmice krasi rima,
snijeg ima zima,
a meni glava klima
prepuna duhanskog dima
i misli ludih
kojima se osudih
na bal tišina hudih.

1977. – 1987.

ABECEDA ASOCIJACIJA

A	**B**	**C**
ambicija	Branimir	cvrkut
atelijer	Brač	crveno
Amerika	bjesovi	crno
auto	bjegovi	cipele
AUUUUU	brige	ceste
ajoj	boje	curice
AMEN	budućnost	cigani
	brod	cigani
	braća	
	batina	
	bit	
	bitak	
	bitka	
	BIBLIJA	
	Bog	
	biser	
	blato	
	Baš sam bolestan	

Č	**D**	**E**
čovjek	djeca	Europa
čudo	draga	estetika
čudovište…	dama	etika
	dugovi	embrij
	drugovi	evolucija
	dinari	emancipacija
	dim	erotika
	duhovi	Evo ti ga na…
	domovina	
	Davorka	
	Dubrovnik	
	daljine	
	duljine	
	drek	
	Da prostite	

F
frka
fino
fuj
fraza
fortuna
fatamorgana
Frigani smo
fantastično

G
glazba
govor
galama
gost
gozba
grabljivice
gatke
groza
grad
gad
glad
grob
grub
grozd

H
hvala

I
inat

J
jasnoća
java
jasmin
ja

K
Krist
kist
krš
krasna konoba
koza
kišobran
kameni križ
kraj
kretanje
konji
konjica
kreteniranje
kreketanje
krevet
katastrofa
kancona
Kako može biti dobro
Kako bi nam moglo biti dobro
komedija
komedijaš
k…

L
lavež
laktovi
lova
litra
lupeži
lovor
lakoća
lastavica
let
leut
luka
lirika
lirik
liri
lir
li
l
lavovi
lov
lom

LJ
ljubav
ljepota
ljenčarenje
ljubav
ljepota
ljaljoljiljelja

M
misao
misterij
mrak
mati
moja
matura
muka
matrikula
možeš, moreš
more
masline
misa
madona
muk
mir
Marija
misao
more
mir

N
ne, ne i ne
novac
nevaljalac
nitkov
narod
nestati

NJ
njezin

O
odgovori
Odgovori!
odozgo
odozdo
odasvud
Odbijte od mene
ovan
ovca
optimizam
OP!
oprostite
opet oklada
O.K.
oči moje
oprez
OOOOOOOO OH!

P
pitanja
pjesma
prijatelj
pisma
prsten
pokvarena
ploča…
pokvarena
ploča…
pokvarena
ploča…
praznina
praznik
pas
p……..
prostak
putnik
put
pišem
plitak
papazjanija
Pražnica
Pariz
pokajanje
postojanje
post
ponos
pop
pamet
pakao
pustinja
psovka
pravac
Pegaz
polako
propuh
Pa što

R
rakija
ruka
rima
rum
rupa
radio
retorika
rebro
Rim
rosa
roda
ris
"Ris"
riba
ribar
ratnik
rat
rast
rasap
rječnik

S
sjeme
savjest
svemir
sloboda
san
stvarnost
sinovi
sebičnost
samoća
strah
svrha
sutra
svjetlost
slikati
sliku
sumirati
svejedno
smrt
smisao
slučaj
spojiti
Samobor

Š
škakljiva stvar
školjka
šuma
širina
svila
škare
škandal
šok
šašav
štraftast
štraloć
šššššššššš!
š

T
tataratatat
trumbi
trumbeta
topot
troje
trinaest
trideset
tata
ta
tamo
tupiti
tu piti
telegraf
tebi
toplina
tjeskoba
tvoj
tikvan
tužan
tamarisi
tamarisi
tamo riši
travanj
trinaesti

U
umjetnost
umješnost
ustrajnost
umišljenost
uokvirenost
ustajalost
uskogrudnost
uravnoteženost
uznemirenost
uskoro uniforma
U vražju mater

V	**Z**	**Ž**
vizije	zima	život
vile	zlato	žena
vilenjaci	zemlja	želja
vino	znanje	žeđ
vatra	zanimanje	životinja
veselje	zet	život
voda	ZET	žalost
volim	zvonce	žetva
vas	zaborav	živost
vse	zajeb	žilavost
vidiš	Zagreb	žuto
venem	Zamisli samo	žito
vječnost	zlo	žuto
vjernost	zloća	žalo
vojna	zavist	
vježba	zrno	
vau! vau!	znanje	
vandali	zovem se	
vodokotlići	zovem te	
	Zlatni Rat	

Radeći na slikovnom rječniku početkom 1988. (jedna od varijanti)

ČEKAJUĆI ZORU

Na pola puta
između noći i dana
ostadoše moja vrata
otključana.
Putujem snovima
koji nemaju
ni luke,
ni obala.
U kofer od čežnje
spakovah sva svoja svjetla
i sve svoje sjene –
neograničeno vrijeme.
Nisam sam premda samujem.

Dok drugi počivaju,
ja se susretima radujem.

VJERUJEM

Sva putovanja
radi povratka volim.
Dok pakiram torbe
za njih ja se molim

Bože
upravi stazama mojim
jer ja se bojim.

DVOJBA

Ostati – otići,
znati – ne znati,
vidjeti – ne vidjeti,
osjećati – ne osjećati,
otići…
ne zaboraviti…

SAMOTNIČKA

Opet čekam…
Čekam bez nade
dok kiša lijeva.
Sudbina, kažu,
Čajkovski i kiša.
Još jedna noć bez zvijezda.

ISELJENIČKA

Svakakvih putova ima:
sunčanih i putova noći,
ima putova znanja i putova moći;
postoje putovi srca,
nekima život ne kroči.
Bezbroj putova ima
ka samoći.

BILO BI LAKO

da moju sumnju
ne razbija
svojim povjerenjem
onaj
što teret križa nosi
i za mene
i za tebe

onaj što mi noću
uzbunjene klince šalje
u postelju
na zaspalu savjest
djecu našu
dobru tanad u nevjeru.

SUMNJA

Sumnja,
ljutnja,
nemir,
korak do praznine,
a ona šuti.
U oku suza,
usna u grču…
Dok nijemi dijalog traje,
gledam je,
ne razumijem –
u ovom trenu tugu njenu
promijeniti ne mogu.
Rublje odsutno kupi.
Sparina.
Odjednom svježine dah
okrznu naša lica;
srebrna prosu se kiša,
šapatom probudi nadu.
Sami smo
i sami nismo,
sami smo
kad zli smo.

MAGLE

Gledam kroz prozor
magle neprozirne
bezvremene
nenapisana pisma
šaljem
ljubavi bez adrese
i imena
u ničemu i kroz ništa
tražim
veliko moje more

LIRSKA

Čitam ljubavnu liriku!
Čemu podsjećati ljude
da stvari srca bole?
Previše je spominju,
a premalo vole.

GLAZBENA

Dok pjesnika guze,
rađaju se muze.
Sit poeta
nikome ne smeta.

PROTESTNA

Mrzim vrtić,
dajte mi crtić!

ŠTO MENI TREBA?
… komadić kruha,
… komadić zemlje,
… komadić zvjezdanoga neba.

NIKAKO DA PRONAĐEM
svoje vrijeme,
svoje misli
i svoj put.

SLIKE MOJE NENASLIKANE!
Kosti umor vreba,
oči sklapa
– prepustiti se slatkom snu
i otići dovraga.
Sve svoje granice ima
pa i ja.

ŠETAJUĆA I.

Patetična

Jedan
dva
tri
četiri
pet puta otkucao je sat
u tornju obližnje crkve.
Sjedim na klupi
u parku preko puta –
indiferentno prolaze ljudi.
Nekada sam ovdje čekao ljubav,
a sad mi vrijeme sudi –
nezainteresirano prolaze ljudi.

ŠETAJUĆA II.

Prolazna

Ne hajem
hajem.
Ne tražim
tražim
Ne tugujem
tugujem
Ne nadam se
nadam se…
jer sjećam se
I hajem
i tražim je
i tugujem
i nadam se
na klupi
u parku
u sjeni protekloga dana

U ovom gradu
od milijun ljudi
meni se od samoće ludi.

OLUJNA

Oblaci putuju
luduju
tuguju
Modro su nebo zastrli
žestokim vjetrom,
olujne
crne
misli su prosuli.

LJUBAVNA

Znam,
prodavao sam ti maglu
i opet ću.
I ne mislim drugo,
nego da je život magla,
savršen omjer kišnih kapi,
zrnaca prašine i svjetla.

Život je pelud svemira
i sve je samo privid,
osim kretanja i ljubavi.

BEZ NASLOVA

Ništa je ne znam,
malo toga razumijem,
a ipak…
Imam ludu sreću
da me ljudi
uglavnom,
vole,
a ja im,
uglavnom,
ne vjerujem.
Okrenut sebi,
čekam
da se probudi
ono prokleto u meni.
U međuvremenu sam Vaš.

JOŠ TRI

Sve ove širine za nas,
a živimo zatvoreni
kao u rupi.

***

Kad se probudim,
znat ću
da li je to bio samo san.

***

Daleko od kuće.
Za rođendan
poželio sam pismo,
a dobio sam,
bio sam …
bio sam sam.

JUŽINA

Danas sam težak,
nepokretan, trom.
Mrke se misli roje.
Mrtvo more sam danas,
ja i pjesme moje.

ZABORAV

U spomen Dizdaru

Ima rana što ne peku
Ima suza što ne teku
Ima sablji što ne sijeku
I potoka bez utoka
Mora silnih bez obala
Ima puteva bez ciljeva
Ima snova bez buđenja
Jasnih zora bez čuđenja
Ima bajki za svakoga

I za mene jedna ima.

TRI

O kad umre Svijet,
ostat će ljubavi trag.

***

Uvijek kad umre dio mene,
rodi se dio mene.
Kad umrem,
rodit ću se iznova
kao oblak,
kao kišna kap,
kao potok,
kao more.

***

Ljubavi!
O Bože!
Što ja znam o ljubavi!!?

BARBA ŠTEFANU

Galebi na rivi
nakon duga puta
i plima.
Staru sam kuću
našao praznu,
al' u njoj još srca ima.

ZORA

Burin ore more –
friškeca.
Parti je zadnji vapor –
pusta je ostala riva.
Iz kale reve tovor.

JEDAN DAN KOD PRIJATELJA

Težina neka,
umor, muka.
Putovanja postaju mrska.
Umjesto sunca i vjetra na provi,
kabina puna dima.

Sjedim uz prozor –
otok u maglu tone.
Odmiče trajekt –
zvona nostalgijom zvone.

U borši kupus ubran friško
i bob i uje, kapule malo i vino.
Pregršt ljubavi u toj samoći
i život što teče mimo.

BRAČ

U srcu drač.
Prvi put
osjećam strancem
moj Brač.

I mrsko mi je
preko mora.
Radi ljudi,
radi prevara i laži,
ljubav mi posta mora.

MALOM PRINCU

U tvome letu vileni
U tvome srcu odgovor
Ruža s četiri smiješna trna
S malene planete
Znaš i ja sam za nju odgovoran,
Previše sam plašljiv
Il' premalo dijete.

MOGU BITI SVAKAKAV
odvratan
očajan
zao
malodušan
i sam
Mogu biti radostan
pijan
zaljubljen
i bolestan
A znam
izvan toga su razlozi postojanja

Jedino ne znam
što je zaista stvarnost
a što je tek san.

NE RAZGOVARAMO DANIMA
Ona se odmiče
Ja ne znam razlog
Ja se odmičem
Ona ne zna razlog.
Ili ipak znamo sve
Netko drugi
Umjesto nas
Danas
Mjesečine lovi
I baš ga boli…

Ptice nebeske nit' oru, nit'…

PLJEŠIVICA

Moje su misli samo moje –
za tebe pijesak.
Ne trudi se da ih uloviš
između riječi bez smisla.
Sakriven osluškujem
kave miris,
smijeh za susjednim stolom,
tramvaje, cvijeće, preklinjanja,
toplinu tjelesa,
miris grada
što se budi.
Zagreb u meni
i ja u Zagrebu –
život struji venama.

VINSKA

Zaglibih u ovoj priči
između kuhače i zadaće,
sve mi na dramu sliči
i pitam se:
Kuda ću ovo stići'
Molim za kruh svagdašnji
i dan sutrašnji
i mislim
da nema Boga,
sve bi mi bilo
operi,
skuhaj,
pojedi,
poseri…

JEDNA PTICA
zlatnom žicom,
gnijezdo svoje ogradila –
slobodu da sačuva.

U SVAKOM JATU IMA PTICA
ima ptica sa sto lica:
lakokrilih i šarenih,
punjenih, mudrih i pečenih…
Prepelica, golubica, roda,
svraka i grlica…
Priča čudna,
čudan zbor!
Nema mačka
dirigenta
da uvježba
ptičji kor.

LOŽA

Koliko se samo Tristana,
Romea i Lancelota
utopilo u vinu
bez šanse
jer ljubav treba
zadobiti borbom –
ona se nikada ne poklanja.
Da bi je zadobio
ili da ti je otmu,
moraš je najprije imati
- imati srce
i biti svoj.

VEČERNJA

Rumeni zapad…
Galeba krikom utrnu dan
Nad mrtvim morem more tišine
Utonu svijet u san

Milijarde sunaca
Miruju na dnu
I moje negdje u dubini iskri
Znam

PRETENCIOZNA

Tri života
u jednom životu,
tri stvarnosti
u jednom snu.

Jedan za radosti ljetne,
oseke i plime.

Drugi život za godišnje mijene,
proljetni potok, jesenje tišine
i zrelo vrijeme.

Treći za igru ljubavi i smrti
leptira i svijeće.
Zima!

SLIKARSKA

Moje pjesme
u proljeće cvatu,
ljeti ih more kupa;
ujesen zriju grožđem i jabukama,
a zimi mrznu
ko šare u oknima.

PJESME MOJE
ludujuće
putujuće
tugujuće
sve ste mi ljubujuće.

PROROČKA

Znam,
jednom ću u rano jutro,
sa prvom zrakom
proljetnog sunca,
krenuti mirno.
Poznatu stazu proći;
spojiti radost i tugu,
nebo i zemlju
u veliku dugu.

JEDNA OD

Kad već jesam
Nikada
Neću
Nestati

ŠKAKLJIVA

Jednom sam se zaljubio
pa sam se rastrubio,
pa sam se skoro ubio –
zbog jedne obične mačke,
okrenuh se glavačke,
zbog jedne obične guske
dobio sam i pljuske.

OKULISTIČKA

Prevari me laža čista –
ispod tuša i retuša
svaka šuša
može da zablista.

POSLOVNA

Neki što dobro ne vide,
strašno mi, strašno zavide.
Ni ja dobro ne vidim,
nekima i ja zavidim,

DVIJE LJETNE

Umjesto maestrala,
šumora mora,
hladovine ispod bora,
sjedim usred Samobora.

DUGOVI

moji drugovi;
led
moj med;
kraj
možda raj.

POVRŠINSKA

Koliko su važni
novac
putovanja
žene
vino
svadba
opijelo
posao
uspjesi
centralno grijanje
prašina…
Koliko smo važni Ti i ja?

OVČJA

MLITAVOST me slemala
SLEMALA me panika
PANIKA me obuzela
OBUZELA me strava
STRAVA me okružuje
OKRUŽUJE me praznina
me me mmeeeeeeeeeeeeeeeee

KUKAVIČKA

Što smo htjeli,
nismo smjeli,
nismo znali
pa smo stali.

A jedni su krali,
drugi su kakali,
treći su prali…
vali
mali
ali
pali
li…

POKAJNIČKA

Zar sam te uvrijedio?
Oprosti, nisam tako mislio
jer da sam mislio,
bio bih bolje smislio.

Dok sam tako kričao,
uopće nisam mislio
i zato, ako ti misliš dobro,
sve zaboravi.

Ne misli da moraš razumijeti
sve što sam ti pričao.

MISNA

Mir Vama!
Prosim,
pustite me na miru.

PODSTANARSKA

Ima jedna al' bezvrijedna,
ima druga kao kuga,
ima treća puna smeća
i četvrta ima al' je
u njoj strašno zima,
a u petoj gazdarica – šminkerica.
Šesta ima troja vrata
i noć punu batkoraka;
sedma, osma i deveta –
preskupe za ime svijeta;
deseta mi tugu razbi,
no zakratko –
ni tu sreće ne bi.
Podstanar je samo lova
koja drugog svrbi.

AKTUALNA

Puna mi je kapa svega…
Čega, čega?
SVEGA, osim…
Kad promislim dobro,
za to duža pjesma treba.

TUŽNA

Tamo daleko
Tamo gdje vječno sunce sja
Tamo zajedno
Tamo zagrljeni
nikada
otići
nećemo
ti i ja.
Preskupo je!

POPULARNA

O Bože,
skinuli su me do kože
da me lakše glože.

Grizu, grebu i na rate,
nabili mi i kamate.

Kažu tako čim si tužan
znači da si nekom dužan.

Pa se smijem sve od bruke,
nek prekrate ove muke.

VEZA

MIR!
Mir tamo
Mir ovamo
Razbit ću te
ako se ne smiriš
Smirit ću ja tebe
MIR
M i r
Da nema onoga i
bila bi to dva slova
bez veze

TRŽNICA

1/2 kg blitve,
1 kg mrkve,
može i peršina.
Krasna vam je salata!
Dajte kelja
i kilo ove zeleni.
Baš je skupo
danas ovca biti!

Zašto se trava
rimuje sa krava?

SIVA

Mislim…
Sve su
perspektive
sive.

OZBILJNA

Putujem
ludujem
tugujem
sanjam
ganjam
skitam
pitam
ritam
tulim
hulim
i tko zna
kuda to vodi
i kako će se
sve to završiti.

OPTIMISTIČKA

Svima Vam
želim svako dobro!
Vaš odani
Bostan Obro

ČIV, ČIV, ČIV,
baš sam sretan.
Još sam živ.

PROSTAČKA

Ja bi,
ja bi,
ja bi sve!

NARODNA

Oja noja
mala moja
od tebe mi
paranoja!

ZRCALNA

Imaš li ti čovječe pameti?
Teško!
A tko da te pouči,
da otkrije sve što u tebi čuči,
što te muči;
da te upozna, prouči,
da te razumije, nauči?

A i čemu gubiti vrijeme
kad si stvoren samo za
davež i probleme.

DUHOVITA

Danas sam bio jako duhovit
Riječi mi nisu mogli ulovit
Onda su rekli da sam drzovit
Zarežali i vrata pokazali

Svaki je put trnovit

AKCIJSKA

prvi put,
drugi put,
treći put,
prodano!
Opet jedna prodana duša.

BRODOLOMSKA

Jedan brod tone, tone.
Neka tone.
Ja s tim nemam ništa!

A zašto onda meni zvona zvone?

MIHOVILOVA

Problem…
Danas vrtić, tete, mrak.
Problem…
Sutra starci, braća, svak.
Problem…
Sve nešto mislim, mislim,
a ništa, baš ništa, ne znam.

ČUDESNA

Gle!
Čudo!
Opet!

JADANJE

Pjesme sam pisao,
križao sam ih i brisao,
pisao i brisao,
pisao brisao,
sve dok nisam zbrisao
iz poezije u prozu.
Sada tamo pasem
jednu kozu!

POLITIČKA

Dok su jedni pjevali,
drugi su zijevali,
treći snijevali.

I sad neki pjevaju,
drugi sijevaju,
neki pak šutiju
da ih ne rastjeraju.

VEČERNJAKOVA

Kako izaći iz krize…?
Tako je svaki Božji dan.
Milijun i jedan glupan
slova sriču,
pamet stiču.
Novine kažu:
Zora nam sviće,
ako bude sriće…

Puste priče,
puste priče…

MEDICINSKA

Večeras sam tužan.
I sutra ću biti tužan,
a vjerojatno i prekosutra.
Prva je ljubav jaaako tužna.

Tko zna.
Ako naiđe druga,
možda me prođe tuga.
Naiđe li treća,
frka bit će veća.
Četvrta se i ne broji –
ona se boji.
Peta je kleta.
Šesta, sedma, osma…
Tko zna?

Najbolje je izaći van
i šetati sam.

PORUKA

Poblesavio sam!
Pravi li Stvoritelj greške
kao i mi?
Jer, ako nisam feler,
zašto mi podmeće
tako gadne zadaće –
u ludom svijetu živjeti
bez uputa i pomoći.
Ponizno ga, stoga, molim,
ako ga to ne gnjavi,
neka mi se nekako javi…

… I bi svjetlost…,
čudo novog dana.

IZMEĐU NAS

Između sjevera i juga
Tuga
Između istoka i zapada
Nada
Između neba i zemlje
Veselje
Između nas
Oštar pas

GRM

U snu sam
sanjao san –
gorući grm
i glas:

Svatko u sebi
sreću nosi;
nema svrhe,
od drugoga
da je prosi.

PARANORMALNA

Svaki se dan
sto puta spremam
da ti vratim dug,
ali para nemam!

DRAGA!

Umjesto šašave spike,
naslikah ti tri slike:
Ispovijed,
Molitvu
i Tugu.
Ti znaš
da imam samo ovaj život,
da nemam drugu,
da ne mogu
i ne znam dalje sam;
i nek te bude sram
što oštriš jezik na meni
jer u tome,
ja ti nisam par.
Ispadam glupan –
za svađu sam prestar.

UMIROVLJENIČKA

Što više trajem,
više mislim,
manje hajem,
više zbrajam,
manje lajem,
više se smijem,
a manje se kajem.

Sve u svemu,
više-manje trajem.

MOLITVA

Izgubljen sam
i sasvim pri kraju –
brine me samo
je li to anđeli znaju!?

Molim vas, usprkos promašaju,
čuvajte i za me
mjesto u raju.

IZMEĐU

Između izvora i ušća
bezdan
ljubavi i kaprica
zlatan san
i žeđ od koje ludim
za drugim

Može li išta ugasiti
taj pakao u meni

Između izvora i ušća
pasji život.

UTORAK 11.30

Danas tako,
tako čudno stojim,
kao da
zadnje ure brojim.
Stranac
u jasnom prividu svijeta
kojeg sam nekoć
zvao svojim.

POPODNEVNA

Kiša rominja
Lati divlje ruže natapa
Ona zahvalno uzvraća mirisom
Mislim na Tebe
Bez uzbuđenja
Vidjeti
Osluškivati
Osjećati
Razumjeti
To je sve.

PUTNIČKA

Ima jedan svijet
bez kojeg ne mogu živjeti –
on sasvim dobro može bez mene.
Život je pitanje,
život je odgovor
na sva glupa i pametna pitanja.
Treba putovati
šuteći,
promatrati
ne zapisujući.

ROĐENDANSKA

Ja ne znam
odakle…
Ja ne znam
kamo…
Ja ne znam
zašto idem…
Jedino znam
da sam krenuo.

SUSRET NA ONOJ STRANI

Što znači
jedan zeleni semafor
u labirintima
zabranjenih smjerova,
kontroliranih,
ograničenih,
jednosmjernih
života
gdje ljudi se ne susreću,
osim u snovima!?
Što znači taj kratki
treptaj svjetla:
poziv,
tajno mjesto sastanka,
čovjeka na drugoj strani,
ljubav možda,
strah,
sumnju,
san!?
Susret u snu
koliko traje bljesak.

BRAČ '89.

Neki Bračani misle
da je Krist
zemlju obišao
samo kao turist,
račun platio
i otišao.

NASRID SELA
obnovjena
storo nonina kuća.
Miri su isti oni storih Glagoljaša,
a krov i škure fameje Mejaša.

Nova su ovo vrimena došla.

BRAČ '89.

Vjetar komada oblake.
I opet kiša neće pasti
na ovo mjesto prošlosti
bez budućnosti.
Žedno tlo,
a moja prepuna gustirna
toči uzalud.
Ni tića u dovratku –
ostavili gnijezda.
Vjetar pustinje kida paučinu
tu, gdje su mrtvi življi
od živih mrtvaca.
Vratit ću se ovamo
kada me više nitko
ne bude mogao prepoznati;
pomiješati pepeo
djedova i unuka.

Put na Brač IV./ 89.

IZMEĐU

Svejedini Bože
Ovo veliko more
Beskrajno nebo
Tako mali brod između
I spoznanje
Putnik beskraja
sobom ponijeti može
jedino molitvu
Ljepota – neuništiva je
Prostor – neizmjerljiv
Vrijeme – beskonačno
Ljubav – svemoguća
Čovjek – sve to zajedno.

BRAČ '89.

Rođače moj,
zašto bi mene putnika,
što sam ti iznenada i
bez najave
banuo na vrata,
priveo moru
svojim autom.
Ne dijelimo isti svijet
ni iste probleme –
jedino nam je umor isti
i neprepoznavanje.
Ne uznemiravaj se,
zorom ću krenuti pješice
i prag svjetlosti prijeći
prije nego ti otvoriš
svoje škure.

BRAČ '89.

Nikoga svoga,
ni rođaka,
ni prijatelja
na rodnome
Braču.
A svijeta ima!
Poštuju marku
ko oca i majku;
pečeni janjac –
turist je bratac
i društvo ino
za dobro vino
i tuđu muku,
ruku pod ruku.
Čak i oni što su ostarili,
naglo su se i pristojno pokvarili.
Postadoše mramorne kuće,
srca ko dinar,
skoro strvinar.

JUTRO ŽIVOTA

Postavljam pitanja
Podne života
Postavljam pitanja
Odgovora ima i nema
do večeri
Tada ću znati
Čemu
Komu
Kuda
I zašto sam živio
Znam i sada
Svjestan
Stalno sam
nekome nešto
dužan bio.

IZVJEŠTAJ XXXIX

I dalje naš brod
klizi zvjezdanim oceanom;
i dalje tišinom treperi daleki mir.
Usnuli u vječnosti
mi nismo sami,
probudit će nas
svjetlosti hir.

PRED POLAZAK

Rastanci neki
bolno su teški
i poput kiše meki.
To je molitva
bez riječi
što u nebo leti.

AMERIČKA I.

I danas dica u Amerike partiju,
a doma in matere više
ne gredu po vodu.
prominilo se stanje.
Oni ča su partili u svit
imodu svega manje:
jubavi, ditinstva, vrimena…
Jedino hi pinezi držidu
da iz tujine
u Kroj ne bižidu.

AMERIČKA II.

Sjedim u San Pedru,
a onamo negdje
peče se riba na gradele,
vino zrije,
cvrčci poju…
Lijepa je Kalifornija,
ali srce je moje negdje
na dalekom škoju.

LJUBAVNA

Najprije bijaše tratinčica,
onda ljubav:
Voli me – ne voli me,
voli – ne voli,
voli,
izvoli,
moli,
boli, boli.
Ovoj rimi
nedostaje soli.

NI SAN
ni stvarnost
nisu više razlog
učiniti nešto.
Previše sam krivih
odigrao karata,
predugo sam sanjao
da me čuje netko –
Svak uzima svoje
i nema više zbogom,
nema više zdravo…
Vaše i moje,
gotovo je.

DANAŠNJA

Danas je na MATURALAC
otputovala moja žena,
a meni su rokovi, klinci i panika
jedina tema…

BJEŽI, BJEŽI
pokreni se…
Ovo nebo gubi sjaj,
trči ili gubiš raj.
Ostaneš li,
biraj kraj!
Hoćeš li da te zatuku
igla i konac
ili
ekspres lonac.

VRIJEME JE
obala oceana vječnosti.
Tu sam zrnce pijeska.
Koliko li još putovati moram,
koliko dugih dana izdržati
da bih se jednom oslobođen školjke
biserom rodio,
proljetnim neba modrilom
prvu zvijezdu volio.

JESENSKA

Moje srce danas
drugu vrstu glazbe osjeća;
magleni jesenji pejsaži
i vjetar što zimu donosi
govore drugim jezikom.
Vrijeme urezuje nove
godove i bore, a ja?
Tvrdoglavo i uporno
nastojim sačuvati u sjećanju
jedno toplo ljetno jutro,
kad sam u tvome vrtu ubrao cvijet –
jutro sasvim naglog buđenja
jer ništa više ne bi kao prije,
osim čuđenja.

PODREŽI KRILA GALEBE

Duša ponornica sad
Mrkline slijedi
Možda
Možda će jednom
Izvorom provrijeti novim
Ali onda to više neću biti ja.

OBIČNA

Čemu se truditi
Čemu luditi
Čemu okolo trubiti
Čemu se žalostiti…
Teško je i preteško
more gluposti
premostiti.

APATIJA

O, kako je strašno,
kako uzaludno
prazne glave
puniti praznu stranicu.
Lakše se buniti
nego list napuniti.

Kad god premalo radim,
na svašta se vadim.

1990.

Nova godina
Dva dana
puna
govana.

KAKO DA TI TO KAŽEM

Radi tebe sam,
radi tebe sam se danas
i okupao,
a ti me nisi ni pogledala.
Da nemam dugova,
da imam vremena,
da nemam strahova
od bračnih krahova,
da imam love,
da nemam snove,
da sam realist,
a ne idealist…
već bih utopio tugu
i našao mačku drugu.
E, da te tako gladno ne volim,
možda bih,
možda
mogao da otplovim.

PORUKE

Zašto moje poruke
do tebe ne stižu?
Uvijek pogađaju metu bližu
i nižu…
Umjesto srca,
samo prašinu dižu.
Moje poruke nemaju šanse
jer žive samo
u svjetlu romanse.

GRIJEH MLADOSTI

Komedija tužna
ova zbilja ružna!
Jedva ti lice pamtim,
a još te noću sanjam,
kao moru ganjam.
Dok čamim i dramim,
sjećanja naviru
i pomalo se sramim.

DALEKO JE MOJA DRAGA

Moja je draga geografski
sada daleko
i srce je njeno
trenutno zauzeto –
probleme i nepravde rješava.
Neprestano sebe i mene
navikava na samoću
da se ne bi osjećali čudno
kad jednom ostarimo
ili kad onog drugog
više ne bude.

NIŠTA

Već dugo nisam
pročitao ništa

Već dugo nisam
napisao ništa

Već dugo nisam
naslikao ništa

Već dugo nisam
ljubio…

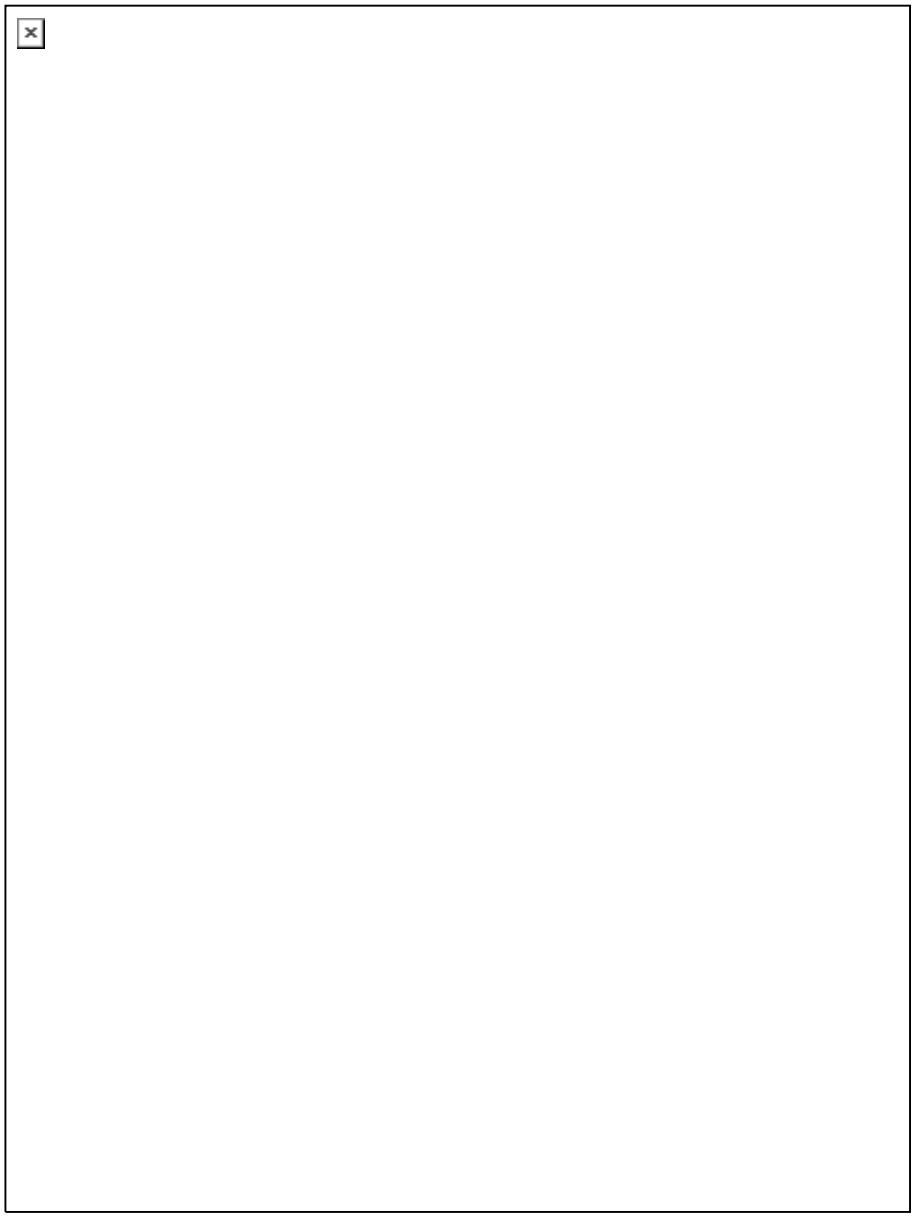
PONEKAD

Ponekad bih te želio
iznenada susresti
i dušu istresti,
onako kao tepih.

Ali, što mi vrijedi
da te iznenada sretnem
kad umjesto riječi nježnih,
budalaštinom ja te tresnem.

ŠTO JE TO ZA TEBE SLOBODA

Sloboda?
Što se mene tiče,
ti si slobodna,
ja slobodan – slobodno.
Ništa ti ne tražim,
ne dugujem ti ništa;
u svijetu takvom
kakav već jest
postojimo mi,
istina i sloboda.
Međuodnosi su čudo
ovisnosti – neovisnosti.
Ja tebe trebam,
a ti mene?
Oboje smo slobodni,
za ljubav sposobni,
al' sami,
u nekoj čulnoj tami –
panorami egoizma,
drami…,
prolaznoj drami!

1993.

Protrčao sam
bez ijedne stanke
svoje četiri maratonske banke,
dao sve za četiri klinca –
četiri nemoguća princa;
odradio ljubavi dug
i dugo živio lud,
vjerujući u dobro i sretne zvijezde
dok svijetom vladaju uglavnom laž i žlijezde;
vjerovao da postoji Bog
dobar, pravedan i strog.

I tek sad sam skužio
da sam se uglavnom s krivima družio,
da ništa ne znam,
da ništa ne razimijem,
da nikamo ne spadam,
a kažu da se i društvu čudno vladam.

I kome da se požalim
na užas što me hvata
zbog Muslimana, Srba, Hrvata i ovoga rata,
izdajničkih prijatelja i neprijatelja,
službenih i neslužbenih spika
iza kojih stoji topova rika…?

Koja je budućnost ove djece
sa mojih tristo frontova,
mjesečne borbe,
računa na torbe, straha
od poštara, Unprofora do radijatora;
glada, smrada, probušenih guma
i glume u svijetu gladijatora –
u svijetu novaca, reklame,
pjesama, osame…?

Nadam se
možda,
možda jednom sve stane –
tako budan sanjam
neke mirne dane.

PUNIH DVADESET GODINA

Moj prekrasni Samobore,
put mi se s tvojim križa –
tu mi glava, tu mi hiža.
Vezani i zapetljani
mi idemo istim putem,
istim krugom, istom mukom.
Oj, majstore Samobore,
postajkujem.
Oštarija bit će prva –
ja ulazim,
a izlazi fakin ko da je od drva.
Preko puta postaja druga –
fiškali veselo izlaze iz suda.
Sve štima ko ura:
škole, muzeji, kultura –
bit će to postaja treća
jer je potražnja magaraca sve veća.
Posao, sajmište, svakodnevnica…,
recimo postaja četvrta – potraja.
Dobar je tko stigne do kraja.
Boleštine, ambulanta – postaja peta,
zaobiđite je za ime svijeta.
Postaja šesta i česta:
šume, njive, gorice, kleti,
samoborsko ravno polje –
okreni tamo gdje ti je bolje.
Postaja sedma: kloštar, kapela i Sv. Ana –
od zipke do groba gvirc i salama.
Postaja osma – starost je grozna.
Postelja, kleveta – postaja deveta.
Postaja deseta – iza plota na me reže pseta.
Drugi put postaja prva –
još jedan gospon ko da je od drva
izlazi iz rupe gdje i loši cajti mogu dobri biti,
ako nisi sam i ako znaš piti.
Sirene trube veselje – postaja jedanaesta.
Na programu je ženidbena fiesta.

I opet postaja šesta – djeca su pojava česta.
Postaja dvanaesta, a sve je manje mjesta.
Postaja trinaesta: kolodvor, Samoborček, bus…
Politika je gnjus!
Četrnaesta postaja –
volite li sanduk od drva ili rostfraja?
Više-manje,
gore – dolje,
nema kraja.
Idu redom te postaje.
Oj, doktore Samobore,
petnaesta, šesnaesta
i tridesetprva –
iz birtije izlaze fakini ko da su od drva.
Postaja ima koliko kome dopadne zima;
postaja ima, netko reče,
koliko Gradnom vode proteče.
Svakome životu, radosti i tuge
bez vaganja i mjere
i na kraju kvaka –
u glavi je Samobora jedna Sraka!
Oj, majstore Samobore,
tako star, a još bez bore,
otkrij meni dotepencu,
pokaži mi svoje fore,
ja ću tebi moje more.

Posvećeno rudarskoj greblici mjeseca studenoga 1998.

ČOVJEČE

Čovječe
kome si se sve rodio dužan?
Baš si ružan!
Budi muškarčina!
Nemoj biti tužan
jer otkako ovaj svijet traje
netko uzima, a netko daje,
nema ravnoteže.
Onima pred kojima si se ponizio
i onima zbog kojih si se ponizio,
još je teže,
kužiš!?
Nema veze što te preziru
oni koje voliš
zbog onih kojima služiš.
Ljubav je za davanje,
križevi za primanje.
Budi drvo masline
i kad si već dužan daj
Bogu Božje, caru carevo;
koliko, što i kome treba daj:
starcima, ženi, djeci, rođacima,
državi. porezniku, prosjaku i žbiru,
priajteljima i neprijateljima DAJ!
Podaj
nekima vjeru i srce,
život, meso i svoje kosti,
a nekima k…
Bože mi oprosti!
Većini ipak novac daj,
možeš i unutrašnje organe –
tebi se smrkne, a nekome svane.
Daj nekome ruku i godine rada,
jednima svoju pamet,
drugima nadu
i to bez ostatka
i to odmah i sada.

Ako to ne možeš,
baš si hrpa smrada
jer tko plaću traži
taj se loše vlada.
A svemu je mjera
i konačna plaća
spoznaje tren,
kad zadnje spadnu maske
među četiri lakirane daske.
Prah se prahu vraća!

MORTI GA JESMO

Pred vrati
Novo leto
devedeset i deveto, art kvartet
sedeči
oko stola,
vinskih tema,
beči
- pita se treči:
Kaj smo čineči?
Lahko je reči
i ni lahko reči.
Okolo gledeči kak i drugi,
glavno je
jesti, piti, leči,
nekaj si obleči.
Svoju muku,
krivde, pravde,
kolektivno sranje,
sak na svojih pleči
vleči.
A kam?
A zakaj?
Opet veli treči:
Skup smo pili,
skup bumo delali
na toj vražjoj sreči;
ak' treba
vtopili se skupa,
sumnje radi,
vu črnoj nesreči.
Vraga skupa!
Kak je lahko reči
tu kraj tople peči,
siti…

No kaj smo čineči?

Farbu zmešaj
crvenu, žutu i zelenu,
polak toga črnu,
sa dlana na lana meči!
Blind rama,
slika,
nebeska spika…
zadnji i prvi,
drugi i treči…
Lahko je tak
lajati o sreči
za svih,
za sve
i Božje i carevo
vu isti vreči
bez krajcarov vleči;
jedan po jedan,
nikako skupa,
senjati,
(kenjati),
čekati
kome bu i kak
vreme scurelo.
Ni dragi Bog ti nemre reči
kak i komu bu prije
cajt istekel, onak leteči
ko z lampaša petrolej,
kak vino z flaše
i kolko si popil
popil.
Sad se je naše.
Prazna prozire se staklenka;
kroz prazno
vidi se
skroz
see!

NAŠA DOMAĆA

Kad je gospodin Bog
svijet stvarao,
dugo je,
dugo studirao.
Na Adamu je diplomirao;
za postdiomski
Evu je birao;
na Kainu i Abelu
je doktorirao,
a ja se danas pitam:
Je li ovaj svijet svoje odsvirao?

SJEDIM SATIMA

Sjedim satima
u debelom hladu,
popio sam bevandu – dvije,
slistio limunadu,
pročitao novine,
ispsovao Vladu,
nervirao se tu na moru
kao i kod kuće.
Moram tako
kad je u Zagrebu i na Braču
jednako vruće;
vruće je u pučiškom moru
kao pod trijemom u Samoboru.
A negda mi vrućina smetala nije.
Kud nestade ono prije?

BI LI EVA ADAMU DALA

jabuku
da je znala?
A znala je,
onako intuitivno,
da Stvoritelj nije bedak,
a znao je i Svemogući,
tako reći,
kako će stvari teći.
Jedino Adam ništa znao nije.
Nisu mu htjeli reći –
on je vjerovao svima.

ŠTUDENTU MARASU BELLI

Hej, budi se!
Odavno su
zavrnuli vratom
blagdanskome pivcu.
Ne skači mi više
po očinskom živcu.
Lipo si se ti meni naspava
za to vrime,
svit neka nosi java!
A i kad si budan
samo ždereš, ločeš,
doša si ka svinja,
ajde, diž se beno
il' će bit kolinja.
Ko će takvog da te begeniše
kad si staro i zvekasto derle?
Zadnje šolde na knjige još daješ,
ležeć slova sričeš,
bolje bi ti bilo
da na misec laješ.
Odma skoči,
ajde radit
jer ćemo se gadno svadit!

GRANICA SVJETOVA

Jedva glavu dižem.
Nakon noćne more,
buđenje i bore,
jedva gledam, jedva pišem.
Kao da kroz škrge dišem,
potojen duboko
Adamovom mukom,
kad je nakon raja brao trnje
rukom
zakriljujuć Evu što je tvrdo spala,
nakon karnevala.
A bila je slatka i još tako mala!
Nije bila kriva
i otkud bi znala
da se iza rajskih vrata kriju
sva paklena zjala.
I dok ona sanja,
kao usred raja,
nad njom čuči Adam izderan i žedan
sna i zagrljaja.
Pa joj tepa:
Baš si lijepa.
Umjesto da me digneš,
drago moje zlato,
ti me i ne znajuć,
s guštom
zabijaš u blato.

FAŠNIČKA

U tom gradu Samoboru
ima milijun vrsta ptica:
glamuroznih i pompoznih,
punjenih i skroz poroznih;
ima ih i jako dobrih,
ima ih i jako groznih.
Ima ptica s jednim
i sa više lica:
žutih, plavih i crvenih,
raznih boja razna jata
i svima njima
Samobor je tata.
Najdraža mi je jedna Sraka
što bar jednom na godinu,
bez pardona,
sve pokaka.

EL PRIMO

Ne znam kako
i kad se razbilo zrcalo?
Ne mislim da ovdje ima
praznovjerju mjesta,
al' ipak…
Godine se slažu.
Pretežak su teret
onom koji samo
u snu zvijezde hvata,
a danju se igra razmaženog klinca
komu je sve teško.
A onda se ljuti na svih,
poput razvlaštenog princa,
umjesto da život slavi,
s mladošću on se davi.

KAD SAM SE ONO
iznerviran
divlje na muhu okomio,
staklenog zeca za sreću
ja sam polomio.
Da sam je bar ulovio,
sreću bih samo prepolovio.

Ruga mi se ona muha (visoko je):
Kontroliraj sebe,
ne galami,
ne pritišći i ne drami.
Sreća i nije negdje vani!

OVO TRIBO ZNAT:
Da započne rat,
da se tako škondal,
dosta su dvi riči;

da ozdravi čovik
i da se izliči,
dovojne su opet
dvi juske beside,
somo dvi
tri
riči.

ZLATNI RAT
jučer kamen sreće,
danas zlato okovalo smeće.
Za ludo vrijeme,
ludo sjeme,
a možda je svijet
bio načet
i kada je začet.
Logika mi je sve tanja.
Da nije tolike ljepote
i ružnoća bi bila manja;
da nije takvoga sklada,
manja bi bila nakarada.

SPASITELJ

osim u jednom
za života bio je običan,
pomalo neuredan.
Nije vodio računa o odijevanju,
nikada nije čistio cipele,
sidolizirao i
rijetko je prao zube.
Ni kao mali
nije baš slušao mamu i tatu,
a kasnije nikoga.
Draže mu je bilo tumaranje uokolo
škole.
Nikada nije ništa napisao,
a volio je priče;
teže poslove je izbjegavao –
radije je pripovijedao s prijateljima.
I kažu da je bio dosta površan
u svemu, osim u jednom:
Ljude je volio temeljito i do kraja.
Zato je dobio ovaj križ
i trnovu krunu.

IMALI STE

Imali ste svoga ovna
da vas vodi preko brvna
i vadi iz govana.
Sad, bez novca,
to je jedna ovca
što se čudno vlada –
od najgorih,
boljima se nada.

ŠKOLA

Bil sam tu
i bil sam tam,
išel sam nutra,
zišel sam van,
mučil se
učil
da ne bu me sram,
da mogu reči:
Ja vam delati znam.
I sve je to lepo
i sve je to tak,
na papiru gospon,
u naravi bedak.
U životu preveč ne pomaže znanje,
fakinov je sve više,
poštenja sve manje.

NITI JEDAN KRAJ NE MOŽE

razlistati svoje šume,
rascvjetati svoje rože
kao samoborski;

šepuriti se kao paun,
ujesen šafran,
u proljeće Faun;

vjeverice, šiška,
žir, žbir,
učiteljica, klavir,
ptičji raj,
Vraz i Gaj,
mraz i sunce,
Matoš, Livadić i vino…

U kraju tom,
vu šumi i goricah,
uvijek milo,
tak horvacki fino.

U GLAVI MI ZUJI
u torbi mi zbrka,
u džepu mi koma,
u nogama strka,
a u nosu šmrka.
U krivome času gripa
jednako je frka.

15. VIII.

Velo Gospe!
Zvonu zvona.
U Prožnica procesjun,
pivoju težoci.
Okolo crikve Gospu nose.
Mrvu dažja da isprose,
prose.

NOĆAS

Što je raj
prema obiteljskoj sreći
i što je pakao
kada više nemaš
što
i kome reć?
Misli imaju
svoje boje.
Moje su misli noćas
jata riba,
srebrni kovitlac
što uzalud se trudi
da mrežu raskida.

JA SAM SE
polomio
teške noseć
optužbe
za ono što jesam
i za ono što nisam
mišlju,
riječju
i djelom
propustio
učiniti –
učiniti te sretnom
u nesretnom vremenu.
Kriv sam ravnodušnošću;
snaga mi
i vjera
premalena
da bih mogao
savjest svijeta biti,
kao On
križ nositi.
Što sam ja bez ljubavi Tvoje?

POTOPILA ME
Tvoja tuga,
kao golema kiša
što nepretano lije
danima
i utopila
konačno
moju nadu
da će izvedriti.
Uzalud sam
gradio arku,
snovima
sakupljao životinjice;
uzalud
čekao sunce,
Tvoj osmijeh.
Potopila nas
Tvoja tuga.

RUJANSKA

Zagreb je danas
začarana šuma,
bez koprene,
sjajan.
Toplim povjetarcem mažen,
sunčano i vedro blažen,
Zagreb je danas pun ljudi,
strahovito živ,
gotovo narančast.
A sutra?
Sutra će opet biti
siv.

ISPOD BIJELE KUĆE

Miha sjedi –
riše, stvara kistom,
bojom mrlja papir, čara,
muze slijedi.
Martinicu ljeto hvata
sve dok čudo ne izblijedi.

RECITAL

Napraviti izbor,
utrpati u obor
pjesme
kao ovce
za sutrašnje veselje
svježe publike naše,
pa neka pase
što tko hoće
i što kome paše.

TAKO ETO PIŠEM
i pomalo kišem –
nije neka rima,
ali slabo griju
i stvarno je zima.
Kad ti nos procuri,
kad ti ponos klima,
posao ne ide
i ništa ne štima,
ostavi se trabunjanja,
Uzmi čašu kuhanoga vina!

DOJAM JEDAN

Maličke moje Galićke,
umjesto pelina iz Zagreba,
umjesto kadulje iz Gdinja,
Pariz se nudi ko raspukla dinja –
krvavo slatko!
Široko miriše,
morski diše Atlantikom i Mediteranom;
ne znam koliko siše,
a koliko nudi više
od "muzeja s ranom"?
Pariz je danas jači
vašom svjetlijom stranom.

IŠAO SAM RAVNO

išao sam putem
išao ukrivo
išao pod kutem

Išao za mirom
kao miš za sirom
išao sam krajno
ludo i ustrajno

Išao tiho
išao ko samac
kroz magle, tjesnace
bio uklet čamac

Išao sam lako
išao sam tako
čak i naopako

Išao sam svoj
htio biti tvoj
išao za ciljem
išao bez cilja
ostavio iza sebe
na tisuće milja

Na kraju sam tu
izubijan
kao stara kanta,
završetku sretnom
nedostaje poanta!

JOSIPU

Bez straha i bez kvara,
letjeli smo
zrakoplovom
između Brača i Hvara,
iznad Pražnica, Bola
i Zlatnoga Rata,
iznad Žukove, Staroga Grada
ko galebi.
Bila je to fantastična fura,
rijetko sunčana
i nebeska avantura.
Zahvaljujući svetomu Roku,
spojili smo nebo,
more
i dva otoka
u jednom skoku.

DANAS ME…

Danas me nešto gadno opilo,
kao da me zvono poklopilo
jer sam od bližnjih lovu tražio.
Ideja odista drska!
Moja im faca posta mrska.
Zaslužio sam jednoglasan sud –
utvrdili su da sam lud;
izvrgli su me i sprdnji,
a osnovni dokaz gadnoj tvrdnji
da sam, dakle, poludio,
jest činjenica
da sam mnogima,
kad sam ga imao,
novac posudio.
A to se tako plaća –
Ludima se novac ne daje,
niti vraća.

MODRIĆ MODRO
zeleno i žuto,
ljubičasto, kafeno,
živahno il' pusto.
Kao da se traži
izgubljena nada.
Od sklada do sklada
i natrag,
pitanja
postaju slikanja.
U zemlji čudesa
normalno je da se u stanu
na prvom katu
ili na livadi iza šume
kriju nebesa –
jedan korak od nas
daleko.

LEOSU

Na svakom prstu
po jedan klinac,
a oko vrata
tri fotoaparata –
za crno-bijele
Leos je tata-mata.

ZLATANU K.

Kovačnica čuda,
polumrak,
potkrovlje,
korali
kao u katedrali.
Kovač kuje svoja slova tiho,
ne čekićem, nego kistom.
Žitkom bojom,
mrtvom znaku život udahnjuje.
Stara slova zaigrala u okviru;
zaplivala
kao otoci u svemiru.

DAVORU R.

Jednorozi, nimfe,
satiri i bozi –
alkemija kista
vabi slike raja
iz kojeg smo istjerani davno.
Još visi nad nama
grijeha istočnoga sjena.
Vrijeme rata je odvratno,
ali pali tamjan uspomena
usred kojih,
poput mitološkog Runa,
neoskvrnjena
još ljeska se Una.
Kako strastven,
dubok izgleda taj mir,
zuj i cvrkut iznad glatke vode –
život kao prenapeta struna,
iznutra nemir.

DOMAGOJU

Hoće li Sekondo
ili neće
završiti školu,
svirati trubu,
nekuda ići
brodom,
stići sam sa sobom –
ne znam.
Ja i moja draga
učinili smo sve
da ne ode do vraga.

MISLAVU

Ima li Primo force
da prijeđe u borce;
od lijenog fakina,
publike iz životnoga kina,
izađe na sunce,
zasuče rukave,
nađe malo snage
i, ako je moguće,
neke riječi blage.
Ima li Mislav volje
da krene na bolje?
Ne znam.
Molim Boga
da sačuva svoga.

PROFESORU N

Svaka hiža ima križa,
svaki san ima stan,
svaka škola
konja koji vuče kola,
svaka kajda instrument
što se oko nota mota;
svaki đak svoga učitelja ima
i profesor svoga đaka –
oba veže klarinet,
klarinet za cijeli svijet,
dobra kob
i dobar let…

ČUDNI SNOVI

Bože moj,
što mi je danas?
Toliko me toga previše
pritislo.
Tobogan i tuga
u relativnom T –
prostor-vremenu
$e = m c^2$
piše tintom,
crnom kao noć –
relativnost postojanja.
Crnilo i svjetlost
putuju kroz mene,
kroz tebe,
kroz…

NADMEĆU SE

NADMEĆU SE
kraljevi i lude,
a s rajom
neka bude
što bude.
Reklo bi se
priča stara –
malo glazbe
i premalo para;
malo kruha,
puno himbe i raznih prevara;
nekom putovanje oko svijeta,
a drugom stroga dijeta…
Pardon,
rekli su mi:
Ne laj, to su priče političke
jer buš dobil preko…

IKAR

Sunce moje,
ja tebe ne krivim
zbog pada
i sprženih krila.
Moja pohlepa
za tvojom blizinom
dovoljna je bila.
Tebi je to svejedno.
Jedino je kiša
za mnom
suze lila.

KAD BIH BAREM MOGAO

kontrolirat gubec,
obuzdati nerve,
dobre volje skupiti rezerve,
srce smekšat
da bude od gume
pa se smješkat –
smješkat,
al' ne radi glume.
Biti dobar kao maslinovo ulje.
Miran
bez obzira što me deru
tamo neke hulje.

1999.

Živio Karneval!
Danas on je King.
Na trgu mjesto galgi,
stoji ring.
Prošla su dobra vremena
i nema više staromodne Srake;
od dobre satire
ostale su samo neke kake,
a u ringu mjesto Srake,
novinama i nogama
šaketanje više raznih sraka.
U dresove raznih boja maškarani
klepaju se ini
politički pingvini.
Mjesto princa Karnevala,
skurili su Gradu ponos –
tu je važan samo
unos – donos.
Nije smiješno.
Ne smijem se ja,
ne smije se raja,
pače,
vrlo mi se plače.
Razbila se Kolumbova jaja.

SVAKODNEVICE

Draga Ama,
mrzovoljan sam danas.
Rokovi stisli.
Brzo slistimo teme –
priče s trotoara i probleme.
Marendajmo drugo.
Današnji meny:
vino –
teče nevino.
Danas teby
čekanje.
Vrijeme osluškujem.
Ama ništa,
ništa nije gore od…
Vidiš kako sunovrati cvjetaju
sjećanja.
Žarulja, kvaka, tišina…
Pod stolom
jedna usamljena papuča.
Ima li koga
i koga ima?
Napolju -12 C
i prava zima.
U sobi toplo –
čekam Jery.
Ama,
svi jesmo tako nekako,
bez veze.
Nisi sama.

ANKETA

Anketa o poboljšanju
načina života
i privređivanja.
Birtija X, Zagreb,
prosinac '98.
Pitanja tanka,
odgovor prijesan;
ljubazno ništa
za pogled bijesan.
Razgovor gluhih.
Sa jedne strane
skroz roza poza,
na drugoj strah,
pristojnošću maskirana groza.
Nepovjerenje.
U zraku punom mraza,
smrznuta visi fraza.
Cigarete, šminka,
prodaje fore fakinka
za jednu kavu…
Razgovor prazan.
Ostajem izvana,
malo zamazan.

SUNCE SJA I PADA KIŠA

Bog se smije
našoj ludosti.
Osilio se čovjek –
savršenstvo.
Ne pomaže moć,
svijeta ovog slava
kad ti dobro od propuha
nateče glava.
Bog se smije
toj sitnoj podvali.
Čovječe stani,
običan ti zub veli
koliko si mali.

KUKURIKU

Baš je život gorak, grub,
jučer su mi izvadili zub,
danas me Kiro izmaltretiro,
poštar računima ukomiro.
Dugova sam pun, a prazan žiro.
Mi se piše loše,
gadno iznerviro;
sutra ili prekosutra
na poslu,
životu
svoje sam odsviro.
Život igra igru grubu –
svi lagano idemo
po samome rubu.

PETRU UJEVIĆU

Čovjek je stablo
koje hoda.
Treba mu nebo,
zemlja i voda,
toplo sunce
i ptica.
Čovjek je slika
Božjega lica.

ŠTO VIŠE MISLIM NA VAS
manje mi vam se piše.
Novosti i nema.
Sadašnjost je takva,
teško se i sve rjeđe diše.
Bilo je velikih snova,
krasnih iluzija.
Ovo sad je totalna konfuzija.
I novo i staro
nekako se briše,
pod naletima
teške, ledene kiše.
I staro i novo
zajedno ovdje strada –
staro kad se miri,
novo kad se nada.
I sve je sutra
kao jučer bez jutra
dok konce vuku
glave pune putra
i zapravo ne znam,
jesam li vani
ili sam unutra.
Ostajte zdravo!
Veseli mene prekosutra.

1998.

Kad političari prave spačke,
raja svrši naopačke –
skresanih rukava, džepova i glava.
Iznad svakog Božjeg stada
stoji neka gladna vlada,
a nad gladnom, gadna vlada
u ime nacije,
u ime demokracije
uz pomoć diplomacije,
birokracije, sanacije, racije,
lokacije, participacije.
I nisu važne kondicija,
pozicija i opozicija,
nijedna cija pa ni ja –
svijetom vlada (Š)korupcija.

ZBRKA PJESAMA

Ako izbacim patetične,
ako oduzmem glupe,
dosadne i preduge,
ako izbrišem prekratke,
ako maknem intimne,
preozbiljne i slatke,
ako izbacim angažirane,
politički opake,
ako preskočim i vrlo česte,
one zločeste,
nijedna mi neće
pjesma preostati,
nijedna pjesma
za moju prvu zbrku.

SAMOBORSKO LJETO
Sveta Ana,
Šmidhen.
Sve to
imam.
Fali meni malo mora
bez lovora
i bez sedam kora,
koji cvrčak,
malo maestrala,
osmjeh jedan
i šaka žala.

OTEŽAO
od kila i od umora,
na kraju puta i bez humora,
životne kamate zbrajam.
Godinama prolazim kroz Ilicu
između izloga – zrcala,
a tek danas vidim
kako između stakala
prolazi budala.

Razveselim se tek
kada me kao pića,
ljubavi male opiju;
kada na kantunu Trga,
susretnem svoju mlađu kopiju
i nazdravim životu
i proljeću.

NAKON
Supetra i Brača,
nakon Splita i Komiže,
nakon Pražnica, Zagreba, Bola,
nakon Bedekovčine,
škole, posla, putovanja,
Samobor.
Iza toga,
Bregana na granici
i nije neki izbor.
Ali ima jedan izvor
nezamućene vode
u šumi
i raspelo –
hladovina za dušu
i za tijelo.
Izvor i mir,
slučaj ili hir.
U meni ratuju
Branimir i Mutimir!

ZIMI OTOK
jedva diše.
I Pučišća misto cilo
u sol se je skamenilo,
zabililo.
Bura puše
kroz tu valu
ko bez duše.
I od mraza
i od suše,
utekla je svaka pamet
iz pustinje
u svit
di je manji namet.
A da ne bi baš sve išlo,
nikome je sidro križ,
a od križa nima biž.
Maja,
s četrdeset grodi fibre,
zabila se u knjižnicu.
Ko česmina na kominu,
grije srca, dili libre.

OTKAD SU ME
izbavili Raja,
Božić mi je najtužnije vrijeme.
Eva je riješila sve svoje dileme.
Nadala se dobru,
poslušala onu vražju kobru,
a onda su zabranili
da se veselim.
A kad god to poželim,
po nalogu gospodara Višnjeg,
ja se se ukiselim.
Ai' nije ni on kriv
jer Eva ne bi bila Eva,
pametno moje –
bez obzira na krivce
i proklete naivce,
kad ne bi po svome
inzistirala do kraja.
To je Gospodinu,
bez obzira na jake živce,
bilo dosta
da nas šutne
daleko od RAJA.

I TAKO MI DOĐE

I tako mi dođe
da neki put pišem,
da neki put crtam,
da ponekad zbrišem.
Dođe mi,
nakon teškog oranja,
nakon svakakvih moranja,
da malo sanjam oblake i lišće.
Vjetar tada ganjam
i prstima šaram
po zraku;
komadiće prošlog vremena sastavljam,
nalik putniku
starog samoborskog vlaka
spremnom za
putovanja kroz sjećanja,
putovanja duga,
putovanja laka.

PLIVAO SAM MOREM

putovao zrakom,
ganjao bicikl,
putovao vlakom.

Odlazio svuda,
radovao se svakom,
tumarao i lutao
skoro cijelim svijetom,
uzaludno tragajući
za vječitim ljetom.
Na tom putu,
ni sad ne znam gdje sam.

Činjenično stanje:
skrasio se nisam!

NOĆNIM VLAKOM

bježim u toplinu juga –
tražim nova nadahnuća.
Na pustu rivu,
dovela me čežnja
prije svanuća.
U tom polusvjetlu,
polusvijet se budi –
tržnica i nagon.
Oko mene neki potrošeni ljudi –
kroz očne im duplje,
kao iza škure,
čudne, sakrivene,
životinje zure.
I sam sam stanar
u tijelu što pluta,
tražeć pristanište
potrošenom tijelu
što nalik je starom vjenčanom odijelu.
Prvom zrakom sunca bura mreška more;
Sat kazuje potrošeno vrijeme –
Hvatam prvi trajekt
i bježim tako dalje,
u nove dileme.

PREVAREN

Danas sam tužno,
osamljeno i ružno.
Putujem sasvim sam
jer kum mi je društvo otkazao –
valjda sam naporan.
Kao i obično,
raznježen morem
nakon Bregane,
spreman sam srce da dam,
dopustim da me ispovjede,
a onda me je sram.
I, kakvo je to prijateljstvo
što traje koliko sunčani dan?

OD ZAGREBA DO SPLITA

za put sam potrošio
stotrideset kuna.
Autobus noćni;
glava svega puna.
Iza ostavio gomile problema,
ispred mene more
svakakvih dilema.
Sanjam duže vrijeme,
kako u tišini
morskih stramputica,
lovim lignje.
I sada na brodu
između Brača i Šolte,
umjesto udicom,
Mrduju lovim
objektivom Minolte.
Otočić u suncu miruje
kao da se ruga.
Vidiš,
to je postojanost!
A ja moram kud me nosi pruga.

BJEG

Na moru jasna
bonaca krasna
tiho se klizi tak.
Mimo kolača otoka Brača,
Starome Gradu dolazim lak.
Dugo već tražim
djetinjstva čudo.
Dom što srce veže,
selim u maštu.
Moji me neće –
na Hvaru bit će ludo.

ČUDNA NEKA VEČER

Iznad Brača mjesec,
a nad Šoltom sunce –
plavilo neba more odslikava.
U tirkiz plićine uronjeni,
otoci se zlate ko naranče.
Malo je hlada
ispod modrih borova;
uokolo razbacani bijeli zvonici
ko ovčice
i sela bijelih krovova.
Sve je kao igra dokonih bogova –
pitomo i skladno,
nizašto ne mari.

TAKO REĆI BAJKA

Na prijestolju sjedi Kralj,
do njega patuljak…
tako priča teče.
Kralj upita malog slugu:
- Što je dakle sreća?
- Služiti te gospodaru,
sreća je najveća…
Tad dohvati Kralju malj,
a patuljak odskoči u dalj –
od sreće je koža preča.
Nakesi se zlobno Kralj:
- Moj budalo, šala mala!
Patuljak mu na to reče:
- Nisam ja budala!

UDES

Bože,
bio je neki Mađar,
mrak na autoputu,
vonj bolnice nakon treska,
zavoji i zabrinuta lica
i sve to…
Zatvorih oči.
Iako znam da si gore, s djecom,
vidim kako ti kosa vijori po maestralu.
Budan sam,
a sanjam
modro i crveno,
saten atmosferu,
more, mlado vino,
maslinovo ulje boje starog stakla,
limune, kapare i raspukli nar.
Zadnji datum rujna,
otok Hvar –
mirisi osjetila draže.
Prosuo se izobilja rog:
ribe, školjke, raci,
mravinac i rogač,
divlje cvijeće,
drač,
a u rukama sunce
što žari i peče.
Blagostanje Edenskoga vrta
kojim gospodari cvrčak,
u tišini prije šestog dana.
Siđimo zajedno na ovu obalu
i zaustavimo vrijeme –
voli me kao što se ljubi
samo u snovima.

JERKIĆU
30. 12. '92.
i sretna Nova
elektromagnetska
rezonanca –
Sv. Duh, 10.30 sati.

Danas sam
namjerno
crnoj mački
prešao preko puta!

VELJAČA 1991.

Nježno,
ah nježno,
kuca mali sat,
dok mi vrijeme krade
kao spretni tat.
Života vrtuljak
zagrlio mrak.
Vrte se mamoni,
strašću zgužvani peroni –
svima fali zrak.
Ja ko luđak grizem
zadnjeg svjetla trak.
Gubim ravnotežu
kao da sam pjan,
svi su mi daleko
i sve je daleko –
zgazit će nas rat.

PRIJE GODINU DANA
pjesmu sam napisao,
proročki najavio rat –
nije bilo teško znat.
Naravno,
nisu mi vjerovali.
Rekoše:
- Kakav rat?
Nemoj srat,
ovo je dvadeseto stoljeće!

Premda je bilo proljeće,
slutio sam
- pa to je stvar mode –
pušaka je bilo puno,
sve manje slobode.

Sada pjesme nisu važne;
sjedim u rovu,
imam rumunjski kalašnjikov,
zgodnu DDR uniformu na crtice,
mrske JNA čizme
i mokre noge…

MAKEDONSKO CRNO
"T'ga za jug".
jednu,
dvije,
tri butelje slažem
i postajem veseo
od tuge za jugom
iako na jug
ne mogu,
ni cestom,
ni zrakom,
ni prugom.

Znatno je bolje od rova prvog,
sjediti u rovu drugom.

POKUPSKO XI. '91.

Mora biti
da je gospon Bog
na Hrvate strašno ljut
kad nas je,
po tko zna koji put,
otpravio
na krvavi križni put.
Ili možda,
zbog grijeha naših,
silno voli
na teške probe da nas izvoli.
Moram priznati
da ga ne razumijem
i da sve to mene strašno boli,
boli,
boli.

TRI RATNE

Tenkove kao temu
volim
osobitim stilom,
najradije trotilom.

***

Sve su priče ratne
ledene.
Ako nisu krvave,
uglavnom su blatne.

***

R-Evolucijom do savršenog
čovjekova djela.
Egoizmu i cinizmu,
sad se klanja Zemlja cijela.

ŠTO MOŽE VOJAK

kad mu leđa
ranac vrijeđa,
zglobovi škripe,
prsti ko krumpir,
a glavu nesanica klima;
što može vojak
kad ga uhvati zima?

Čekati da prođe zlo,
nekome se tužiti,
čekati u repu doktora kao tat
jer patriot ne izbjegava rat;
osjećati se poput stare kante
za otpatke
u uglu ambulante!?

DOPUST

Rat je,
a Zagreb je sunčan.
Vrijeme je prekrasno,
a moja šetnja čudo.
Volio bih se zaljubiti ludo,
ulicom uliti,
za tulum tuliti,
nebom nebiti,
zrakom zrakati,
vodom voditi,
suncem suncati,
s pticama pticati,
s djecom djecati,
s dragom se dragati
iako je rat
i Zagreb tako sunčano svečan,
a dopust istekao kratak.

KADA ĆEMO…

Kada ćemo poć na lignje,
kad na panulu,
upitah na rivi
prijatelja iz djetinjstva,
mrcinu preplanulu?
- Nema više liganja,
nema više ribe,
ni mriže, ni udice.
Štajun je lovit usuho
fureštice
i mulice iz ulice

PUHOLOV

Ivan – Široka briga,
Branimir – Bilkosir,
i Tonči – Tore
upalili motore.
Dok drugi da se ohlade
lete k moru,
trojka će u goru,
suhom smokvom, plojkom
radi malo propuha,
radi bistrenja duha,
radi dva-tri puha
(ako ih bude)
na Dubrove,
u česminu
o svetome Lovri,
pod gomilu
porad spize na vrtilu.

U trapuli,
debelog puha,
sanjaju tri
potepuha.

PITANJE

Pitanje me kopka:
Što je život?
Jedni kažu čudo,
drugi pak klopka!
To je sila teža,
za komarce i za ljude
mreža.
Život je i bal lupeža!

U mikro i makro kozmosu
život se kuha u sosu –
to je idealna smjesa
Božjeg duha i pečenog blata,
dragocjeniji od suhog zlata,
na tezulji težak kao kaplja vode
i zrno slobode.

Život je i zraka sunca
u mraku moje sobe.

U DVA DANA

kad tebe draga nema doma,
u kući kaos i lom –
nervni dobil sam slom!
Mala moja,
obitelji ove stup,
ti si ljepak ove priče,
sila, motor,
rotor, Mup.
Bez tebe sam šipak koji trpi štete,
kuhar nižeg ranga,
šofer.
Nisam za lidera takve čete
kad popuštam,
ako puštam – ne valja;
ak' se derem,
sam preglup.

UMORAN SAM DUŠO
i lutanja sit.
Ja bih rado k tebi,
a ti da smo kvit.

Opet sudiš krivo.
Ovako,
oboje bedasti,
otit ćemo vrit.

KAKO SAČUVATI
doživljaj,
utisnuti ga u srce,
ponijeti bonace sa sobom
kao u boci;
moći podijeliti
cvijeće, ribe, ptice,
barke, škrape u Žukovi,
borove, toplinu i cvrčke;
mir i samoću ponijeti
za tebe,
za mene,
za zimu što dolazi
i osunčanu,
okupanu,
čistu ljubav.

MILNA
lov na lignje
i dva ribara
u barčici maloj.
Kontrasvjetlo slika
života i smrti igru
u rami prastaroj.
Bonaca
kao kad Isus
morem koraca
i takav svečani mir –
na dlanu
svemir.

U SALONU
žamor, gužva.
Izmješani mirisi
šanka, nužnika, duhana
brišu proživljeno.
Osjećam se čudno;
nestrpljiv sam
kao povratnik na frontu.
Što je postojanje?
Nestajanje u ovoj zlatnoj bonaci
ili ovo stanje!?
Na zvuk ratnog zrakoplova –
otriježnjenje.
Zapuhao je vjetar,
namrštilo se more,
sunce utonulo za Šoltu.
Nastavlja se put u neizvjesnost.

KUPAONSKA

Više neću
živjeti u neredu i smeću –
dosta je bilo tog.
pločice lijepim,
u sliku slažem
mozaik života svog.
I radim vrijedno,
za koga – svejedno.
Za mene misli Bog.
Njegovoj plaći još se nadam,
od vas ću,
ionako,
dobiti ROG.

JEDNA MOLO
i dvi vele skaline,
hodnik s ponaron
i eto ti gornje kužine.
U hladovita i teplo predvečerja,
mirisala je vonjen pelina,
kaduje i ružmarina.
I sad se sićon
kako su me nona i Sv. Antun
(probužon geleron),
oko "Zdrave Marije",
čekoli kraj komina.
Uz glogoj panode,
gorila je mlodo česmina.
U škurici se jedva nazirola
storo kredenca, kopanja za kruh,
stol ča ga je dovna nono učini,
banket, komoštre
i prignuto nona oko bronzina.
Crno jon mahrama na glovi,
crne su jon vešte, travesa,
i crne papuče.
Ne vidi se ništa,
somo dvo oka
ko žeravice dvi
ili dva lumina.

SUNOVRAT

Na Mosorskoj poljani
puno sunca,
a snijeg uokolo.
U moru bjeline,
u čuperku zelene trave,
sunovrat.
S kime ga podijeliti
kad moje vrijeme ističe?

TIĆI,
ždrijepci,
sokolići
suncu streme.
Neka traže,
neka lete,
njihovo je ovo vrijeme.
Moje srce leti uz njih,
zaboravih svoje breme.

HEJ!
Kad si me upoznala,
moja zvijezda još je sjala;
putovao sam dugom,
dozivao te da mi budeš drugom.
Sada sunce u srcu više
ne sije.
Pomračilo je,
ne grije.
Drugačiji sam danas –
zaboravi ono prije.

ŽIVOTNA STORIJA

SLIKAR sam htio biti
LIKAR su rekli da mi triba
IKAR mi bio uzor
KAR plača
AR nisam
R rufijan
Rambolik
i nisam
marketinški tip –
fali mi jači klip.

KAKAV JE TO ŽIVOT
kakva je to sreća?
Umjesto da s godinama
sranja budu manja,
ona su sve veća.

Svi životni poduhvati,
sva junaštva,
sve akcije i sve sile
ispadoše joj,
osta samo opak
promašaja zbor.

A i ljubav ostarila
pa se smežurala;
ostalo je nešto straha
od mogućeg skoro kraha.

Zbogom materijo,
sve je šaka praha!

NEŠTO SE PROMIJENILO.
Moji snovi,
nekada utočište
radosnih putovanja,
sada su teški.
prava mora.
Na javi imam sreću –
šušti kiša.
Volim kad mi obraze šiba
ŽIVOT.

ZAMISLI DRAGA
kako putujemo svijetom:
Kamo bi sve pošli;
što su srca puti,
koje tajne preče?
Možda je to Gizeh,
London il' Atena,
Amerika, Kina,
stari ili novi
svjetovi i čuda…
Dvojiti bi mogla
jedino luda.

Tom dijeliću raja
što ga Jadran krije,
baš ništa na tom svijetu,
ravno nije.
Ajmo,
kanjci, cipli, fratri,
trilje, šnjuri, špari,
škarpine i moli –
tko to ne voli,
tome fali soli.

SVAŠTA BRBLJAM,
svašta pišem,

zube oštrim,
pamet solim,

grizem, grebem
grdim, korim,
ne jer volim.

Bacam otrov,
činim sve da ne obolim
jer sve vas
volim.

BOJE SVAGDAŠNJE
daj nam danas
i ne uvedi nas u napast.
Bijelo je bijelo,
sivo je sivo
i kad je živo;
crno je krasno,
al' opasno;
roza je boza,
žuto je boja brnistre
i moje mladosti,
ponekad boja raznih gadosti;
crveno je boja prava – krvava;
zelenu voli krava,
plavo je nebo,
plavo je more,
plavo je boja tuge,
plavo je boja duha.

Bez plave boje,
ja danas ne bih imao kruha.

VEČERNJA

Klet i pivo,
pijanac, žbir,
provokacije i davež,
a ja sam samo
htio mir.

JERKIĆU

Korak po korak,
osvaja Kvatro (Jere)
svoje prve medalje.
Bolničke i one druge
prepreke preskače
i onda gura dalje.
Parketom, pod košem
uskakuje smjelo
u životne ralje.
Kao lopta
odskakuje.

DAVORKI

Kužina, roba,
metla i voda –
kuća je ring
za izgubljene borbe.

Put, posao, davež,
a sve za neku kunu
i dvije torbe pune!

Svijet je u komi,
poredak loš
i najžešći igrač
završi u koš.

Al' ona se ne da,
fajter je od glave do pete,
lav što brani svoje
da sve iskre lete.

DAVOR
leži,
TV gleda,
danas mu se radit ne da.
Elektronskim svojim okom,
televizor gleda njega –
progovori:
Mali, odlična parada.
Samo ti bulji – ja sam zakon
i tko mi se poda,
sporo, al' sigurno pada.
Skoči Davor:
Ne kvari mi večer.
Mijenjaj program
ili ću te rekorderom.
I ubaci traku Gilja –
bolje novi film
nego gadna zbilja.

TRAVANJ '93.

Sumoran
idem
ocu,
bolesnom gadno,
čestitati rođendan
i ne znam
ili znam
da i sam,
kad prođe
ovaj dan,
čekam silazak
u
bezdan.

KOLIKO SAM PUTA
ostao prevaren
na samotnom putu,
usred noći;
nadu gubio
pa opet,
tražeći smisao,
na istom putu,
ljubio.

Putevi su kao slike –
nikad dovršeni,
uvijek
nesavršeni.

MOLITVA

Marijo,
pred oltarom Tvojim,
kao dijete pred materom stojim
pa te molim srcem i dušom,
svim žilama svojim,
svrni pogled
na ova četiri brata,
osobito
kad im zabrljaju
mama i tata.

PENTIUM BIOGRAY

Nacionalnost:
maHRsovac
Ime:
Braniš, miriš, nagrebeš
Vrijeme rođenja:
nevrijeme
Starost:
malo – puno dosta
Zvanje – zanimanje:
i zgubljenik, zaljubljenik, sve i ništa
Bračni status:
vrlo ozbiljan
Djeca:
pirea x 4 x JMBG x 8 pokaza + veselje knjiga
Adresa:
villa "Trenutak postojanja"
Budućnost:
fantastična, ako je bude

NEVISTICE,
nesvistice,
Sonja,
Sanja,
Valentina,
Tina i Martina.
Telefoni zvone –
drugo ime,
druge rime.
One traže koga ima.
Mene nema,
ide zima.

DOSTA!

Ne mogu više biti panj
za cijepanje drva;
tegliti nepravde
i biti kriv
po svim točkama optužnice:
za propali faks,
za prevruću juhu,
zajebanu svojtu,
izgubljeni svijet,
ljude što se mrze,
crnu, sivu i šarenu kroniku.
Dilema je,
društvo moje –
puknut ću
ili uzeti harmoniku.

PRODAO SAM BROD

Mislio,
bit će mi lakše,
a ostao
bez bliskog svog.
Prodao sam svijeću,
a dobio rog.

POVRATAK KUĆI

Putujem u Zagreb,
zaobiđoh Split.
Razočarani dida,
poslao me vrit.

U Trogiru rođak
priredio feštu –
izbavljenje slavi
(nikad više u YU reštu).

Mačak na teraci, kao doma,
more, mjesečina,
ćakule i
popili smo dosta vina.

A ujutro put pod noge,
teško se je iz sna vadit.
Previše je te slobode,
treba počet nešto radit.

MANEKEN

Umjesto kolegi slikaru,
poziram danas u Općini.
Uokolo silan svijet
i svima nam je isto –
pozirat il' mrijet.
Tu me kao glinu gnječe, grebu,
mješaju i pituraju –
čine moj novi portret:

J M B G M J B G
J B M G B M J G
M J B G G J B M M T I J A T U
C R N U O V C U
P R O K U H A N U
U T M L O N C U

NOVI DOKTOR,
priča stara:
- Može li zdravlje
za nešto para?
Vrijeme je takvo,
teško je znati
tko koga,
zašto
i za koliko
vara.

"SVETI KRIŽ"

Branimirov udes.
Svi su bili sretni
kad završio se posao.
Neki bogatiji za ures,
neki za novac i slavu,
a jedan ostade osao.

AKCIJA

Pouzdati se u osjećaje,
ići na sigurno
ili riskirati,
priliku stvoriti
ili krahirati?
Vremena malo.
Tvrda kampanja –
fali mi zraka.
Što god da napravim,
bit će to tlaka.

DIDOSTROFA

Kad dida zine,
uspaniči rime.
Od zmajskog daha,
svijet na rubu kraha.
Pripravnost stalna,
prst na obaraču;
protiv svakog bola
bombom Tegretola,
Voltarena, Balargina,
analgina i andola.

Municija šiba dalje
i manija stara,
ode zdravlje,
a nema ni para.

- Dajte masti
da me spasi
od propasti;
dajte kreme
što liječe sve mrene;
janjetinu,
koju pivu za me –
možda prođe,
ono što me glođe.

TUNEL

Teška je ovo kmica,
puna coprnica.
Iz mraka u mrak
putujem,
a plaši me saki vrak.
Svjetlost tražim
i više ne znam
ni koji je dan,
ni kuda sam prošel
i jesam bil sam.

Teško breme,
ovo vrijeme.

MISLAV
i ja
ukrstili šake –
tvrdoglavost,
glupost,
nerad, nered,
strah i nemir.
Mislav i ja
ukrstili šake,
ukrstili srca,
ljubav isti prah –
Teško je i preteško
izboriti slobodu,
biti čist
i biti prav.

STAKLENIK

Smiluj se sunce,
dahće Grad.
Uskim koritima
užeglih ulica,
limene su rijeke
što bujicom prijete,
preplavile
ljudski mravinjak.
Uokolo,
ko leptiri lete,
obnažene mlađahne kokete,
dajuć zvjerinjaku čar.
A gomila puzi,
gmiže, stenje,
valja se u neredu
uz trumbeta dernjavu.

INFERNO

Kaos, buka, smrad –
dramatičan ulazak u grad.
Odredište je bolnica na brijegu
Sv. Duh,
nekome zlo, a nekome kruh.
Vojska izgubljenih
na silaznoj rampi –
Bogu dane kradu.
Skaline i kava, otrcane fraze –
optimizam na prisilnom radu,
dijagnoze –
groze;
koliko mi dadu
tonika –
crna je kronika;
kraj –
raspukla harmonika.

VRBANIMA

Na prozoru stara mati stoji,
maše rukom i nešto mi broji.
U autu punac sjedi,
kuka, kenjka i orar mi kroji.
Do njega draga pokazuje pravac,
a ja radim kao da sam mravac.
Iza klinci nabacili ritam,
a ja šutim i ništa ne pitam.
Dan za danom vozim slalom gadan,
nafte ima, a cilj mi je zadan –
nekom zlato, nekome bronca,
trčat mi je bez kraja i konca.

UŽAS!!!
Danas su me
poljubile muze.
Muzem rime
dok ne krenu suze.
Možda prođe
ono što me glođe,
možda ode
ono što me bode.

BREGANA

Kapučino molim,
čašu vode s ledom
i bevandu.
Super!
Hvala lijepa!
Tri su sata.
Ispod tende na granici
tri su svata.
Niti vjetra,
niti zraka.
Sve živo na suncu spava –
mačke, ljudi, psi i stvari;
sve se izležava,
od jare krepava.
Podižem glavu –
Dobar dan žardinjere,
roze, ljubičaste i plave…
Nekog tamo zlosretnika,
carinici dave.

UPAO SAM GLATKO
u teški krkljanac,
oko vrata zavezan mi
jedan teški lanac.
Pak se ćutim
brojevito, bremenito,
jadovito,
slojevito,
jezovito –
drugim riječima,
zadužen strahovito.
A sve to zbog tzv. ateljea
kojem su kvadratne DEMarke mjera.
Uostalom, koji me đavo na to tjera!?
Ak' preživim
mijenjat ću se jezgrovito
ili tresnut strahovito.

SKLADNI NEMIR

Tko razmišlja mračno,
crnome se nada.
Tko pilji u svjetlost,
izgori mu nada.
I mrak i svjetlost
dijelovi su sklada,
Božjeg sveprisustva –
jedinstveni svemir.
A čovjek je stvoren
da u sklad unese nemir,
da Stvoritelju ne bi
dosadno bilo.

PUTUJEM
na Hvar.
Razlozi su morski,
uglavnom,
posve nevažna stvar.
Dileme stare u srcu važem:
- Kamo to spadam?
- Čemu se nadam?
U glavi mi gadan kvar.
Prolazim mimo Šolte – desno,
lijevo ostaje Brač;
lijevo i desno kamena puno,
uglavnom trnje i drač.
Iznad je široko modro nebo,
poda mnom paluba MT Visa,
iza je Split i Marjan expres –
daleko je Zagreb
koji me sisa.

MULJAM,
ljuljam,
bauljam,
trabuljam,
sve dok se ne nažuljam.
Trošiti živce,
to je za naivce.
Zapravo trebam
čašu vina
i puno,
puno leda.

JA I TI

Što se trzaš na moj dodir draga,
odguruješ ruku
kao da sam kužan,
kad si jednom davno,
mene žapca,
poljupcem u princa pretvorila.
O, kakva je to samo ljubav bila!
Ljubav prošla i ljubav sadašnja –
na što smo to spali…
Ne vjerujem draga da smo potrošeni,
da smo rekli sve i sve da smo dali.
Istina je,
kako dani idu,
ja sve manje jesam,
sve više sam bivši.
I jednom na koncu,
sadašnji i bivši princ-žabac
i princeza,
skupa će na put u istome loncu,
bliskiji no ikad u nekakvoj bajci.

Ne guraj mi ruku,
ne duri se;
primi moju muku,
nasmij se!

NA POLA PUTA

između noći i dana,
sva su moja vrata
otključana.
Svjetovi kroz njih prolaze,
stapaju se u beskraju,
zvjezdanoj plimi.
Probudit ću se –
na tvojoj obali školjka.

KUDA GOD DA POĐEM,
draga,
nosim Tvoju sliku
(ne u novčaniku) –
prekinuti pokret,
zašiljeni pogled
što bode mi srce
pitanjem i sumnjom.
Kako tvoju muku
rastjerati dušo?
Prešao te nisam,
a pelin sam kušao.

LIČKA PRUGA

Amo – tamo,
guranje, klimanje.
Deset sati.
U kupeu prve klase,
Bože prosti – gladan,
kroz turoban kraj
od Splita do Zagreba,
a kažu da smo raj.
Mrcvari me nesanica,
promiče snijeg, kamenje,
snijeg,
izvaljena trava
i čudni crni tragovi.
Kao da su zemljom prošli vragovi.
Između sjevera i juga
TUGA,
deset sati duga.

U POČETKU
bijaše Bog
i riječ.
Glad i žeđ stvoriše svijet
gladnih ljubavi,
žednih ljepote,
nesretnih zbog usamljenosti,
usamljenih zbog zavisti,
zavidnih
siromasima duhom
jer njihovo je
kraljevstvo nebesko,
a naš je cijeli svijet.

KOLIKO JUČER

Kad sam se u te
onda zaljubio,
sivu sam pticu
u njedrima budio;

svjetlom sam planet
ja zarubio,
zlatno i modro
tebi nudio.

Kad smo se tad za rivu vezali,
vino i palme mi smo zezali;
zajedno smo duginim bojama
srca urezali,
onda pustili more
da nas nekamo pučina nosi;

pijesak otoka novih razgrtali
i smijali se
opijeni srebrima
i sedefom
mjeseca i školjki,
noseći SUTRA u mokroj kosi.

DRAGI
je pokvaren,
neće platitti pivo,
j…e me u glavu –
odro me živu.
Sve je moram platit!
Bračanin je pravi.
Osim mene,
svak ga može gulit,
a da sam to znala,
nikada mu ne bi
ja ni blizu dala.

ATELJE TRAŽIM,
prodajem kuću.
U neku trampu,
na brzac uletit ću,
a sve zbog stiske
i kućne politike skliske.
Svak svakoga ždere,
gube se živci,
netko se dere.
Ne mogu raditi
dok mi drugi
nešto neprestano s…!

KLARINEKIST?

Koliko može Terco
na tri kolosjeka vući?
Koliko može srcem,
klarinetom i kistom,
svijet učiniti boljim,
brda premještati?
Eh, da je u meni vjere
koliko je goruščice zrno…
A Miha svih nas pokreće.

SVIJEST SE CRNI.
Od popitih kava,
puca glava
i grozno mi se spava.
Oko čašu gleda,
a u čaši agoniju
jedne kocke leda.

Granica pusta,
oranica pusta,
kontejner za smeće pun,
sasvim prazne obje putne trake.

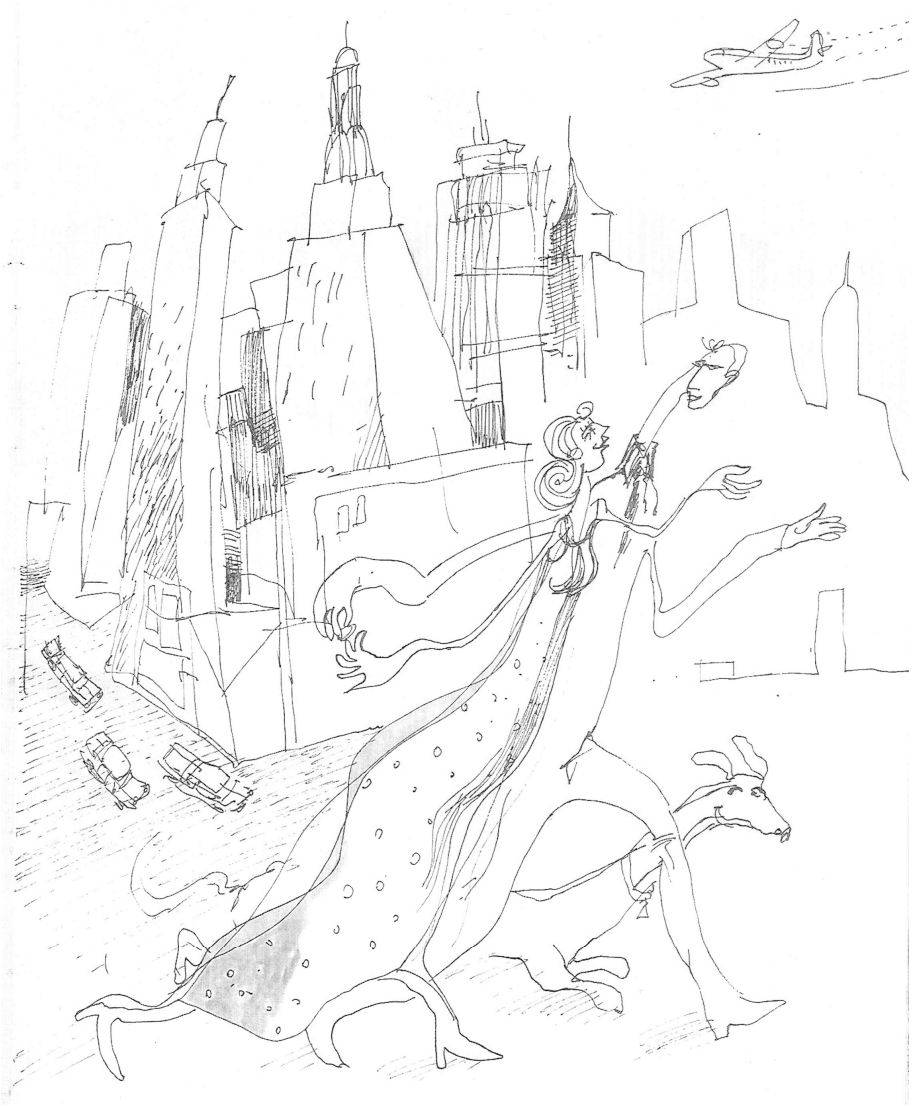
Utorak popodne,
jedna kava,
jedna bevanda –
ljeto na pragu,
miriše levanda.

PISMO

Pariz nam je dušo ravan,
tu mansarda,
u nas tavan.
Pariz nam je dušo sličan,
ovdje šutim,
doma pričam.
Pariz ti je dušo strasan,
čak i na papiru je prekrasan.
Pariz ima Mona Lizu,
nas domaće mone grizu.
Pariz ti je dušo velik,
neuhvatljiv okom golim,
zato u Parizu, dušo,
mali Zagreb
duplo volim.

ČUDO

Moja ruka takla
čaroliju stakla.
Što sakriva
zamrznuto sunce
skamenjene vode?
Vratolomnu nisku
šarenih viraža,
spojenih u priču,
fantastično tkanje
božanskog vitraža.
Vrata neba –
dijamantni raj
i pakao magme –
svjetlost.
A nek se sunce samo malo nagne,
vatrom sačinjeno,
narisano
u mrak padne.

PARIZ '97.

Dojmove i torbu spremam,
ostavljam Picassa, Versailles, Louvre.
Okrećem leđa
grifonima Notre Damea –
ne volim njihove ralje.
Zagreb je sve bliže,
Francuska sve dalje.
Bonaca je i patke su na Seinei,
a bura u meni.
Snatrim sliku –
Paradižetom pliva Splav Meduza.
Brodolomce Hrvate i one druge
magla pokriva.

PAR IZ '97.

Proglašavam te sestrom,
makar razlike nas dijele
jer tuge su nam iste,
a susreti vesele.

Proglašavam te pticom
jer pticama sam brat,
ponekad mrva kruha,
ponekad čisti zrak.

Proglašavam te knjigom rijetkom
jer knjige su ptice od papira,
srce u koricama od modroga nemira.

Proglašavam te sestrom prvoga reda
sa zvjezdanom lentom –
eterična je veza bolja
od čvrste veze s nekim blentom.

'91.

Više ne sanjam.
Živim između radijskih i TV vijesti,
novine počinjem jesti,
normalne ne mogu sresti
i sam se počinjem tresti.
Nemam živaca sjesti.
Čekam kad će i mene stresti
smesti,
pomesti.

ZIR

Za Brač mene vežu
slike neke stare.

Odavno sam bio klinac
što je s kampanela,
panoramu svijeta,
obuhvatio cijelu
i zvijezde sve,
zahvaljujući noni.

Odavno je asfalt
pokrio cestu
i prašinu,
prekrio ružarij stinčice,
al' izbrisao nije figuru u crnom
ispred koje kaska neizbježna koza.

Još mi dušu gale isti vonji
škute,
koromača
i opet sam mali
i koračam s nonom
sve dok netko ne razbije san –
tad nastavljam istim putem sam.

MOJA MAMA
živi sama
u svom stanu na Jarunu
i prevrće uspomene,
pisma,
neke pjesme stare.
A dani prolaze –
za suze, za rane i ne mare.
Prolaze jutra, sutoni,
bit će opet sutra
meka kiša
što pada u zoru.
I dalje će mama
stajati u prozoru
s nadom da bol će srca minuti,
molitve biti uslišane,
svjetlost opet sinuti,
utišati,
pa se vinuti
zvjezdanom moru,
dalekoj porporeli.

REQUIEM ZA BARKU

Kao otok
sanjao sam more,
brod što povezuje sfere.
A udes me na kopno nasukao
da ne budem Sinbad –
život snove ždere.
Nema više broda,
nema više snova,
tek okus od vremena
gorak
i jedna suha daska.
Na njoj piše
BORAK.

LUDOST

Cijeli sam dan
prokleto gladan
blizine nekog svog
dok me sa stola
šutke motri telefon.
U svakom aparatu,
pa i u mom,
telefonski demon
šapće.
Znam ja broj.
Signal je pravi,
oblio me znoj.
Linija slobodna,
zvoni,
potom mekano, ženski
došuška uhu:
– Birali ste krivi broj.

KUP KUPOVA

Na Trgu Francuske republike
svenarodno veselje –
razdragano se i kockasto melje.
Svima srce od baluna
ili balun od srca
u nebesa skače,
a meni se tresu gaće,
kao i obično,
kad vidim masu gdje skakuće.
I nije to obična zlovolja
i ja se pobjedi veselim –
miriše zrakom nevolja.
Kao i obično,
između veselja i linča,
samo su dva inča.

PROBUDI SE!
Prestani spavati
Primo!
Ne živi se od snova
jer dim su sanje.
I ako ne naučiš brzo
neko znanje,
ne stekneš na vrijeme
neko zvanje,
imat ćeš svega manje –
vremena, fore, veselja…
Život ti može postati
veliko S…

MISLAV
misli
monolog:
- Poštovani oče,
ja više ne znam
tko što od mene hoće
i što se to od mene traži
kad moje ponašanje
obitelj draži.
Ja ne znam više
kome i kako ugoditi treba
i premda se trudim,
stalno me netko prati i vreba.
Zato mi,
molim te,
oprosti
verbalne nes(p)retnosti
tata,
još neiskusan,
ja loš sam diplomat.

+28° C
Ljeto je skinulo
proljetne kabanice.
Suncu se otkrile
damice.
Promenada od mini uzdaha
i zrak prepun
peludnoga praha,
dovelo mi srce
gotovo do kraha.
Zbog mladosti lude
kad sam samo sanjao,
drugi je netko
cure ganjao.

PITANJA RATNA

Može biti
da su moje slike
obično mazanje,
pokriće za neznanje
i može biti
da su moje rime obično klanje,
loše duhovno stanje,
a moje ljubavi
uglavnom promašaji –
nisam ja za ljubavno zvanje.
Moji su snovi
postali čudni,
zreli za kemijsko pranje.

GRAVITAC I JA

Sve teže
podnosim
sile teže:
Strašan je ovaj nemir.
Kako bih volio
da me puste
otići,
otploviti
u sve mir.
Samo,
danas ne bih mogao.
Kuham ručak,
poezija mi začin.

Oko mene
sve sami junaci –
čekaju da im
tkogod
štogod
u grlo ubaci.

GDJE TI JE VJERA?

Tko sam,
što sam,
zašto sam,
kako sam?
Hvala,
dobro sam.
Zrcala odgovaraju
licima krepila
komprimiranog straha –
strah kao odgovor,
strah kao smisao kretanja
kreteniranja
kreiranja.

Žedan sam!
Znači,
živ sam.

POSTAJA NN

Sva ta šarena stakla,
svi ti silni prozori
na kraju '92,
i još gomila u '93.,
a ja sve kratkovidniji.
Kvatro u bolnici,
Primo u pubertetu,
ostali između,
rat u Bosni,
tjeskoba u srcu,
PUTOKRIŽ.

IZBAVLJENJE

Prijatelju u pohode idem.
Sunce vrije na palubi,
srce krijepi.
Skinut ću ovaj zimski džemper,
izvrnuti dušu naopačke
neka se veseli,
neka se smije.

Kao i nekada davno prije,
prijatelj me na molu čeka;
i znam,
kako se ja veselim njemu
i on se veseli meni.
Nisam više
putnik bezimeni.

MOJ JE OTAC
bio pjesnik
zaljubljen u more,
proklet zbog iste ove čežnje.
Bio je
rekoh –
iako kažu kad ljudi se umore,
stihovi njihovi
i dalje morem mrmore,
govore,
govore stihove.

PRISTAN

Pred ulazak u porat
dvoje zaljubljenih
na provi se ljube.
Brod trubi.
Ostali putnici
stišću torbe,
vode borbe
da što prije
obali siđu.

KASNA JESEN,
vedro bura puše,
a ja plovim
tražeć toplih dana znamen.
Prevari me ovo sunce,
ljeto odavno je reklo AMEN.
Iste širine i dužine,
isto nebo i otoci,
promijenilo se more –
divlje je i pusto.
Jedan jedini galeb
prati nas visoko,
gore.

NA PROZOR
odnekud golubica sjela
ogrnuta zlatnim
krugom sunca
i potpuno bijela
na trenutak zastala
pa odletjela –
ostavila je svjetlosti trag
i pero.

VEZ BEZE AŠ

Mebo je odro,
ljudi psetaju što,
klunce sizi lagano,
mrije garčano.
Ponačno kroljeće.
Pticaju starci,
vicaju pričeve,
živprejelo se led.
Kima zopni,
vaba bisi,
jafran i šaglaci
cvjetaju,
pticopjeca djecaju.

KRIVO MI JE.
Ja ne bih smio pisati.
Kad pišem,
u stanju sam svašta nadrobiti.
A ona moja,
koja premalo ili previše razumije,
tolerantna nije!
Zaboravila ona
koliko su bogate
i moja i njezina mašta.

INTERNO

Sunčan dan.
Veljača, nedjelja –
misa, ručak, paprika, pire.
Iza toga
ispad na Cerini težak –
Draga opet razvalila megdan
u kojem sam negativac ja.
Život stalno nudi
manje mrkve,
a više batina…
Važna li je ikome istina?

Smiluj mi se Gospe od milosti,
pokaži joj znamen –
na sve što nas razdiru ludosti,
neka stavi AMEN.
Meni se još živi.

SPOMENICI

Kopije su ljudi bolje,
cjenjenije od originala.
Kopirajte se brzo
dok nije cijena pala;
načinite si kopiju ljudi
od plemenitog materijala.
To je nama
naša borba dala…

HOKUS PREPARATUS SMOLA

Slamnati osmijeh
i stakleni pogled u prazno.
Nakon praska,
mračna igra noža.
Iznad vrata dokaz –
visi koža.
Glava k'o prava,
dva bogata roga.
Kapitalac dade život
zbog bogatog snoba.

ZGUBIDAN

Dobar dan
zvizdan,
nasmijan,
tamaris cvrčku
nebosklon,
more hladi,
zove noć
upomoć;
mjesec žut,
vidi se put
kao kroz san –
putujem
zgubidan.

DOMOLJUBNA

Moje su pjesme
moji snovi,
ispada janjci,
ovce i ovnovi.
Čiju si misao ovco prepisao?
Prostirem robu,
čarape u parove slažem:
veću s manjom
i šarenu s crnom!
Lažem,
samo tako kažem
okuražen
da sasvim poražen
ne bih bio zgažen.
Važem,
hoću li biti tražen,
možda malo mažen.
A da me mala malo mazi,
ja bih bio u ekstazi.

DOBRO JE

Kad su
kiše, tuge navalile,
vodom su me preplavile,
skoro su me udavile.
Kroz kanjone i urvine,
kroz potoke, niz planine,
moru su me otplavile.
Oprale mi lice,
očistile ruke
i isprale dušu, muke.
Sad vjetrovi pušu
nebo da izvedri,
bijelo jedro
modrim nebom da zajedri.

TRNOVČICA

Ovaj je prozor
možda
budući vitraj –
križ za raspinjanje,
a ne raketoplan
za lakši put u raj.

MAJSTOR

Povoljno ili skupo,
pametno ili glupo,
sve sam svoje tajne prodao,
svoja tajna mjesta odao.

I kuda da se sakrijem,
u koju tajnu misao
kad svoj sam cijeli svijet,
sa tajnama otkrivenim,
bespovratno izbrisao.

Ostade samo ljubav gola –
u srcu vola
puno bola.

NIRVANA

Karlovačko točeno
kod staroga "Mede",
umočeni brkovi
i baš mi se prede.
Hladovina teška.
Samobor umiven
poslije ljetne kiše.
Srčem pivo,
preko oka virim puce
i baš mi se diše…

NAKON KIŠE,
razišli se oblaci,
raširilo tirkizno plavetnilo
kao livada.
Dok bakreno-zlatni sunčev disk
u izmaglicu tone,
a mlađak se bori s danom,
zaiskrile prve zvijezde
iznad zvonika.

Svijet je lijep.

Nevidljiv prolazim
izvan tijeska vremena.
Žeđ srca tažim
zvonom večernjice.
Zastajem između zvijezda
i drvoreda procvjetalih kestenova.
Zbunjen
ne znam što je stvarnost,
a što njezin odraz.

Načas.

Kad zvona utihnu,
osim samotnog bljeska
na brdu,
jedino stvarna je zubobolja.

NIŠTA NEMAM
osim krasno
naopakih snova.
Budan ja ću samo luditi.
Usrdno vas zato molim,
nemojte me
danas buditi.

TRENIRKA

Skrojili mi hlače
bez šlica,
onako iz vica,
kao da sam pica.

LJUBAV

osjećaj ubav.
Kao da si lav,
a smota te udav.

S jedne strane
sve je drugačije,
a s druge
ništa se promijenilo nije.

Mamlaz prije,
mamlaz i poslije.

PRELIJEPE SU

ove djevojke
i to je sve
što stignem zapisati
čekajući da se upali
zeleno
na jednom
od zagrebačkih semafora.
Kratko nadahnuće
potonulo u gužvi!

GROM

Iza sunčanih naočala,
1900 kubika
i ne znam koliko konja
skriva se drugačija stvarnost –
svijet prepun znakova
i iskrivljenih zrcala,
crni blues na kotačima tuge.
Zarobljenik vrućeg asfalta
traži svoga Isusa.

REVANŠ

Nedvosmislena,
prezira puna,
poruga gadna,
izrečena k'o kletva
odavno,
poslala me u pakao
ravno.

To mi se istom
mjerom vratilo;
nepromišljenost
i površnost moju
naplatilo.

I sad gorimo skupa,
oboje
dva idiota glupa.

BUS ZA VRAPČE

Lipe cvatu,
ništa nije kao ranije.
Laku robu
ne treba na probu –
ako ne valja,
lako se u kantu za otpatke
stavlja.
Sunce bunca,
poludio svijet
pa se vrti
oko zlatnoga majmunca.

Želite li izaći?
Molimo na vrijeme
pritisnite pravi gumb…

SVAKI PUT

kad mi staviš
jod na ranu,
otvoriš
neku drugu stranu.

I dok mi svjetlost
zalazi,
u stihu
odgovore nalazi.

BELLEVUE

Volin ovaj svit,
BELLEVUE
prvog dan zime.
Na pazaru kupio sam
masline i lumbrelin.

Volin ovaj Split,
BELLEVUE
njegove pjace,
lebićade i bonace.

Volin ovaj Split,
sve njegove face,
škovacine i škovace
prvoga dana zime –
makar nije vrime
jer '99. je brime.

BELLEVUE
i nakon nevere volin
osunčanu rivu,
kapučino s didom,
feratom što čeka
zagrebački led.

Sunce je na rivi,
a onamo snig…
Ko bi reka?

LIDDY

Liddy,
račiću morski,
svemir je prepun olupina.
Tvorcu prezir,
a nama
crno vino
i
kino…

IZLET

Intriga Cerina,
zelena vedrina,
društvo trenutno bez briga;

sparina,
gradele i vino
i baš je fino
tu malo u brda,
podalje
od gradskoga krda,
izdvojen od stvari stati,
a već smo,
stari,
zaboravili
kako se ljubi, raduje i pati,
al srce još nije
pa se smije.

Netko već pita:
- Koliko je sati?

NEDOVRŠENE

Slobodan sam.
Sve sam svoje dugove
preplatio
i da mogu natrag,
ja se ne bih vratio
jer kakve sam sreće,
upao bih u cirkuse veće.

Postojimo po onima
koje volimo
i koji nas vole
dok ne obole.

TOMIĆA VIS

Di son bi dvo dona?
Doma.
Ca son vidi?
Razliveno crnilo na rivi
di su sinoc capali hobotnicu
i bacvu u kali parkironu,
omendule rascvitone,
limune ca visidu u grozdima,
bukve pecene na gradelima;
gelerima istucenu storu crikvu
i zvuon san cu
u polne.

Vidi son
bez potribe usiceni cempris,
pune konobe i prozne konobe –
vugava bilo
i corno vino ol cetrnadeste grod;
dobro uje ol sezdeset kun litra,
sunce teplo i velo
ca u morcu pece
i noc studenu – daleko je lito.

Vidi son store gospojske mire
i potleusice
i bili, bili kamen,
po vartlih polme i aloje, smokve i nespule;
nove kuce bloketiman ucinjene i obiljene –
nadgrojene na tvardi, stori zid, pokvorene;
škure bile i zelene,
tarace i tende,
masku na kupamin di lovi tice.

Vidi son trajekt Jadrolinije,
mornore store i nove,
radiotelegrafista ca govori horošo,
ma isto su mu ukinuli posol;
cu son pasa ca zavije kal pribreco,

vidi slike, nike store, nike nove
i nonota i nonu i molu Anu –
Njih vec ni, a Ana je u Zagrebu.
Bi son i na Bateriju –
vidi kanune ca hi je ruzina
dobro capala i godinu 1842. na Kostil.
Kako se ono rece
paver ca se odovna ni smoci.

Gren na trajekt,
gledon cunke.
Barz kojo slici mojon pokojnon
noni Camberlinki, oli nonotu Dorotiću
iz Podspilje ili Komize!?
I ne znon nikoga
i vrtin se po krmi,
a svuda more –
ni kraja za vidit,
magle legle uokolo
i ne znon,
ni di son,
ni di cu arivat.

Sluson cakule,
zenske vicedu na dicu,
muski igrodu na korte –
politika je izgrintala sve.
Vijesti su nikakove,
sezona bice tonka.

I tako smo
pasali Broc.
Skoro će Split.
U kesi od najlona nosin,
limune za didu
i za u Zagreb.
Gorin od sunca jos.
I na skoju i ovol,
sutra je novi don.
Gren uzbardo sutra,
a onamo je Vis
i pas ca zavije kad non
pribreco.

UVIJEK ISTO

Uz pijance, probisvjete –
autsajder,
akademce, bonvivane –
autsajder,
uz pastuhe, umjetnike,
svete ljude i putnike,
diplomate, profesore,
pametne i propuhale –
autsajder.
U teatru od života
uvijek isto,
uvijek novo,
nakon prve runde
ili runde šeste,
autsajder plaća –
pojave li česte!

IDEMO NA KONCERT

ili na lazanje;
napuniti trbuh
ili na spavanje.
Samobor – Zagreb,
pola ure
do centra "kulture".

PADOBRANAC

Opet je jedan upao
preko reda,
a tek je stigao.
Živac mi je digao,
sad bih ga zgazio,
a toliko sam,
toliko pazio.

Kako izgleda,
morat ću i ja danas
preko reda.

LUTKARICA

Susreo sam Tvoje oči
dok sam očajnički
nekoga tražio;
stjerane u kut prepoznajem,
kao kugu obilazim,
zaboravljam sućut
da ne bih opet
emocije dražio.

Svoje ili tuđe –
svejedno.

Ti imaš lice anđela
i krila.
Da me samo malo takneš,
k'o od sipe,
crnilo bi morem prolila.

PROCVALA LIPA
miriše čistoćom,
nedužno.
Cijela lipa
samo za mene.
Otužno!

OKRUTNOST SVIJETA,
sve ove godine
podnosim.
To što me satire,
vrijeđa i boli,
uči me kako se trpi,
kako se voli.
Šutim,
a rado bih urlao
jer su me vezali,
što nisam razdao,
sami su uzeli.

DA NEMA UMORA,
čovjek nikada ne bi stao,
ne bi znao
da ima granica.
Čovjek je biljka čudna,
razmažena,
a uzaludna.

SIZIF

Gle maloga Sizifa
poslije rata,
bio je vojak,
a sada je tata –
umjesto puške,
dopala ga lopata.

Premeće kopa, sadi –
dječici kruh,
a slavu Vladi.
Kotrlja naprijed,
kotrlja navrh.
Propasti je lako
pa opet ići,
nigdje stići
iz dana u dan
uzaludan.

A zvijezde voli.
Kad ih kotrlja,
on ih suzama posoli.

ČOVJEK
mora imati
potporu
i za besmislenu vožnju
u nevremenu.
Smisao zajedničkog kretanja
je u otporu.

GARD

Tijelo je kaštel,
oklop, zid;
ispred nasip, opkop
i teški topovi.
Takva su vremena –
okolo su sami lopovi.
Nikome blizu –
razmak drže
riječi ubojite,
a oči su puškarnice.
Ponekad kroz njih
gledam nebo
i dvije ptice.

POV RATNIK

Moje je ime Alonso Kihana.
Vrijedim koliko ranac,
prazna vojnička torba.
Ne zanima mene
viteška borba
vjetrenjača iza sna.
Ja sam puknuto korito,
ponekad šetač
što po nebu hodi
i odraz zvijezda lovi
u plitkoj močvarnoj vodi.

SUTON

Kakvo sumorno vrijeme.
Jelovnik ogavan,
posao gnjavaža.
Život je skup
kao TV minutaža.
Strahovi.
Sve od reda,
prijevremeni krahovi…
U glibu od stvari,
ranije se stari –
skratilo se trajanje.
I ako već ne može gore,
može dolje,
može i naopako
kad ne može bolje.

4.30

U gadnu uru
vozim prvu turu.
A što ćeš onda
zlatni tiću…?
Budan snivati
more,
štrade,
perivoje…
Pusti puste odgovore.
Eto, otekla ti lijeva noga!
I dok čekaš turu drugu,
možeš početi molit Boga.

12. 03. 2001.

NASLONIO SAM GLAVU
na Indijski potkontinent
nakon što sam se izbljuvao
na Afriku i Madagaskar
onda sam komadom Južne Amerike
obrisao gubec
glavoboljno mučno
zderao pola Europe i Sjevernu Ameriku
potom zgužvao cijelu kartu
cijeli jebeni Svijet
kad već ne mogu smjesta
ritnuo u školjku
potegnuo vodu.

OPET BOLNICA
a rekao sam neću
penicilin špricu
milost u plavome čekam
a trebao sam
šetati po Beču
vani vedro lete ptice
izmakao mi Picasso
ubija me lijepo vrijeme
i dok ležim
držim tjeme
da ne pukne u krletci
gdje san i java jednako su bolni
trešti Narodni radio
mononukleoze igraju nogomet stolni
u sobi broj četiri, peti odjel
sobom nosim
neki razlog
da prkosim

S UMA SUMARUM

Istina je
za sve sam kriv!
Da te nisam volio
za tobom hodio
pa te sanjao
nedjeljama oko sv. Duje ganjao
da te nisam tlačio
do kraja se otkvačio
po Marjanu vodao
do Sinja se nahodao
izmišljao, bajke pričao
sa vrha Mosora s tobom kričao
perunikom te krstio
divlje šparoge s tobom brstio
po bračku te posolio
po vlašku s tobom molio…
e da nisam s tobom
snove u planove kovao
sanjao u Beču Južnu Afriku
ganjao Novi Zeland
radovao se cijelom svijetu
kupovao karte za zrak
dok sam te viškim ciklamama kitio
kaputom od komiške bure štitio
e da te nisam tako žarko žeđao
možda te Mislav ne bi raznježio
možda ti Domagoj ne bi zviždukao
možda ti Miha ne bi boju mrčio
možda Jere ne bi Svijetom krčio
možda bi ti život drugdje krenuo
netko drugi u te bi se zblenuo
preskočio gorak povratak u Zagreb…
Istina je,
ja sam za sve kriv!
Da te nisam na zlo nagovorio
s Visa u Split
pa prema Samoboru spakirao

ne bi tebe školski posao nervirao
putovanja, pripreme i vrtić,
da smo kojom srećom ostali u Splitu
život bi nam dušo bio crtić.
Istina je, ja sam za sve kriv!
Starci, sestra, škola u Dubravi
ljetne gange i zimski šušuri
bračke drame, obiteljske sage
suputnici, roman društvo ino
puna kuća djece i veselja
nasred stola teća puna zelja, kino…
Istina je, ja sam za sve kriv.
Spopala me ambicija
pa sam opet krenuo u školu
preživio teška doba s malo para
uz tvoj blagoslov
bogatiji od samoga cara
a kako sam ti platio?
Umjesto da sam staze ti pozlatio
krenuo sam Svijet promijeniti
tek što si navikla na hrčka i na tavan
promijenio sam stan
u trošak se bacio i postao "slavan"
kao – nije bilo dosta prostora
prebrzo narasli fakini…
Radio sam istina od jutra
do sutrašnje zore
žličicom pretakao more
planirao, gradio,
kanio učiniti čudo
sve je išlo ukrivo, naopako, ludo…
Istina je, ja sam za sve kriv.
Nisam dušo planirao rat
ni zaštitu bilja,
zbilja, ni sad ne znam što je karantena
pa ipak sam kriv
jer promjeni sam se veselio
i Maksimiru mjesto Dubrave
rekoh, bit će više eskiviranja

obećava
manje putovanja i nerviranja
a ispao šipak
radi lošeg savjeta promijenila si posao
odrekla se profesure
postala državni osao
(poneka je naranča slaba utjeha)
Odradili smo rat
i to sam preživio
opet se uvalio u grdne nevolje
vitraj "Sveti križ"
Siget niti Zrinjskom nije legao najbolje…
zaglavio i ja
ipak nekako je lova curila
nije bilo oskudice
sve dok nisam Breganu kapario
istini za volju nisam morao
ovako, nevolju sam skrivio
puno nas je,
ali i u manjem bih preživio
radio sam, gradio, trošio, zabijao
kupovao, prodavao, pilio, razbijao
misija to je nemoguća
vražju silu hoće kuća
ostao bez ateliera
napunio podrum vodom
zaratio sam sa sobom
navukao udes
nesreću i bolest
jer te nisam slušao krenulo je nizbrdo
Istina je, sam sam za sve kriv.
Želio sam da mi budeš bliže,
želio sam da ti budem bliži
pa sad nosim i brige i križe
jer oprostiti
ti mi ne možeš.
Prošla mladost
izgubljeni snovi i načeto zdravlje
otišla je kondicija na jalove borbe

Istina je, ja sam za sve kriv
kriv za izgubljeno povjerenje
neostvareni san
zbog malodušnosti kriv
zbog nesložene kredence kriv
zbog crne crne kave i bezveznog pisma
krivih pločica
selidbe i žutih mrava
sluganske naravi, nesloge, dućana… kriv
zbog umora, nemoći, gluposti
nestrpljenja… kriv
zbog lajavosti, nespretnosti, tuge i strahova kriv
zbog gubitka vjere
gnjavljenja djece
egoizma, sadizma, mazohizma i smolizma
jednostavno kriv, kriv, kriv
zbog svakakve naopake rodbine
zbog krive pedagogije kriv
zbog pacifizama
zbog loših slika i loših pjesama
kriv, kriv, kriv
baš sam kriv
razumjeti ne možeš
oprostiti još manje
a ja sam i dalje tvoja kob
tvoj usud i tvoj gad…

I što ćeš sad ?!

GODINA JE
pedesetak ispisanih kućica
šarenoga kalendara
bilješke govore
koliko sam i što sam radio
kada sam i što kupio
koliko sam se ljutio
kad sam se zadužio
što sam sve platio
kakve sam boljke patio
kada sam dugove vratio
koliko sam slikao
kada sam se i gdje kupao
zašto sam sve glavu lupao
s kime se i kada sastao
kako sam u bolnici bio
što se u državnoj politici zbilo
što se pilo
tko je umro a tko preživio…
godina je tanki blokić
puno jada i poneki crokis

PJESME STRANPUTICE

Kad pjes mice love stranpu tice
kada mice lovu tice
ja ih gledam netremice
obično ovako
vjetar digne tice
na žice kajdice
a mice potraže
zabavu u dice
ja promijenim program
gledam kako gice
love mlade pice
hoti mice
leti mice
leti tice
iznad dice
iznad mice
iznad žice razbojnice

STRAŠNO SAM I PROSTO HULIO
psu bez veze sreću
jući
i sve što si mi ulio
ja sam prolio tvrdo
vjeru jući
da me nitko nije volio
normalno je
da sam čak obolio
tvorac koji me stvorio
malo me tak ukorio
da bih se žešće, češće borio
za se i druge
a ne sam odmorio

D ORO TIĆ
let, let
slika r čić
dok to rić
od holly kić
ne će se pozla tit
jer nez nana plaaa tit

TU JE NEGDJE
kovnica novca
govnica
mamlaz i ovca
za oko trgovca
naivčine svuda
dereju
nema suda
nek na vjeru
zlo je dobro
izgubilo
mjeru

ŽIVOT JE PREPUN
krivih hipoteza
ne igra srce
nego dobre veze
još se nisam naučio kako
a već su mi zalijepili
tako
trčao sam dugo
korak držao lako
da ne tupim o pravdi i Bogu
jednostavno su mi podmetnuli nogu

NEKA BUDE
i bi fora
od izbora
noćna mora
i pokora
gala meštar
mešetar od bacam fora
meta forA
sexy fora, nacy fora
i bifora i trifora
komafora, nadrifora
skočiš si u am fora
skližeš skliznem
od banane kora
prodaš zemlju
uz to obraz
to je fora…

NOĆAS SAM SANJAO
da je Hvar eksplodirao
kao vulkan vezuvirao
da je po Braču kamenje padalo kao kiša
i da sam se sakrio
u gomilu poput miša
prepao grozno
i onda je još
u kampanel
iz vedra neba udario grom
nisam pronašao ključ od auta
panika čopila i nervni slom
utrčao sam u birtiju
popio kavu
i sjurio se nizbrdo na glavu
u more
kad sam pljusnuo
bio sam još živ na palubi
hovercraft, mislim
ili tako nešto
po moru je manevrirao vješto
oko sirena
mene je od izluđivanja
spasila očna mrena
netko je pustio Severinu
probudio sam se istog trena

MOKRI KOLNIK,
trka
modri Peugeot – frka
BABY FAHRT MIT
plazi mi jezik
sa zadnjeg sica
pazim na distancu
pet metara od cerećeg lica
mislim kišobran
ovi ljudi su čudni
žare
ako ih pustiš
lako se kvare
svi bi odmah sve
i ja
ali čekam red
u neredu

ZUB VREMENA
sila teža
krvopije
gadno me pritišće
gubim volju
humor?
oprale su kiše
ostao je horor
umor
i zelena trava
Svijet gubi smisao
rado bih sve slike
svaku misao
obrisao lako
otpisao

RAZLILI SE OBLACI
ekspresivno
Brač me vezao
baš emotivno
brod me nosi
sedativno
idem kući
relativno
a u duši kuham svašta
depresivno
ganjam ljubav u snovima
na javi sam svačija imovina
uglavnom smetalo ili lovina
to je kažu manje više
svačija životna pustolovina
Zlatno doba
Ameriken zlatni
Diners, Visa,
Mastercard
vam uspjeh garantira
mjesto u novom poretku
reklamira
ne zna se jedino tko koga bira
vi Bilu ili vas Villa
Metro, Getro
Vama, Nama
Sama tama
lako se izgubi čovjek

DEVLI 2. I. 2001.

Odlaze Štraseri
zadnji vilenjaci grada
ne podnose gužvu i smrad
pakleni tempo
novog homourbanusa
tipa bez mašte, duha i ukusa
odlaze zadnji vilenjaci
ljudima više ne trebaju bajke
sunce ne dopire u srca spavača
vrijeme je virtualne hajke
pod svjetlima neona
iznutra opće sterilizacije
izvana bukom i dimom
ogrnute civilizacije…

Jedan po jedan odlaze štraseri
tamo gdje još treperi čisti zrak
i sunce se ljeska na jutarnjoj rosi
Na zlatnim proplancima uz smaragdne vode
čuda se roje kao u stripu
a iz daljine viteški čuje se rog…
Pred novi nastavak papir se bijeli
kao da ga je pokrio snijeg
u priči koja nema kraj
zbio se zadnji majstorov geg
sad negdje crta raj

ODISEJA 2001.

Na stolu karte neba
sjeverna i južna hemisfera
ja sam zvjezdoplovac
sunčev vjetar tjera
brod bez propelera
plovim, namjera me goni
nakon milijun zvjezdanih stanica
odredište je zelena Terra
i prijatelj
navigator stari
skitnica lupež
koji je volio piti
samo ne znam je li još tamo
ili je vriti
Odisej,
a kolike smo Super Nove
još mogli otkriti?
da se nije onako nasukao
pronašao svoj izgubljeni otok
na njemu čokot i lokot

*

kad nestane ovo malo force
ovo malo novca
i ja prodam Zvjezdolovca
za malo mira i zaborav
s pogledom na more
spustit će se zvjezdana jedra
prije totalnog mraka
pojest ću tada sedmu koru
ako nema još koja kvaka…

GUTENBERGOV ROĐENDAN

Dvijetisućita
redak po redak
Novi poredak
papirologija
papirozoologija
pravne službe rade
carine
studentske referade
ministarstva
šaltersvjetovi
pišu se izvješća
zaključci razni, tirade
Kairo, Trogir
HDLU, tribine
Ulm, Ankica, mine…
Dvadeset i prvo stoljeće
odoljet će
s nama više nisu
Matko i Bauer
6oo.ooo kuna nagrade
nešto je u krivo išlo
moja Kroacijo,
krivi Hanibal i krivi Horacio –
tko više sluša?
tko više čita?
Suviše slova po glavi
stanovnika
šeststoti rođendan
Gutenberg slavi
nešto je naopako
i u mojoj glavi…
novi milenij me davi!

RAP SODA I JA U PLAVOM
(cjeloljetna kartulina)
uvertira
danas se treći upisao
na drugi faks
njemu glazba i pax
meni rasprava o kretenima
(smije li jezik tako?)
o vještičjim vretenima
i koliko mora nacija spavati
koliko ćemo još krepavati
dok princ ljubi pepel Jugu
kreatvni sivac može
mora izdržati kolegija tristo
Bože, reci
zašto?
biti intelektualac
glupan s osobitim stilom
da te striže bogatun s vilom
krimobilni telefon
komad s "pilom"
špil kartica
bankomačak s rilom
u igri si tragičar
milom ili silom
najčešće samo s moralno mentalnom kilom
snovima kao azilom
happyand brodolomac
zmaj
s plastičnim krilom
pjesnikkkk…
gle malu
poslije njiše
malo skrije
čarolije….
mlad slikati poeziju
auto vozi V. Goricu
"Kordić" izlaže diplomce
kafić ima

travicu ili lozicu
ne vodim danas svoju mravicu
vodu naručim
i list papira
kretenizam misli konobar
prolazim svaki dan
i dan svaki pišem neke
pjesmice meke
plavi je stolnjak velim
trčim naglavice
mrzla je piv
jedva živ
preko za stolom ekipa
Irenicu znam
zove nekoliko kava
za četiri, pet glasnih kra…
a glava puca konceptualno
pišem, svodim, razonodim
opet loza
priča je boza
vani (terasa) je zima
bez obzira rigam rima
pukle mi gaće
rekla je da će
pređimo unutra
sada
sutra je sutra
prijemni pao
iksica lost
za dobar posao dobra kost
a sutra je vrijeme za paking
put i post
društvo je fucking
sami kulturozvonari,
polittturmisionari, govnari
koliko već godina imaš
pa ne štimaš…
pusti ljude na miru
politika je vrag

poderi novine
dijalektiku
mrak
ionako odosmo u rac
svi
i ročnici mladi, dezerteri HV-a
ovo ni(je) rat
otvara novi se mac
idu mi na jetra
ta jedra bez vjetra
na ekranima laže
šarene plaže
fakini i njihove daske
neke hulje bez maske
u fokusu
a zvona zvone
Miha je događaj sezone
i Mirela i kalafatart
slanasrdelaart, Ćulumart
žedna Rudinart
burinart na jugu
travu u vatru
razgoni plamen
u Gorici još klafraju dame
žure
i neki deda pao s neba
z mustači spikira
tko koga tu navlači, nervira
opake teme
Sokrat i Kaštel Lukšić
Andronik, Sanso viči
miš-maš i bombonjere "Kraš"
daš, ne daš
Josip letač i zaštitnik domovine
Zoro
ravnatelj muzeja i neki gradski vječnici
lječnici
što može cuga
od čovjeka čini tuga…

"malagenja svalerosaaaaaaaaaa"…
poštovatelji i rodbina
plaćaju račune jer oni su mladi
oni su mladi
a ja nisam
sladoled
otopiti molim
sa kavom volim
netko kaže tri soma zbirka
možda i više
tko može toliko neka ne piše
bolje se čita kada izbriše
povijest i onda
nema sutra
samo glave plutaju
putra
telefonski račun
za malo lajanja
sadašnja cijena kraju
kajanja
diplomci priznajem
bili su super
i mi smo nekad tako pili
pilili "Hungariju", crtali
dok je trajalo
ilustracije putovali
Matkom skitnju slikali
ludovali
pisali pisma bez aluzija sex
vrijeme trošili na eks
nikada za rat
samo za art
dok smo imali živaca
pokraj tolikih "naivaca"
zarez, crtica, točka, šljiva
mene voli
koga ima
koga ima?
na moru je riva

"Vjesnik" je novina od formata
za put od Zagreba do Peristila
ekspres restoran sporoga vlaka
tlaka
dva morska diva senzacionalno
i jedna mlaka
zanimljivo
ne tražim jaju dlaka
ovoga vlaka
cocacola je topla
popila mozak svraka
(kome, kada, kako?)
pa se rvu
a četvrti se bez srednje
upisao na prvu
postao Gospar iz Grada
lovu na drvu
možda izraste
zarađenu sreću
u neku novu priču
ganja veću
i četvrtu i prvu i drugu i treću
vrvim zanos
drvim alkohol
Žute se puti uokolo
tamaris i marikultura mariHrvata
marihuana privredna grana
puno posla za organa
(dva kita traže izlaz i spas)
tko će se brinuti za nas?
politikita uvijek i svugdje
televizija, sabor
ližem sladoled, koja sreća
pada standard
raste proizvodnja smeća
kažu odmor prva liga
a meni se eto riga
kada vidim sve te face
idiote i mudrace

od reda ulizice i pajace
prva liga kreature
vruće ljetne fis Kulture
nemoć i muka
Lijepa Naša na pazaru
rasprodaja obraza
patriotizam na žaru
lupež Zemlju fuka
napaćene muze
mrak mi zastro
živac skoči
smrad paleži štipa nos
draži oči
nije loše
na gradelama bolskim
cvrče Česi, Njemci i Slovenci
enci benci na kamenci
NIVEA SUN protiv shone sonne
a iznad te paklene zone
zmaj u spilji čuva zamrznuto vrijeme
blago hladovine i mir
povijest
znam, ali ne mogu u taj đir
malo sam star
jedva čekam draga dođeš
pa me glođeš, bajama gorčica…
idemo more
vedro nebo
goriti riti
peći leđa
Pražnica kopter, heliodrom
Zadnje večere
otvoren krov
prašina, misa
čovjek stvorenjce, a život kratak
Benjamin srce, bolnicu znam
u praznoj sobi posve sam
slike su kiša, jesen, ptica
procesije i dica

mater česmina
čeka oganj
zadnji sat
piturajem vrata, sanjam rat
AA Dubika reinkarnira
Miha koloraturira
klarineta preko zida
neki šize
dok ne izgubim iz vida
majka zove telefon Franka
trčim Branimir
svjetlost kužina raznih tema
fažol izgorio koga nema
čekam buđenje
osmijeh dana i modro ništa
onamo Štrikine pjesme zajedno
našem T
kome da pišem "Ruine"?
tuga me hvata kumpanjo
na istoj stazi zastavu mašem
udvoje broje Dvornik i Smoje
sada je novo Hrvatsko slovo
izvan putanje
prirodno stanje
sve mi je manje
dana i tanje
sutra
guram auto u hlad
svrbim nos
otvaram prozore
stalo je vrijeme
iskrzani svijetli rubovi horizonta
čuvaju bljesak munje
uljasta površina mora
kupi odraze
sažima Svijet u rupu tišine
paralele drugog ja
anticiklona znači
bedra, sise, strije

na hrpi sarbuna
parada babuna
tanga, mlado meso
sjajne masne kože
grije
kao da svi vrazi pakla lože
a more toplo
vrije ispod kore
ultravioleti prijete
i Žuto kamenje
zbogom svijete
elevator zla već penje
žurno
priželjkuje noć
i tako se budim, znojan
zvonom s kampanela
bez želja olovno težak
svjetlo i mrak
igraju se lovice
na ljuljačkama svinjske polovice
pohlepa šeta
tri kvarta svijeta
trbusi k'o police
glave k'o stolice
ruke k'o lopate
sve im fali
pate… psiho

Onda sam se izgubio negdje
između neba i zemlje
pustio
da me prema suncu
bez glasa i težine
odnese golemi val

ostala je samo kućica

u pijesku

prazna…
(ljeta dvijetisućite)

JUTRO
domaće zadaće
čiste čarape
s laštikom gaće
čaj u Petici
na tren
prestao biti
prestao Boga moliti
pa opet savjest žurim
deset zapovijedi
taksene marke
katastar, upis
mobilni ljudi
mobilni telefoni
nisam i neću
ronhil light
netko je naglas spomenuo
pičku
ikonografija u smeću
grad vrti pločnike
pločnike kao gramofon
a ja lizem kao stari hipi
život visi o kuni o lipi
lipa, lipa moja
lipa na Cerini
pticama nebo krojim
u glavi naglavce stojim
opet dugove brojim
izvući se
izvući kako
pedeset ponuda
jedan izdavač
tako stvari stoje
tramvaj
ulaz, izlaz, kokice
neobično živo
krizanteme
gore svijeće nekome dolje
ili…?
u novčaniku kamenčić sreće
izbor je jako grda stvar!

NEUM 2000

Od istočne i zapadne do južne granice
busom, autom i vlakom
kroz same nepoznanice
kolodvore i stanice
u Neum stižu
neokolonijalisti
napola vitezovi i princeze kista
napola turisti
plesači na žici
žongleri svjetla
društveno politički naturisti
idealisti
        ili
        tko zna (bolji vic)?
Hotel nam se znakovito zove "Sunce"
družinu gura kultura
don Blaž je motor
Stankec je glavna figura
idemo mic po mic
ovo je svima neka dječja ura
na prvome je mjestu radoznalost
pitanja postaju skitanja
pitanja postaju slikanja
preteški križ vuče Isukrst
veselog Primorca
Thank you and…
you welcome u NAŠ SVIJET
jedrom anđela leti Kopeti
gusle gude dobrodošlicu
kako je škrta i bogata
ova zemlja kamena i vina
možda je jednom baš za Meglićevim stolom
Ribar ljudi u Emausu dijelio istinu
kruh slikarski iz važa od kile (Karbon)
na mome balkonu sobe No. 320
miriše svjetlost levandom i terpentinom
kojim bojama oslikati radost

dječurlije s plaže?
u isto vrijeme oslikati
ratom i bombama
spaljen hotel preko puta
autoportret duše
gledam u sunce
i sve mi se crni pred očima
Petar je čini se sretniji
prolijeva žutu, pozlaćuje
bez ikakve sumnje
svemir je nemir zvjezdane prašine
u apstraktnom kovitlacu
Nikšića ili male Andrijane
Niki je svemir kras
borba elemenata
vječita mjena prirode
prasak kamena
što ga vrelina otkida
baca u more treskom
a postoji i tišina
soba, otvoren prozor
čovjek raste u samoći
zrije svoje čeeeeeeežnje Mucko
nježne latice svjetla u polumraku
a vani vrišti život
vrapci u čempresu viču RAJ
Gradac kao Kana galilejska
mjesto čuda
kameni cvijet na bogumilskom stećku
kolijevka u Hutovu
nijedna boja nije uzalud
da mi je i taman oblak misli glavom prošao
razbio bi se o pjesmu don "Cige"
i osmijeh plemenite Jadranke
ma kakvo slikanje kraj sira iz mišine
blagoslovljenog kruha, zalogaj kozletine i vino
zajedno kao na Gori
kad se kruhom i ribama umnažala ljubav
ista je žeđ za životom

starica u crnom tjera svoje ovce
a na zdencu sjede Marija i Marta…
"Kad ću opet doći da te ljubim ja, Vela Luko.."
tako uz gitaru sijeda glava vodi
neobičan zbor…
domaćin i ne zna koliko nam je blago udijelio
HRVATSKA ovdje blista
onako čista kao suza u srcu
sve je u ovim brdima i proplancima ISKON
korijenje Glavinića
kućica livnjaka Stipe
stajat će jednako tvrdi tu
i onda kad nas više ne bude
jedino ih mi sami možemo srušiti i razoriti
Jastrebarsko, Sisak, Brač, Slavonski Brod, Mostar…
Viktorija mi tepa Pavaroti
Nikola mi cvjeta ružu na terasi
konobar mi nosi sladoled
more me grli
i kako da ne budem zaljubljen
Mediteran-bellevue
vezujem imena s facama
pišem da bih ih zapamtio
"konji vrani
ponekad osedlani…"
Zaprešiću, Katiću, zapamtit ću
"ćunu u somunu"
ozbiljnu kontesu Nedu
"dobro došli u naš grad i okolicu, welcome"
poslal bum ti broj od kostolomca…
a gospodin Živko, generacija…
kako zaboraviti dobri stari hodajući štafelaj
fučkaš godine
Arkadija na dohvat
društvo skače po škrapama Kleka
po nesnosnoj jari
reklo bi se satiri i ninfe slikaju bonacu
razgovara s kozama veseli Pan
da nisam tako pečen

mislio bih da je san
jedino more hladi (čovjek se pomladi)
pa gdje smo onda?
što je zabit, a što civilizacija?
srce mi je ovdje, tamo zanimacija
hladovita večer na terasi hotela
nova avantura
kompozicija za stolom Bože prosti
sliči na zadnju večeru
a nije
smijemo se k'o klinci
dok nas s galerije ne potjeraju
"američki marinci"
vino je ishlapilo
vrte se još samo rezerve
Vlašić i društvo sviraju
glazbu za jake nerve
koncert za prazne čaše i kažiprst gudače
ponoćno kupanje otvaram
solo & mokre gaće
lift koji ne zna što radi
recepcija, telefon, zid
i na njemu sve manje mjesta za dojmove
klinci obilaze, diraju
oblizuju slike
najbrže špahtle Neuma
vilinske Blaženke…
konji vrani
u glavi mi je kiosk na "grani"
i ne znam čiji ono policajci
It's two clock in the morning, we want to sleep…
noćas neće moći bellevue, sorry
belaj bager dere i motorna pila oll night
do četiri ujutro
direktora ljute
a noć je k'o ulje
san daleko
tranzistor u transu
Dylan vremeplovac – mister Tanburine man budi sentimente

taman kad sam zaboravio godine
novine, televiziju, auto i račune…
ne može se bez računa
kad izračunam
ovdje u prosjeku svi imamo trideset i pet
ali ne pamtim ih sve i ne pišem
neki su mi neuhvatljivi
neka se ne ljute
ako se sutra mimoiđemo
u Zagrebu ili Splitu
svi ste mi stali u jednu vedru sliku
bez okvira i roka trajanja
ostalo je adio o doviđenja
s kamatom bez zbrajanja
s nešto malo kajanja
zbog preskočene večere u petak
i obećanih mušula
i humora do umora
spakirao sam torbu i dojmove
za put od granice do granice
od Neuma do Breganice
thank you,
thank you and
thank you again!

STIH O JESENI
kapi kiše recitiraju
naših života rišu putanje
niz prozorsko staklo
stapaju se vrludavo kotrljajući
u more života
pa se očišćene od blata
hlapeći uzdižu
kao misli
zgusnute
kucaju po mom oknu
o ponoći

ŠTO SAM TO JA?
moj Gospodine
da sam čovjek, živio bih ljudski
da sam stoka, koliko radim
netko bi se za me pobrinuo
da sam divljač, izvan kaveza bih živio
da sam kamen, dok me bacaju ne bih cvilio
drvo? bez riječi bih sagorio
Bože u što si me to pretvorio?
pa sam ništa, od svega pomalo
more, nebo, žalo
šuma, minsko polje
brdo, vatra, knjiga
sunce u zjenici
oblak prepun leda
u krošnji vjetar
i obična figa u džepu.

SAV OD OLUJE
iskidanih misli
zaboravljen noćas
na rubu kreveta
plešem sjećanja
LP trideset tri.
Knockin on Heaven's Door
raskopčavam crveni kaputić
promrzlim prstina
svlačim mladost kao čarape.
uz fijuk i tresak
blizu
preblizu
pala je granata
bljesak ošinuo
teška i vruća tjelesa…
slijepci se čitaju dodirom
nijemi dodirom govore
(kako je to bilo davno)
a ruke još pamte otkucaj srca
svaki drhtaj zjenice
zajedno smo micali zasune
sjajnih kaveza
mrke zvijeri vabili
na čistu postelju travanjsku
s pokrovom od mjesečine
pored jezera…
onda Imagine, Lennon i Renoir na Moravi
u godini Zemljotresa
Nixon dao ostavku
Hrvatska šuti nakon "Proljeća"
u Zagrebu Cvjetno naselje poharao mraz…
na četvrtom A kolosjeku magla
drugi reazred putničkoga vlaka
i opekline od tvojih dodira
Amacord… cvijeće moje
čekam da se velovi kiše smire
tamo gdje je netom prošla tuga
na vedrom nebu
blistat će duga…

NOVO STOLJEĆE
u srcu proljeće
a ništa mi od ruke ne ide
iako u horoskopu piše…
mjesec u aspektu
nevolje briše…
nove ljubavi, zdravlje ok,
više sunca manje kiše
suma sumarum
zašto se brinuti…
konobar, prosim još jedan rum!

ZLATNO DOBA

Ameriken zlatni
Diners, Visa,
Mastercard
uspjeh garantira
mjesto u novom poretku
reklamira
ne zna se jedino tko koga bira
vi Bilu ili vas Villa
Metro, Getro
Vama, Nama ... slatko
Mrak čovječe
Tu se lako izgubi svatko

STIGLO JE PROLJEĆE
mi se polijeće
u novo stoljeće
strah me –
boljet će…

MALA,
bolje jogi za skakanje
nego rame za plakanje…

KAD NESTANE TINTE
ili pobjegne misao
kao da nikada nije bilo
onoga što nisam
odmah zapisao (narisao)

UPEKLO NA BAĆE
za mace i galebe štajun
a meni smeta
u guzici sarbun
i mokre gaće
frigaš Baće
bolje je u Kašjune
u miru izdaleka guštat biru
i starije bokune…

DUBROVNIK 2001.

Tu negdje
u Gradu podno Srđa
moji su korijeni
Boškovića na Bužu
Lapadu, Gružu
Lokrumu
gdje je nono
zlatnu ribicu lovio
sreću ganjao
oko Sponze
katedrale, Sinjorije
gdje je moj otac
ljubavi prve sanjao
gdje ja nikada
nisam bio doma
moju su zipku
umjesto svetoga Vlaha
ljuljala supetarska zvona
na Braču
svejedno je
(čudni su putevi Gospodnji)
sada na Gradcu
poviše Danča
što čuvaju uspomenu na starce
gledam Lovrijenac
djetinjstva moga zlatna naranča
šuti
kiša lijeva
u zelenom oku mora tugu muti
ljeto je svislo od umora!
sreća da nisam sam
i da je to samo jedna
prolazna nevera
iznutra
a izvana?
donijela me u Grad
ljubaznih domaćina
likovnjačka karavana
dopremila
s nekih svojih strana
svjetlo i boje

pjesmu…
ispod volta kraj ribarnice
izmamila pljesak
okolnih kišobrana i kabanica
i tko nam što može
galama i smijeh u sitne ure
klinci u prosjeku nešto ispod pedeset
sjajno se brane humorom
od tmurnih i kišnih strijela
što dan učiniše pokorom…
hotel Park – zbrajam
objektivom i kistom
na Lapadu ništa novo…
netko akvarelira
netko prstima
a netko glasom šarmira
da ne spominjem imena
iza cvijeća, srebrnog kamena
levande, konja, zidina
kampanela i gradela…
iako je tmurno
sunce se ljeska u duši
"ptičeki mali pjevaju… pjevaju…"
Pelješac odletio u München
Golubica doletio
ostao nam Magarac
na doživotnoj robiji
i apetit (Bože prosti, sjajan)
dobro smo se dobro proveli
skoro sam izgubio grlo
(glavu nisam)
samo Mihin fotaparat
sve u svemu
ponio vedrije slike
od onih što sam donio
Dubrovnik na platnu i u srcu
balalo se
nisam dobio medalju
ipak…
na kraju sam osvojio
krasan, sladak
Dubrovački
šipak…

LJETO 99.

Zlatana nisam pronašao
na staroj adresi,
a nema ni telefonskog broja
Dinko radi u banci
Stipe je na brodu
Ivica glumi u Bolu
Mladen u Baški
Frane bolestan
Luka čuva dicu
Jakov odselio
Josipu isključen mobitel
malog Stipe nema doma
Ante se nije pojavio
na dogovor u podne
Nikša na jahti
Toma je umro…
i već sam sit Splita
đira po prošlosti
u tri dana
odmora
ledenoga mora
a doma mi se još ne ide…

ČUDNO DRVO KAMENA KOLONA

na njoj restu dvi mladice
oli dva bombona
žestoko se zalipili
zajubjeni
zagrljeni
zavezani misto broda
on i ona
i kolona

OBIČAN SPLITSKI DAN
sjedim u parku
uz golubove posve sam
čekam dragu da izađe s Mise
ogrijan toplinom sunca
miran, spokojan
U Zagrebu sam ostavio kišu
ostavio posao
ostavio prišu…

GLEDANO S MORA
očarao me odraz
množine obalnih
nevjerovatno sretnih svjetala
na crnoj pozornici noći
odraz lelujav, živ
što iskri nad bezdanom
sve dok nismo uplovili u luku
tad sam ih vidio drugačijima
ne više kao nisku sjajnih dijamanata
što blješte pomamom
već udaljene među sobom
usamljena svjetla razbacana uokolo
i pomalo tužna

PROŽNIŠKA

oboj meni
ča son grintov
bolidu me škine
ni me voja ništa činit
opet minjo vrime
ča son poče sve je stalo
ča son ćapo mi je palo
slobod Bože gore muke
u ovi krivi današnji don
niti posla, nit obida
polne tuče zvon…
kud već?
ošervo se nison
polne arivalo
stalo mi je…
jo gren leć!

OPET LJETO

carska palača
Marmont i Serenisima
u gradu Dalmate Dioklecijana
i mučenika Dujma
kroz Zlatna vrata
miriše na lovor i škovace
pod pločama
izmiješane kosti
Latina i Hrvata
Zlatna vrata i srebrni snovi
na obali
modrog mora Jadranskog
jedna kočeta
puna melankolije
priziva misli
neke sretne dane.

PRAZAN STOL
okvir vrata gledam
možda dođeš
ja te trebam
možda slutiš
da sam sjeban
pa se borim…
ti si razlog
što se ne dam.

AK TI PADNE NA UM
da mi rečeš: ja te volim,
zaboravi…
znači da te jako bolim
radije beštimu reci
to te molim
osjećam se tako manje gad
ne postoji za me sutra
ima samo sad!

Ak ti kažem: ja te volim,
zaboravi –
lažem, volim sebe, mažem
uistinu da te volim
umro bih sa svojom tajnom
mogao da ti odolim.

OMIŠ 2001.

Prazna glava
plavi stol
fanki mjuza
volejbol
Omiš plaža
izlet Bol
jedna kava
morska sol
ultim ljeta
sunce pržim
na sarbunu ležim gol
oranđina
krasnih guza
kradomice
leti muza
sutra Zagreb
budi cool
tu odmoriš, boju loviš
ne izgoriš – kužiš
kao Brač, Hvar, Omiš
sutra ćemo ispočetka
prekratka sezona
iako je bilo krasno
skoro kao raj
izgleda mi baš nestvarno
kao da je Svijetu kraj

NA PUT SMO KRENULI
ja i Rosinante
o boku mi visio zmajolovac gord
oboružan štitom sjajnijim od sunca
jahao sam ponosno
kao kakav Lord
zadovoljan sasvim
i u srcu lav
kad me nešto iznenada tresnu
(danima sam bio plav)
svali u prašinu
pritisnu o tlo!
Kušao sam zemlju, ispao budala
nestalo viteštva, prodah mač i štit
ne planiram ništa
dosta mi je vjetrenjača, maskarade i podvala
ideala
ni sad ne znam tko me u glib svali, i zašto
lakovjernost? možda,
ili ljudi
neki sasvim mali

TOMICI B.

Ratniče rođo
brate
neharni sine Hrvatski
Hrvatsku si snio
i u Hrvatsku ćeš se obratiti…
tvoje su riječi teške
kao i tvoja sudbina
teške da kosti pucaju
i nervi
u sebi nose i moje iskupljenje
za ono što jesam
i ono što se nisam usudio učiniti,
a pitanje je časti
u vremenima "olovnih krijesnica"
sveprisutnoga blata
Eto te polomljenog u kavezu himbe
requiem
kao da se misao dade sputati
snovi okovati
ljubav zatući…
Ti možda i ne znaš
kolike si zavezao u jednu jedinu svijeću
kad ona dogori
nestat će svijeta

LUX IN TENEBRIS
križ upisan u ljudsko srce
gori!
meso smrtnika
muka križnoga puta
kao svršetak
kao početak
danas (13. 04. 2001.) je Veliki petak
kao i prije dva tisućljeća
ili pedeset proljeća
Veliki petak
početak križnoga puta, muka, svršetak
POČETAK.
volja milosti Božje
što ne mjeri ljudskom vagom
sigurno je jedno
čovjeku je mjesto s Bogom
a ne s vragom

ŽUTOME

prijatelju
negdje između
pročitat ćeš jednog dana
da sam iznenada krepao
umro, zaglavio … između
ili ću ja pročitati o tebi
negdje između ručka i večere
kako si se iznenada
preselio na onaj svijet
stradao, skapao, otegnuo
na pola puta
sam ili okružen svejedno
između neba i zemlje
noći i dana
pakla i raja
prijatelja i neprijatelja
očekivanja i potpune zatečenosti
istine i laži –
svejedno je
ti ili ja
Tko ostane neka omiriše struk metvice
ruzmarina ili kadulje
levandu
između Vidove gore i mora
neka udari čašom hladne bevande
zdravicu o stol
pozdravi mjesec ili sunce
sjever ili jug – svejedno
neka podari makar jedan osmijeh uspomeni
bez tuge u srcu
bez gorčine
jer život je radost,
teče nezaustavljivi pohod ljubavi
s ove na onu stranu i natrag
spoznaja vječnosti
i tek da znaš prijatelju
uopće nismo bili uzalud
san i java

tu negdje … između
Zagreba, Samobora
Splita ili Dubrovnika
ove ili one obale,
svejedno

KARMELA I GAŠO
četiri boje, dva mačića
crno-narančasta, bijela i srebrnosiva
sredile lasice same na Cerini
umjesto radosti
samo tuga živa

DANAS SU U MODI
kao i jučer
kao što će sutra biti
snovi o slobodi

Danas su u modi
kao i jučer
a bili su uvijek
soldi

Danas su u modi
jer tako mora biti
konj čovjeka
za ularom vodi

Danas su u modi
a bit će i opet
da nevolja
mržnjom rodi

Danas ti je moda
i prije je bila
šaka srebrnjaka
lako ljubav proda

Danas ti je takva moda
da sedam smrtnih grijeha
veselo Zemljom hoda…
Naplatiti molim!

RADO BIH
s tobom bludio
strastveno ti pod balkonom gudio
i žestoko udio
jerbo sam poludio
pa više i ne znam što je grijeh
biti truba ili mijeh
biti mrak ili smijeh
više i ne znam
što se za sreću hoće
ah strašno
strašno mi miriše zabranjeno voće
dileme nema
protiv napasti RAT do istrebljenja
naručujem hrabro: jagodu, tutti frutti
punč i vaniliju
neka je povrh svega šlag
i čokoladna krema.

PROSINAC 2001.

Iznad glave boca, mjehurići
u mišici igla
oko mene neka nasmijana lica
u bijelom…

JUTRO
sunčano i vedro jutro
naglo se smračilo,
naoblačilo,
počeo je padati snijeg
nema što!
idemo u pravu zimu
poezija u materinu
sve živo podvilo je rep
jedino zemlja miruje…
čeka strpljivo preokret

JA LEŽIM
na dnu bijelog bunara
pritisnut vrućicom
teža od pet gravitacija pritišće
lijepi me za bolnički ležaj
pritisnut tako izvana, iznutra
šuteći čekam sutra…

*

U "Frana Mihaljevića"
podoknicu mačke deru
(svakako su prevršile mjeru)
dok ja bolan ležim u "koferu"
uokolo mene sve je "šmucig belo"
uštirkane plahte, haljetci i face,
sterilno za opće dobro
život s produžetcima na rate
uz poneki ubod iglom
miris alkoholom namočene vate
koliko nas ima
svi smo kandidati rake…

*

U okviru prozora
raskošno razgranala jelka
na grani joj sjedi crni kos
mene gleda i ne pjeva
njemo gledam i ja njega, mislim
i to mi je neki štos!

ŠPORKE MISLI

Pouzdano znam
da idem ti na živce
već si rekla da ne voliš naivce
politiku ni vrit ni mimo
moje principe iz konzerve
idem ti na nerve, skroz
mali
malo
maler građanin
nije ti po guštu
niti imam lovu, niti šuštu
nisam za podvige vele, grande
sit sam onih što peškaju malo
a žele baš sve
ja sam miran svat
od smrtnih grijeha, da vidimo?
eto nisam zavidan,
a od tebe tražim
samo jedno
ali bar
jedamput tjedno

STIH

stih i ja
stihija
stihijada
stihirama
stihodrama
s tih
s čih
s pih….
pih s XYZ-om
i obilo mi se o glavu

MALA MOJA
nemoj meni puknut
još bi rado koji puta tuknut
zanemari uokolo bene
ne srdi se, fučkaš posao
novčane probleme
ja te volim
još nam nije vrijeme…

UBIBOŽE VRIJEME

Tko još vrijeđa dobro kao ti
što u dušu me znaš
svaku rupu u oklopu
svaki svetac naš;
ne daš gušta,
radije ćeš sama
svoju slobodu, a meni jad
i odnijet će me jugo,
odnijet će nas jugo, tugo
ako nam ne izmoliš –
ludima od istine
neko čudo
potonuti ćemo u moru jada
udaviti se u Eri i po mjeri brojlera s čipovima
u stoljeću Kameleona

POVRATAK

Ubila me konkurencija
izbivanje, zaborav,
šetam gradom
i punim se bijesom
kao da idem
za vlastitim lijesom,
rano sam se otpisati dal
slutim, još je boja… dana
pobjeda i rana
treba mijenjat obraz obraz gradu
očistit ga političkog hira…
smrada udvorica, žbira
još je dana… čistih ruku
mjesto fige u žepu filira

GLAVNO JE OSTATI ŽIV

Sreću na tavu
glavu u vreću
"Tepisi od zida do zida"
dreči reklama – upozorenje javno
Ne! fatalnim štiklama
na nove podne obloge…
Svijet trži, sve se trži
ljubav se drži
zbog moguće radosti
na tone gadosti…
butiga Gripe
na putu do Stipe
zeleni se kombi,
slastičarnica,
zombi na vratima
glazba trešti iz brijačnice
Mefistofeles –
čudno je ime ove mjenjačnice
slutim, bit će racija
U klinac demokracija!!!

MISLIO NE MISLIO, VRIJEME PROLAZI

Ako je smisao otvaranja (izložbe)
zatvaranje (izložbe)
ako je smisao činjenja – rasčinjanje
ako je smisao života ono iza smrti
ako je smisao mraka spoznati svjetlost…

Tko zapravo zna što čemu prethodi
i što je čemu uzrok?
Ako je dakle smisao smisla besmisao
misli nemisao
djelu nedjelo…
zapeo sam onda poći nigdje
potpuno zacijelo.

VIJESTI U 13.00

Na vedru nebu
vedro sunašce sja
vedro oblačići lete
vedra su danas djeca i tete
vedar smetlar vedro ulicu mete
vedro božićni praporci zvone
dobar, Dobar dan svijete
dobar
tamo gdje ne lete bombe
i gdje zrakom punim vatre, dima
lete ljudi, djeca, tete
kao meta ognjenih kometa…
a tako vedar dan,
koja šteta…

REPRIZA

Ubili su danas četvoricu
u zapadnoj Gazi
i ja sam ovdje
tisuće milja daleko
odjednom osjetio njihov strah
začinjen mirisom baruta
miris mozga prosutog u prah
u ime istih razloga
i na mene su prije deset godina pucali,
a ja trebao reći
oprosti im Bože jer ne znaju što čine.
Oprostiti?!
Otkrio sam u sebi zube otrovnice
neugašeni pakao i zlo
(reprizu smrtnoga straha)

ŽAO MI JE

Euforija
naglo uletjelog optimizma
učini da kresnem
podignem se
onda tresnem
da skrupula nemam
ne bi bilo ni problema
onda to ne bih bio ja

U UMJETNOSTI
kao i u životu
svi su odgovori mogući
samo je jedan pravi
ko laže sebi i drugima laže
i kad-tad dobije po glavi

NAJNOVOGODIŠNJIJI RAP

Ni osmijeha ni dodira
ni veselja ni mira
samo zbrka što nervira
imamo kompjutere, telefone
fax,TV-e, skutere i avione
štošta što leti po zemlji i po zraku
za svaku prigodu neku kvaku
uglavnom tlaku
široko more, mreže, ribe i koču
imamo samoću u toću, zloću…
toliko dobrog i lošeg, Bože moj
nabrajati bih mogao da hoću
ali mi je muka
A ti što savršeno planiraš
ne daješ nam predaha
neprekidno nas skaniraš,
povremeno paniraš, flambiraš
onda na kraju nedovršene
zbog nezahvalnosti spakiraš
budale što od raja zemaljskog
učiniše olovno jedno go…, škartiraš.
A zar nismo na Tvoju sliku i priliku
da prostiš?
i uz tvoju dozvolu nesavršeni ?
Mogao bi štogod da oprostiš.

RED

Indijanci
Portorikanci
Kinezi
Iranci
Afganistanci danas
Turci, Grci, Palestinci
Rusi
Vlasi
Sasi jučer
Talijanci, Finci
Danci
svi smo isti
Nijemci
Francuzi, Argentinci
Hrvati
Španjolci
Srbi, Makedonci
Marokanci, Meksikanci
Arabljani i Slovenci
Uzbeci
Amerikanci sutra
itd. itd. itd.
čekaju red
Tko zna tko je sve koga i zašto
tko zna tko će sve koga i zašto
mrziti…
Moj Bože, bi li nas sve mogao spasiti
sačuvati
straha od sutrašnjice osloboditi..?

KULA OD KARATA

Sedamsto metara pod morem
otkriše Atlantidu
ulice, zgrade, perivoje
piramide, škole
4000 godina prije Krista
metropola ljudi
sada metropola riba, školjki i koralja
algi i planktona
REQUIEM za starog arhitekta
sve one trgovce, umjetnike, dostojanstvenike
ratnike, učitelje, žrece, zvjezdoznance
seljane i građane o kojima 6000 godina
nitko ništa nije čuo
pod olujnim nebom huk mora izvodi
na pustoj obali
krikovima ptica probuđen glas duša
što kazuju svoju propast
i plaču neutješno
vjenčići morske pjene, lomni udovi sjećanja
duge povijesti uzaludnosti… tek škola

BOLNICA U GLAVI

Bolnica davi
bolnica deseti dan
liječenje uspjelo
hoću van
a ne daju mi
i nikoga nema da mi piše
obično je tako
kad se žestoko trudim
zabrljam još više…

ZMAZANE SENJE

Snočka sam te senjal
te oči velke
kaj ljubit su štele
te ruke za milovanje stvorene
i prosti moj Bog, gaće tve bele
kaj spamet su mi do kraja zele

ŠPORKI SNOVI

Tusno moje šesno molo
ča si rekla sve je tako
beštija son, ni ti lako
a ni meni
za reć pravo jubov vidiš
ko dvo sarca na parsuri
kapelicu, tamijon…
jo znon da je tilo sveto
ma son tilon išempjon
nison šporak, viruj meni
pokora je; ajde molit…
ma i dicu vajo činit
a ti somo – ajme meni!

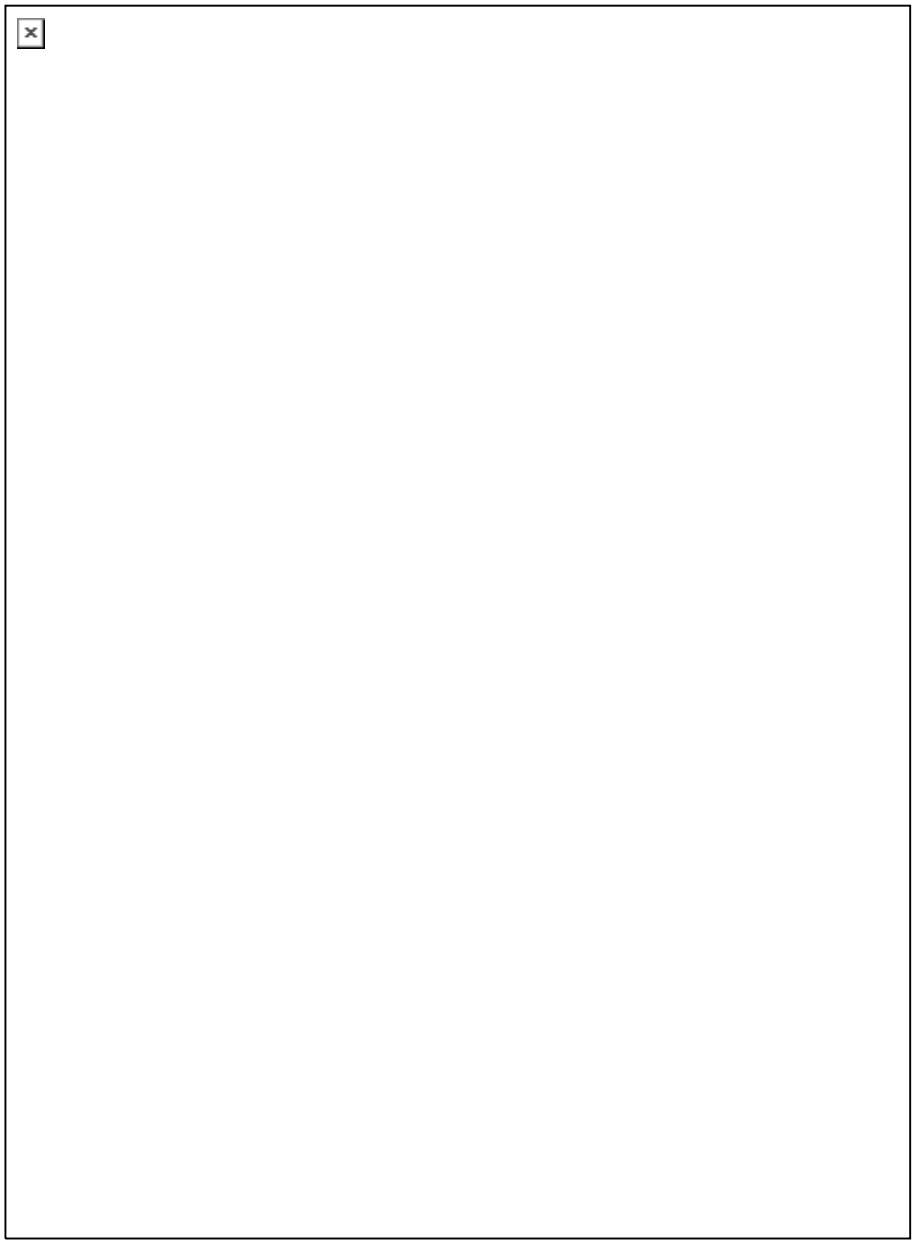
PASO SAN ŽIVOT

veće od po puta
friž ostavi ko križ
istrati zdrovje i mladost
tako da je malo ostalo
dici san do ča san mogo
store stimo i ženu
posol vrgo i lego
ujo ča se moglo, a ostalo je malo
i ča san se paso, paso
vidi'ćemo ća će Bog dat, ča nan je ostalo.

KAD IZOJDE VRIME
za poć leć
misto očenoša i Zdrave Marije
u glovu dojde oni vrog
pok mi se ciri, smije
tiro činit šempjarije
ćapo bi jon ruku, nogu, tako sarce
ma je ni
i kad tot je, ko zno di je
zaludu je išćen – ni je!
I kad zaspen, nujni stvor
oprenen se ko tovor
s kampanela bati treći
zaborav ti onu stvor,
već je išla
parićat vajo za skulu dicu
činit spizu, pomest dvor
vajo činit puno tega
priko sarca, priko svega
činit kuco,
jubov tratit na posol.

RANO MI JE
za poć leć
iako je vanka bura
pasji led i smrklo se,
don je po
posla jemo a i force
i neka je vonka zima
učinit ću dvi balote
baš je lipo kra' komina

KAD SAN BI MOLI
s konja san po
sad san ostari
ostalo je to u pensirih
išo san se, zdrico,
hodi svuda, čini svašta
živi, jubi, ragato
ma konj mi je dovna
uteko… zbrišo!

NIJE NEKA
autopedagoška novina
sve što mi nedostaje
nadoknađujem snovima
zato još čitam bajke
vilin sablju pašem
i kad se pretvore u konje
oblake jašem…
Imam stotinu načina kako zbrisati
od opačina
i neka su mi
kofera punih brige
za inat u žepu držim fige.
Mudrost je, govore,
na život gledati vedro…
pa ako je Zemlja šarena lopta
treba samo
dignuti sidro,
razapeti jedro…

KAD ZAPUŠU
Crveni vjetri
otpušu me u bolnicu
Umočen u crnilo
razapnem jedro
pisaćeg papira
zvjezdanu putovnicu
Tad maskiran kao slijepi putnik
izgubljen u kotlovnici Titanica
brodim
sve dok je mora
vina
i penicilina
zadovoljan na kraju
jer sestre mi se smiješe
kad me bodu
i kada me tješe.

KORUNA U STONU

Simfonija za uho, grlo, nos
i nepca (uz obaveznu gitaru)
Meny za dva tri stara
uz jednog mladog ždri-jepca
U «Tri korune» – Ston
terasa, ljetni bon-ton
uvertira: Alhambra,
amigo Paco preludira
a la bon-bon…
stiže aperitiv
travarica
s okusom grožđa i mente
(osjetiš da si ponovno živ)
Predjelo – kao da Neptun slavi
pola duzine
kamenica po glavi!
Sekondi gušti:
inćuni s limunom
(ma pušti me pušti)
Već kušamo treće
prstac, kunjka, brbavica
lakirka i dagnja…
ima li veće
od buzare sreće?
Ima!
Stiže krem juha od kamenice
servirana kao Venera
iz velike brbavice.
Zubi su nam
Oči su nam
Nos, sve u transu
(nastavljamo marinoseansu).
More gali vonjem od friškine
Sunce grije dušu
ginut nam je danas od miline.
Pjatanca šesta
crni rižot – fešta.
Mislio sam sad je stvarno dosta,

gozba je bila dostojna Artemide
božice Dijane…
Odustao bih od stola
da nisu arivale frigane kozice
potom pohana grdobina
s malo rikole
(da se morski plodi sami
ne uzohole).
Ohladio nas
popio u se… Rukatac
kristalna esencija sunca i loze
pelješke crljenice.
Bože,
što nas ovo zgodi?
Nehajno veseli Zeusov smijeh
i Perunov grohot
trese nas i godi,
godi…
Da nas veseljem dotuku
donijeli su ovčjega sira,
grickali smo ga lako
da nas vino ne obori
prije no što se večer umori.
Dok se sunce spuštalo u velikom luku
s rozatom smo otišli u raj…
A nije priči bio kraj.
U svakome od nas
satir se probudio
razbudio
razbludio
(tko je više mogao zaspati?)
U tišini sobe faun
samotan
sanjao sam ljubav
(daleko od društva
za ne ispast klaun).

KLUPA U PARKU
izbrazdana godinama
nevremenom
izrezbarena perorezom
potpisana.
Trag Božje ljubavi…

MARATONAC

Ljubio je cijeli život
Strasno
Pretočio ga u stihove
Krasno
Ljubio je sve što nosi suknju
Opjevavao sve što ima
Luknju
Kada ljeta odradiše svoje
Stegla ga je reuma
Zaštekalo srce
Utihnule pjesme i ljubavne trube…
Otišao je naglo
Ostavio tamburu
Ostavio zube
Ako mogu
Da i dalje
Ljube…

NEMA TE PJESME
koja može
opisati rastanak
Napisao sam stih
kojeg ti
nikada nećeš
pročitati

MOŽE LI
pogledu
pjev ptica
ruševinu skriti?
Privid mira…
Teške vode
odvlače moje misli
zelenomutnom bezdnu
Na čiju stranu?
Ne znam

U NEPOVRAT
Odletjelo proljeće
Rano ostarjele trave
Spržilo sunce
Vjetar ih pokrio prašinom
Na pustoj cesti
Crni se lešina psa
Jedino gavrani lete uokolo

TORANJ BEZ VODE
Izbušen granatama
Godinama
I danas
Pokazuje
Svoje rane pticama.
Vrlo je malen
Onaj čovjek ispod njega

JA NEMAM
samo jednu sestru
imam ih tristo
i da sam zdrav
bilo bi isto...
Dok traju mijene
pod istim nebom u isto vrijeme
nevidljive
po mećavi ili žezi
uvijek spremne
uvijek će isto
gradom maršírati
sestara tristo.
Požari, bune, grozote rata
milijun sudbina
skrhanih ljudi
s kojima dijele radost i tugu
(sudbina nam je posve ista)
kroz noć i maglu
do svoga cilja
maršira hrabro
sestara trista.
Od ljudske bijede, nepravdi, straha
od vlasti Zloga, droge, mikroba
opet je isto
u vrsti prvoj što brani život
do zadnje crte
i dostojanstvo smrti
maršira junačkih
sestara tristo.
Veće od umora, muke i bora
tvrđe od leda
tu su
tvoje i moje ruke i noge
kad treba
tvoje i moje oči i srce
(ne zato što se to mora)
jer ništa nije trajno.
Sila se raspe, nervi odlete

odlutaš lako, dođeš do kraja…
Tad njihova hrabrost postaje tvoja.
Spremne pomoći
one su druge majke,
žene, djevojke, tete
pod barjakom Križa crvenoga.
Ave Marijo,
Ave Regina od Solferina
Plava i bijela su im boje.
Osmijeh i dodir blagotvorni
Tvrdom voljom uz strpljivu sućut
zacjeljuju rane.
Žrtvuju se da ugode
Da nam bude bolje.
Kada svijet dogori
sve se okrene tumbe
tu negdje uz nas
srca plamena, čista
zagovor nade
maršira do kraja
plemenitih
sestara trista.
Sestara trista…

MENI NAJDRAŽA
Boja čežnje
Ustvari je
Boja tuge
Boja izgubljene radosti
Boja duge
Na kraju mladosti

POZNAT
Srcu drag trikolor
Na granici između
Ničega…
Ljudi su zauvijek otišli
Ostavili svoj ponos
Da vihori
Suncu i zvijezdama
Kao da sam sanjao
Povratak

MRAMORNA STELA
Samuje
Razapeli pticu
U čovjeku
Na križ
Plač krunili ognjem
Raznijeli
Čelikom smrvljene kosti
Na sve četri strane svijeta
Kao da se dah može raseliti
Život smrviti u prah
Zemlja šapuće
Humci svjedoče
Vode grgolje
Šume huče
IMENA
Koja led otuče s mramora,
A ljudi lako zaborave
Do nove apokalipse.

UTOPLJEN

Utopljen u crni otrov
Osluškujem
Topot olovnih jahača
Prazninom užasa odjekuje
Ne tako davni (bit će mesa…)
Na kraju puta
Prasak samokresa
Malo vike
U kaljuži
Crne kronike
Jedna za drugom
Nestaju slike ratnika
Sad je to briga statistike

SJEDIM U BIRCU

Auto opet kod mehaničara
Pišem proste pjesmice
Iako je
Ljubav izvan ruke
A vrijeme?
Pred kišu…
Vrijeme sjajno
Za pisanje oporuke…

KRON

U mojoj pjesmi
Ti si more
Neka vrsta plime
U sebi kriješ
Zrcala ljeta
I studen duboke zime
Snoplje svjetla što ga lomiš
Žita su mojih misli
U pjeni tvojih nemirnih voda
Skladaš (za moju dušu)
Pregršt bisernih niski
Zelene alge
Na truplu broda
Dokaz
Da još smo bliski

MORE BRIGA

Ne valja mi
Što te ljubim
Nije zdravo da te snubim
Sve me boli kad te žudim
Još je gore kad te gubim
Najbolje je kad poludim
Najgore je kada sudim…

FATAMORGANA

Mala je fantastična
(sva je kao plastična)
utegnuta, sjajna,
bajkovito bajna.
Mala je bombastična,
vrckavo simpatična,
jezik joj je oštar
kretnje hitre, pogled bodar.
Mala mi se smješka
me viri ispod oka…
Gle otvara mi pod nogama
provalija duboka.
škiljim, mjerim, važem –
se mi sviđa,
vam ne lažem.
Čarolija mami
jasno,
pustim li se
bit će kasno
jasno.
I već je kasno!
Opaka priča.
Umjesto da srce profitira
(famfatale eskivira)
zalud sanja med mladosti,
malu provocira…
I gle čuda – udvaja se.
Sada mi se smiješe dvije
a ne jedna kao prije.
Škiljim, mjerim, važem…
Draža mi je Fata sama,
što će mi još i ta Morgana???
Dosta mi je
Vam ne lažem…

HA-HAG

Dečki, prosim
Okrenite i drugi obraz
To je za dobro nacije
Naše drage Kroacije
Mir donio smrad
Drugačije okupacije
Lopuže rade što ih je volja
Politika je uistinu drolja
A mi vjerovali u čuda
(da pravda nije slijepa,
ratovali za dobro partitokracije)
Stoka jedna luda.

TV OMLET

Stričeki vole šport
očevi krimiće i zort
latino sapunaste bajke
obožavaju žene i majke
starci vole Milijunaš i lova
klinci *bleje* Story super nova
unuke i bake mame reklame
a jedan politički revnik
nestrpljivo čeka dnevnik
kleru pašu sacro teme
dok šljakeri prate samo probleme
nekima odgovaraju
dokumentarci o životinjama
i stalno se stalno nagovaraju
kako promijeniti kanal
Svaki program ima svoje ovce
moj miruje bez kretnje
trenutno imam smetnje

SA ŠEŠIROM UOKOLO
hodao sam dana tri
klimao se gizdav
otmjeno, pompozno
ne bi li me primijetila
ti ljepotu tog šešira
i manire kavalira
Uopće ne registrira…
Propao mi sjajan naum
Nakon srcoloma
nastao je tajac
opet ispali smo pajac.

CRO KROS

Samoća šetam
uokolo zloća
gledam svakodnevno
more bedastoća
(tu i tamo malo voća)
strogoća kužim zašto
poneka boća
pravda štraloća
sarma bez toća
skupoća
masnoća u glavi
pravim blesavoća
dok ne onemoća
gazim nečistoća
paštroća previše
izgubljena jasnoća
smješnoća je malo
prošlo pola noća
prekidam brbljoća
pucam žarulja
tražim mirnoća

ZBOG MALO NJEŽNOSTI
izgubio sam glavu
ispržio si mozak
stavio jaja na tavu
ispio traminac
spetljao se ko klinac
završio skoro
kao ljeti bernardinac
A kad je krepala, presahla
osjećaja slavina
zatrpala me
ledena lavina.

POPIO SAM KAVURINA
nalio se gadno
nisam mogao zaspati
bilo mi je hladno
iako je praznik
meni eto radno
za nikakvu nagradu
već tjednima gladan
tebe
sanjao sam budan.

OD ŽENA SAM NAUČIO

životnu poantu
sličnu onoj s lukom
priča na početku i na kraju
ima veze s rupom
(zemljanom 1x2 m)
nad kojom se eto plače
uglavnom oplakuje snove
kompromise i svirače
ponekad zbog ljubavi
ponekad zbog love
prošlost i budućnost
mirišu okove
Od žena sam naučio
kako se mrzi, kako se voli
i da je kunst biti prost
(prostaci dobiju meso,
a kavaliri kost, nemrs… post).
Idealna je ljubav čežnja
s okusom patnje
Goethe po mogućnosti sa strane
pored redovite pratnje.

Od žena sam naučio
da je Svijet idealno mjesto
naopakih ljudi
kojima su drugi – tijesto.
Naopakih ljudi ima tristo vrsta
dobrih samo jedna,
ali zato čvrsta.
U tom svijetu ravnoteže nema
manje je muškaraca,
radi opstanka vrste više je žena
iako se govori da svijetom vlada penis
to je bedastoća,
pogledajte samo tenis!

Bez pitanja tko što mislio
i tko je za što kriv
Adam ili Eva???
naučio sam od žene
da su muškarci bene
i kada ratove vode
i kad im zbog ljubavi
srčeko vene.

DUBROVNIK 2002.

Kad je king Artur
svoje odsvirao
Camelot je bankrotirao
raspala se družina
Okrugloga stola
sve je pošlo k vragu
a nizbrdo kola
Svijet utonuo u mrak
(od tada do danas
tragamo za srećom
naponase svak)
Vitezovi što preživješe gužvu
još i sada traže sveti kalež
drugima je draži
mač, sila i palež…
neki su se tako
nakon duga lutanja
okrenuli kući
da izbjegnu kaos
od Britlanda ljući
nastojeći pri tom
zapamtiti Stol
ogledalo, princip pravednosti
još je bio cool.
Među njima tako
naše gore list, vrli altruist
Orlando, od milja zvan Raguzist
Legende se o tom previše ne slažu
Orlando je našao u Raguzi gažu
učinio tamo *puno lipih stvari*
Stol je bio zaobljen
da priču ne kvari
a zidovi kao Camelota tvrdi
Orlanda više nema
Raguza još stoji
i orlandov stup
što pod mitrom Parca
drži, blagoslivlje

Dubrovnika GUP (generalni urbanistički plan)
Svašta je kroz stoljeća preživio
taj stari Grad naš
Sv. Vlahu ni trenutka mira –
odradio zaštitarski mandat
ma do kraja baš.
Ne znam što bi spjego nam Orlando
da je danas živ
puno toga nije dobro
svijet je opet siv.
Tek ponešto ostalo je
kao na početku
(jedni opet traže kalež,
drugima je draži palež),
svijet ide svršetku.
A ja lutam uokoli
pobrkavši sva vremena
dovukla me na Jug tuga
život to je priča jedna
a snovi su priča druga
dvoumim se
što je stvarnost?
kada sve je vreća luga!
Tu i tamo
iščeprkam neki stari trag
Stol okrugli u srcu je
i još vrlo drag,
na litici iznad mora
zlatno nebo,
k'o u priči zalaz sunca
zlato prošaralo stijene, trave, krošnje bora
kao da mi srce bunca
susreo sam iznenada
lady Guinevere
do nje dahću Mond i Moro
je l moguće?!
(s konja se izvrnuh skoro)
ta figura i taj stas...
ponos, svjetlo, carski pas...

a onda je pao mrak.
Šteta što sam bio krepan
i zaspao sit i sretan
prijateljstvom počašćen
Ujutro magla
sasvim običan dan –
kava u “Operi”, razgovor o ZUH-u
socijalnom osiguranju, kruhu –
kao i obično
izmiješana stvarnost i poneki san…
Camelot, Orlando
na škrapi Lapada
južinavo južno more…
na koje nikad nisam bio imun
postoji tamo Guinevere
i u torbi neprskani limun

GLUHA JE NOĆ
sjedim u sobi sam
mislim
gdje sam
što sam
zašto sam
i tko me je baš takva stvorio
otvorio, rastvorio
pijanim snom oborio
u život
glađu, žednog ljubavi morio
da bih se nakon duga lutanja
oblutak žala stvorio
zatravljen mjesečinom
zaljubljen
u more

BIO JEDNOM
jedan dječak
vedar, mio, drag,
u što se je pretvorio
postao je gad;
dok je bio pravi
dok je bio zdrav
miš je bio miš
lav je bio lav,
a kad ga je smotalo
ne znam koje zlo
(tko zna jeli prav?)
lav je postao miš
miš je postao lav
roditeljska slijepa ljubav
čisti altruizam
dopustila tako
mišji terorizam
pa sad nitko ne zna
gdje je tomu kraj
jedino znam jedno...
daleko je raj.

ČEKAJUĆI VLAK

Malo sam se zgubil
od silne emocije
muze tjeraš
da mi oči suze
nek zbog mene duša te ne boli
kao da te anonimus moli
nek se tvoje srčeko ne lomi
i bez toga ja sam već u komi
ne zovem te
ma mislim na tebe
premda šutim
sasvim sam ti blizu
bilo da si čak i u Parizu
nisam ti rad dodijavat
jednom češ me otkantati, znam
na kraju ćeš reći –
“Zgubidan jedan,
dosta praznih obećanja. Van!!!
I ne misli da se gizdam
jer sam na distanci
ili da sam prost,
od početka
u toj priči
samo sam ti gost.
Gdje su moja prava?
Kada jednom tebi bude dost
povući ćeš potez
i razbiti most,
zato volim crno
i spakiran kofer
(takve su to karte).
Vrlo dobro znaš
postojimo toliko
koliko nam prilike
daš,
više i ne tražim
nemam na te pravo
veliš kako nemam stila

možda,
to smo nekoć prošli
znaj da si teška
koliko si mila…
Izvana – ljubav će te tek ozariti
iznutra – tvojim srcem nikad gospodariti
u ljubavi ti si žedna klinka,
ti si žena, ti si boss,
ja sam samo jedna ptica kos
koja voli joj
nos
i ponos tvoj

BALONCA

Ako su ploče isprid kuće
toliko važne i toliki piz,
a nesložena kredenca toliki grij
Ako je jedon leter bez mozga
tako pakol
pa još ako su svojta beštije
a mene vrozi tantaju
za bit ničihov
oboj, nedostojan tvoje jubavi
a žeju nison navrime ubi,
dužnik veli na sve strone
tebi i dici
ako i je sve to tako
ostav čagod
šempre za drugu stronu balonce
propja ništo pinkicu
ča vajo
da me broni
i od tebe
i od mene
i za tebe
i za mene

TRAŽIO SAM TE
Nisam te pronašao
Zvao sam te
Ali me nisi čula
Čekao te
Nisi došla
Pitao… kuda si otišla
Odgovorila mi jeka
Otišla…, otišla…, otišla…

ZAJEDLJIVOST

U tvome glasu
kiselosti i gorčine
leda ima
za tri zime
Ja nisam neki svat
što bi radi gušta
s tobom išao u rat
nisam ti pop
nisam ni brat
ne računam
s tvojim strpljenjem
niti tražim ključe srca
pa što onda hoću?
ništa!
eto znam da neću zloću
možda bih ponekad
podijelio samoću
glazbu, treptaj zore,
more….
Krivo mislim –
potonusmo
svatko u svoj mrak.

LIFE BOAT

Ukrcati se ili ne
pitanje je sad
živjeti ili nestati
ljubiti
ili ljubiti prestati
živjeti reda radi
stati, ići u mjestu
ili životu šansu dati
neki razlog za dalje…
kao da je sve to jednostavno
stvar odluke
i kao da postoji čamac
za brodolomnike života.
Tip što mi je bezobrazno
oteo ligenštul na palubi
on je znao što hoće
dok sam ja s ograde broda
promatrao luku
prepunu života.

NEUM 2002.

Levantadura
kao vele grancigule
po nebu oblake gura
more valja, pršti, praši
dok sve živo ne potopi
i ne skrši
kotrlja me, nosi,
mamuza me k'o pijanca tura
svak normalan traži zaklon
ja iznutra ciknuo sam
uzjahao prašinu i vjetar
paše mi,
veseli takva fiskultura

ŽIV-ŽIV
pogledaj nebo,
dere se vrabac s krova
puni su oblaci snova
možda nam pljusne nada
u slapovima duge…
namoči zemlju
da ljubav procvate,
ljubav, a ne žeđ
snove u oblacima
svaki vjetar otpuše lako
živ-živ
živkao je vrabac visoko
slijedeći kišni oblak
koji je opet zaobišao Brač
odletio
ostavio iza sebe
prašinu i drač

PREKRASNA VEČER
Topli se srpanj rascvao
na rivi
Sva od sevdaha
promenada miri…
Čiope i pivci
ritmom zvona s katedrale
ljuljaju jarbole
lagano
Bonaca ko ulje
Tri gracije lizu
ližuć sladolede
Jednoga maloga
ćapali su tren prije
nego je pljusnuo u more
a drugi mu se smije…
ko u filmu
Izvan lukobrana
miruje u barci
usamljeni ribar

9.30
Družimo se
jedna loza, kapučino,
Jutarnji, čaša vode i ja.
Treba mi malo mira
tehnovergl na razglasu nervira
kao da se poludjeli slijepci
sudaraju i guraju, tako netko svira
Vani tramvaj pun isposnika paradira
S onu stranu stakla
vreva bez pameti
ljudi
gluhi k'o topovi
za sve horizonte
tambure, tugovanke
ruševine i pupoljke
Proljetna grmljavina u daljini
nikoga ne dira

MALI MOJI
ja znam jednu kravu
koja je od tuge svisla
zbog asfalta
prolupala, izgubila glavu
ljutila se na ljude…
“svaki je auto tat
krade livadama travu”
mukala je
“a još gradite garaže na kat
i pod zemlju i u zrak…”
a ljudi su zaključili…
vidi ti lude krave
ova si je mislila –
ako tak nastave
sve živo u kaveze stave
povećaju proizvodnju smeća
nestat će sunca, ptica, cvijeća
svijet bi lako mogao postati
crna plastična vreća…
i tko je molim onda tu lud?
krava ili ljud…

VODA

Što bi sve klinci
morali znati o vodi
osim da je tekuća i mokra
ponekad pitka
duboka i plitka
slatka, slana ili gorka
može biti čista
ili šporka
pada, teče, stoji
na razne načine se boja
(zamisli samo žutu rijeku
modro jezero i crveno more)
postoji nebeska voda
i ona sa zemljine kore
kadikad podivlja
ne voli da je tlače
vesela je na izvoru
tužna kada se plače
od vode se živi
vodom se kunu
vodom se krste
sve živo i čovijek i planet
vodene su vrste
velika voda je zagonetka
i sloboda
bez vode ne može nitko
ni žaba ni roda
životinje što u njoj plivaju
i sve što oko nje hoda
Voda je i moja prijateljica vrla
volim je kad mi služi
i kad mi je do grla

MIR I DOBRO!
Novogodišnja je poruka
Otvorite srca
izložite dušu
promenadi svjetla
nek vas grije ljubav
izvana, iznutra
iako mira nema
a dobra je malo
kad se jad od jučer
pretoči u sutra
i onda?
Mir i dobro
dana svakog
želim Vama!

MISLIM NA TEBE
kad sam neveseo, tužan
mislim na tebe kad sam usamljen
i kad sam dužan
mislim na tebe
kad god me sreća zgodi
i kad sam u pržunu od posla
ili na slobodi
škaklja me na tebe misao
pa ne znam bih li ti prišao
ili ti pisao
prolaze tako godišnja doba
od svih slobodnih trenutaka
aktivnosti i hobija
jedino što radim je
mislim na tebe
ti si moja robija

DON ZUJAN I DONJA ČIKITA

Previše je podoknice svirao
(sapunica čista)
trudio se čovjek, nervirao
hoće li il ne otvorit taj prozor
sav se izmasirao
Na kraju je zaključila Donja
to su krive note, brajo
dosadan si
dosta si mjaukao, lajo
a i vrijeme je da mo'š birat
tko će ti pod prozor svirat
sad se živi
liberodemokracija
promijenim te šmokljo
za kilo pistacija

NAIVAC

Starček već
a još infantilac
drži da je još u kondi
izdao ga živac
i kosti
adio mladosti
boriti se teško
u živom blatu
godinama čeprkati
zrno radosti
kao grumen zlata
sačuvati osmijeh
izgubljen
u brdima gadosti
ali neka…

MENI TI JE SVAKI DAN
kao posljednji
Ne pitaj zašto
Tek mogu ti pokloniti
ovo jutro
ogrnuto vedrinom
djelić sebe
što ga je pozlatilo sunce
brege okićene proljećem
mirisom ozona
od kojeg zastaje dah
i to je sve
Riječi?
riječi su danas
suvišne

KAD SE IZGUBIM
napišem pjesmuljak
narišem mu krila
da mi traži izlaz
k svjetlu
iz ovog sivila

PRESKOČI PRAG

Tvoj mi strah govori
više od tvoje ljubavi
da sam proklet
Netko je nekad davno
izvor u planini
oskvrnuo
sjenom ogrnuo moj put
Sve da ga i poželim podijeliti
udvoje prijeći
bez žrtve
otkupa nema
ne mogu slobodu steći bez tebe
Tako mi je biti tišinom
dok ne svane

SAMOBORSKO PROLJEĆE
U knjižnici promoviran
11. zbornik HAIKU pjesništva
Smiješi nam se Pivnica…

Pčela u suncu maslačka,
sklad proljeća

MOJE ŽELJE
uglavnom neostvarene
kao kolodvori
na kojima se ispraća
i dočekuje ljubav
vlakovi
najčešće prolete
bez zaustavljanja
ili miruju
na sporednim kolosjecima
spiker upravo javlja
da moj kasni
punih 120 godina čežnje
postajem misao
točka
u kojoj se tračnice spajaju
na horizontu
prije nego dotaknu nebo

U ŽDRIJELU
crvene nemani
noćas umiru borovi
stotine pari umornih očiju
promišlja isto pitanje
kamo će
kamo će
kamo će
okrenuti vjetar?
Sa sigurne udaljenosti trajekta
slušam njihovu molitvu

DOBIL SAM OPOMENU
pred sudsku tužbu
zbog neplaćene vode
moj Bože
kolike li
uživam
građanske
slobode

BUDIM PRASKOZORJE
rani tramvaji lunjaju gradom
pale se kronometri
niotkuda
pojavljuju se
sumnjičava lica
ulica i ptica
i buka,
topot nogu,
glasno izgovorene riječi
sirene auta…
postaju ukras
fantomskih veduta
s prvom zrakom sunca
prostrijeljena tmica
modrim okom
novom danu
otkriva prašinu na dlanu
razbijen kristal nepostojanja

JOŽI P

Jožindom
u riječima se krije
Rojeve srcoslova
zlatnom niti
misao oplela u cigle..
“Ključ je suvišan,
a vrata čovjeku nalik…”
Jožindom je kuća od papira,
tapete: uzorci cvjetni
ispisani arci nemira
i satira (boje mladog sira)!
Kuhinja od snova
puna je neubranih friških slova.
Peludom tipakah pisaćeg stroja
množe se riječi rijetke
riječi sladostrasne
(od njih su načinjena okna i prozori)
za ograde i stubišta-riječi jetke
U toj su Jožinkući
riječi – ptice i krletke
Krov joj je od čiste sreće
i kad navale kiše
(Bože oprosti)…teče

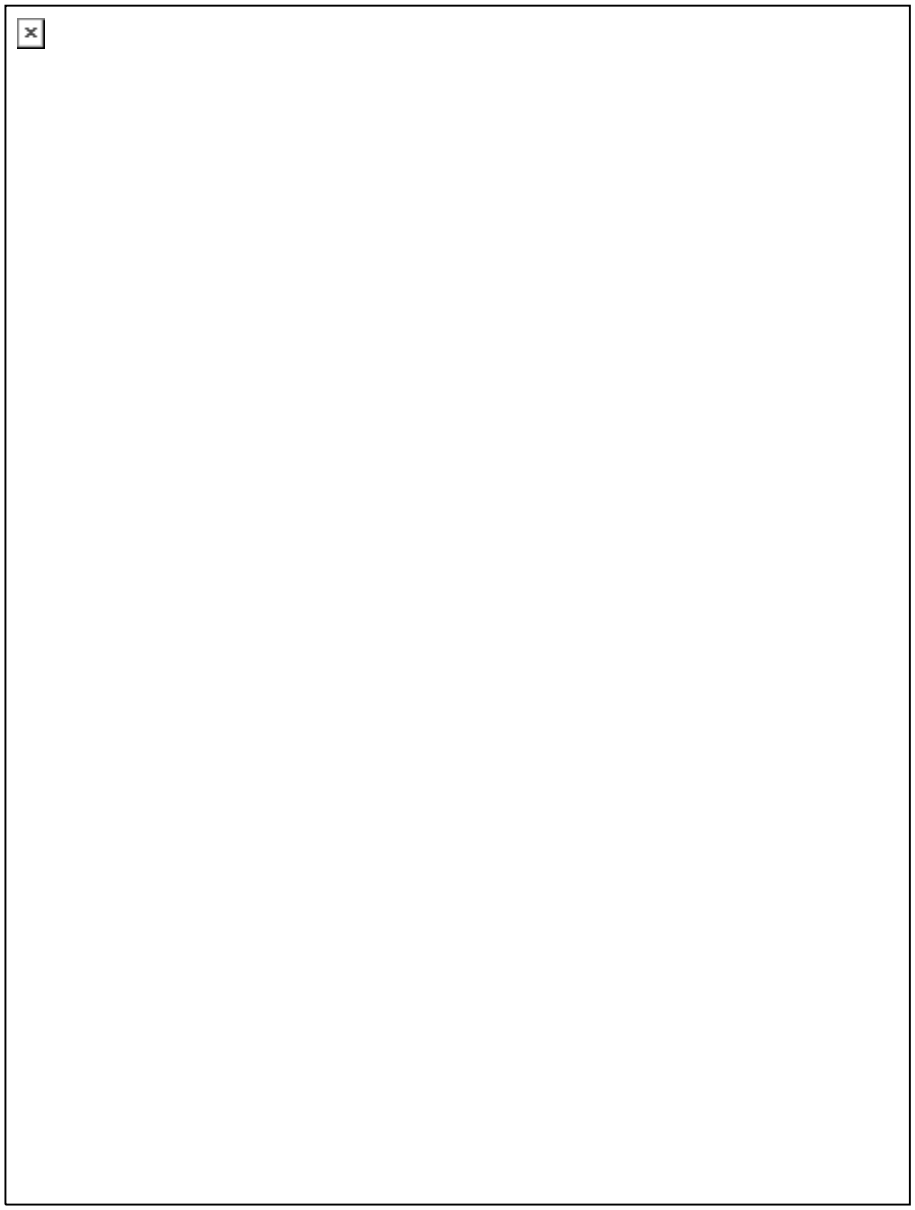
Ps. Jer kakvog bi smisla imala kiša
koju nitko neće

BOŽIĆNA RIMA...

Visoko iznad
vreve na granici
navale merver Croata,
zvončića, sobova, carine....
Zlatorepa ptica slijedi
rumeni obraščić
jabuku
oraščić
U toploj staji
krug svijetla na slami
žmirkav feral žari
toplinom srca
U krugu troje,
Josip bdije
U maminom krilu
Božić se smije...
Nebrojenim suncima svijetli
prožima usnuli Svijet
„otvorte škure“,
anđeli pjevaju
donoseći sveti mir
Jedno su od noćas
ljudi, Zemlja, svemir

ČOKOLADNI ZEC

Na policama dućana
Gdje ljudi su roba
Ukrao me jednom
Čokoladni zec
Kad ga je na izlazu presreo trgovac,
elektronsko strašilo dijamantnih zuba
Bacili su me u škart
Zeca reciklirali, a bio je guba
Nitko me od tada nije vidio
A ni zeca kojem sam se svidio

I ZATO
jer sam te opet sanjao
preplivah u snu
to debelo more između otoka.
Potom pregazih dugu pličinu
Umjesto pijeska
žalo polomljenog stakla
da bih stigao…,
e da bih zalutao
pred Kirkine dvore
budan.

ZBRKOMET,
zbrkolet pameti
ti letači na metlama
čudo
34 ili tako nekako
sličice u sekundi.
Čudo
kamere, šminka i scenografija –
režija mrak!
Gasi se u meni i ono malo preostalog svjetla
djetinje radoznalosti.
Nije to bajka dragi moj Harry.
To je obruč praznine
što izgubljenu djecu steže.
A nema EXIT
I nema FINE
Jer kada se otvore vrata kina,
a predstava završi u 22 i 30,
umjesto vedrog neba u duši
čeka te
nedogled kmice
i led.

18.12.2005. OBIČAN DAN, A GLE!
Božić nam se smiješi
iz ljubičaste kadice,
kupke meke i tople kao san.
I on se zadovoljno brčka,
presretan jer je gol,
onakav kakav je stigao
na ovaj ledeni svijet.
Sada umiren
mirisom nježnih ruku,
siguran,
može mirno zatvorenih očiju
viriti u mamino srce,
raspiriti plamen ognjišta ljubavi,
što grije čitav svijet
osmijehom.
Tata bilježi olovkom
to milovanje, razgovor duša.
Žali
što ruka nije u stanju
zabilježiti obilje blagoslova –
svemir zgusnuti u cjelov,
a on ga želi darovati sinu.
Za to vrijeme nevidljivi anđeli
tu pored njih slažu bend.
Ponavljajuć teže dionice vježbaju
note što će postati glazba
kad mali Jakov otvori oči,
blagoslovi sve nas.
Sutrašnjicu
osunča pogledom.

NE ZNAM ŠTO ĆU DANAS
Nemam plan za sutra
Prostor mi je sužen
Pesimist od jutra
Ustajem rano
Nešto tražim
Iščekujem
I bez misli
Mehanički radim
Na kraju se dana molim
Tamjan kadim
Nevidljivom Bogu
Ništa drugo ne znam
I ne mogu

UZDAHNU NEBO.
Marijan,
svijeća dogorjela
i životno djelo.
Vijenčić što ga
Božji ubogari složiše
zvjezdani ocean primi
u se
podno Labišnice.
Negdje tamo u Dragan,
iza kamene pojate
i suhozida
Marija će
dočekati svoga «srićicu»,
komadom zlatne pure darivati.
Onako, kao nekad pred put
(neka se nađe)
dok ne pristupi licu Svevišnjega.
Uz to i listić bosiljka rajskog,
da zamiriše.

A puhala je bura, zimsko sunce sjalo.
Uokolo anđeli i cvijeće.

SRP MJESECA NA NEBU VISOKO
vu istemu času
z dve strani sveta
ona i on glediju.

Ista misel ih veže
i mam se manja vidi
širina vejah nebeskoga morja
Golemost naše raspetosti…

SVE SAM PRIČE SPRIPOVEDAL,
Snove strajbal, želje zgasil.
Samo jedno svetlo svetli
vu toj kmici…
Samo ti znaš
muku pozlatiti
krivde pozabiti
Bog moj

MIAOU
Mrnjaouuu
Pod oblokom maček
Cima kumu
Daj pusti me k roru
Tu vani je zima

SNUBI MAČEK
Sam na krovu
Mjavče mačji jebozov
I sam sobom pripoveda:
Popevke sem slagal
I rojžice bral
Malo bum pričekal,
Ak mi se ne javiš
Bum ih drugoj dal.

OGLAŠAVA JEDAN MAČEK…
Lepo sam zdresiran
Malo situiran
Jako zainteresiran
Dal bi se u dobre ruke
Ak bi šteli kuma moja
Ponuda mam vredi bez rokova
I može bez broja.

ZAPREŠIĆKA KOLONIJA 2006.

Uputila me savjetom BeMe
Da bi se preživjelo
nužno je rezati probleme.
Odrezati sve što život kvari:
Ljude, životinje, razne stvari…
Svesti senzacije i putovanja
na razumnu mjeru
Unaprijediti vjeru
Hoće se meditacija i kontemplacija
A ne neka kolonija
Gdje četrdeset luzera
Prakticira
Demokraciju u umjetnosti
A jedan svira sax……
(Bože oprosti nam ako možeš)
Fučkaš škole, običaje, faks…
Zaprešić je grad mogućnosti
Nekoliko novih crkava
Bez vitraja
Posla ko u priči
Za tipove koji imaju j…
Na(d)metnuti se, boriti žestoko ili???
Ne radi mi se više za (sve*te) ljude
Koji se trude da me zbrišu
Da ih odrežem? Odakle krenuti?
Najprije sam odrezao **k…** (uraž) ,
rat je ionako gotov, a djece dosta
Odrezao bih **d** da nema **ž** i **m**…, **r** gdje god ih ima
Sve **p** i **n** u množini,
Svakako mob, tv, aute, tisak…
Rec, rec, zvek, čvak, delete…
A odavno sam i kad nisam sam
Od svijeta odrezan.
Savjetuje BeMe…
Odreži i vrijeme ako ti stvara probleme!
A vrijeme radi za Skurijenija.
Treba li nama njegova zima pored čipsa i vina?
U zrakopraznom prostoru vise slike i ljudi

Izložena jedna mačka drvena…, eksponat,
dok prava doma gladna ludi.
Palim motor, vozim.
U mislima režem priču – kratim.
Oprosti mi na zbrci istresenih misli večeras BeMe,
Izgubljen negdje usput
Trenutačno ne znam gdje sam
Treba mi balon da me digne visoko gore.
Žrvanj što melje još odrezao
Nisam.

PODSJETNIK

Otkada si prošla mimo
Paf sam ostal, problem imal…
Dva tri pravo, dva tri krivo
Korak, riječi, pristup, postup…
Mjesecima razrađival.
Sanjao tvoje tijelo
Sa i tajno, bez odijelo
Sanjao sam tvoje oko
Tamo dolje.
Ti visoko i tvoj osmijeh.
Gorim srce, lupam znoj
Tebi prići?… au – joj!
Uzeh zraka kao mijeh
Izdaleka ljubit, grijeh je.
Sve dok nisi rekla**… da! I dođi bliže!**
Pričaj mi! (A meni se od tebe diže)
Rekoh, zanimaš me!
Zanimaš me svakog trena
Kad si blizu opaka me lovi trema
(Ti daleko, imam krizu)
Zanimaš me posve cijela
Ni mršava ni debela
Zanima me tvoja ljepost, pamet…
Tvoja krjepost
Zanimaš me gore dolje,
Zabrinuta, dobre volje…
Zanimaš me lijevo, desno, mokra, suha
Jutarnja i noćno gluha
Zanimaš me nutra van,
Duša, srce i organ.
Zanimaš me hoću – neću
Svaki detalj, svaki pedalj
Osmijeh kada zrači sreću
Čak i kad mi kažeš – **neću!**
Zanimaš me posve sasvim
Zanimaš me jasno mutno
Zanimaš me ljuto slatko,
Zanimaš me dugo, kratko

Zanimaš me sasvim glatko
Zanimaš me posve jasno
Kad je teško i opasno…
Pitao sam: Zanimam li i ja tebe ?
A ti meni – **Tko te je…**

MAČEK PATI
Kak i kuma
Otkad mu je
pukla guma.

POD OBLOKOM ČEKA MAČEK
Zbira grehe, siromaček
Od toploga rora niš
Dok ne zajde v hižu miš.
Onda bu ga kuma zvala,
A maček bu rekel
Fala!

NA LEDU JE JADNI MAČEK
Hrabro celu zimu šajbal
Zgulil si je mačju dušu
Osmi život badav strajbal

TU PRI MENI DANAS
Posve iznenada
Bil je neki deda
Veli da se zove Mraz
Donesel mi poklona
(Prosim za badav)
Jer me ima rad
Nudi putovanje po izboru
Za dvije persone
Puknul me je fras
Mam sam listek ti napisal
I kupil bombone
Ak bi štela z menom skup
Išli bi na Alkatraz
A ak nejdeš
Ja bum čepel, znam
Nije neka prilika
Bombone bum shrdal
Sam

OD SVIH
Ljudskih bubica
Kaj si človek poželi
Za Novo Leto
Da bar malo bude nevidlivi
K tomu
Začeplena gubica

VELJAČA JE
Sneg zameta
Komu glava na vanjkušu
kraj ognjišča
v toploj hiži…
Tomu niš ne smeta
zima
Čez oblok te snubim
Gornjokrajski duh
ti fajn si dama, a ja potepuh
Imaš dva tri topla stana
a ja ni za kruh.
Ja imam nekaj kaj ti fali
A ti imaš muff.
Mijaou auff!

BALADA O VILENJAKU

4. DIO TRILOGIJE

Tak sam v kinu jednom sedel
Prek u redu facu gledel
Kak se plače.
A suze su bile prave
Film za decu,
Zadnja scena: vilenjaki
Na more su z brodom prešli
S kepecima Bilbom, Frodom.
I priči bi tu bil kraj,
Happyend
Svi prešli su v raj?
FIGU FRIŠKU
ili šipak – kak hočete
kak i predi tak i sad
konca priči najti ni.
Na obali pustoj ostal jen je vilenjak.
Sam.
Siromak se zgubil posle velke vojne
Na putu doživel nekakov defekt
I tak je zakasnil na zajdni trajekt.
Svi su njegvi prešli „doma“
Zišli vun z te priče, filma
Do noveg povesneg zvona?
Tu počima ova zgoda
Vilenjačka solo karijera
Med ljudimi ostati
Promatračem biti.
Mislil si je siromak
Već bu po me nešće došel,
Život nema barijera ak si vekovečno mlad.
A ni prešel velki cajt
Pak je skopčal
Ni življenje neka fešta
Bliže je ideji rešta.
Prvih kolko jezer let

Gledel je kak čovek Zemlu prevzima.
Istrebil je uspješno
Par hiladov vrst
Delal sama sranja
Sve dok se ni narodil nejački Isukrst.
Tu je čovek malko stal,
Umoril se
Lampaša vužgal
Se zapital nekak – kaj bu gda bu prešel v rit
Kaj i kak bi si potomstvu grunteka i „gori“ i „doli“ pripravil.
Je, da ni bilo intervencije
Ravno z vrha Neba
Tu bi čovek čistom kraju došel,
(Za sad je tek mali broj ljudi okrenul kak treba)
Vilenjak je pratil kaj se vre dogaja,
Sve do jedne štalice di se Bog poraja.
Zvezdaču je pratil i harne mudrace
Kontal, već bu se okrenulo.
Se spremenilo, em tu su skroz nove face.
Ne bum više patil, iskal sebi slične
Na obali čekal nekaj baš bez veze
Hodil po tem svetu sim i tam
Vreme trajbal čistam sam.
I opet je videl
Da je z ljudmi bolše biti kuš
Nisu baš niš navčili dobrega.
Kakav Egipat, Rim, Kina, Maje, Hindukuš,
Civilizacije razne, razne katastrofe.
Kam god pogledaš
Čovek je ostal stoka,
Zajebal i evoluciju
Loši su delali da bu sem čim gorše
Dobri niš nisu spremenili na bolše
Zišlo je da su si isti
I Cezari
I Napoleoni, Hitlerstalini, a i Buš-Nebuš.
Teško se čovek da zmeniti.
A bormeš i vilenjak
Hoće da bu lepše

Da bu bolše
Za to bi čuda naredil
Prijel se politike i vlasti
Ne da si brke omasti neg da spravedlivo vlada.
Bil je jako uspešen kak Ramses drugi
Al ni dugo trajalo, spašaval je glavu.
Fučkaš slavu (političku).
Probal je kak arhitekt
Zebral krivo vreme
S Krete moral zbrisati
Radi «labirint» afere
(kad je mali Ikarek bedasto poginul).
Pak je svetnik bil Periklu
Arhimedu delal kadu
Pitagori kazal sfere…
Rajše neg politiku
Umetnost je snubil.
Oko toga dost je i vremena zgubil
(poglečte si samo enciklopedije)
Naredil da se ima kaj videti
Perzepolis, Rodos, Aleksandrija, Rim…
Koji put bi zišlo na dobro
Onda su ga pak skoram vubili.
V stari Ameriki
Su mislili da je konkvistador i tat
A samo je štel pomoći im kuruzu pobrat
I tak mu je brzo vreme prešlo.
Malo bi bil umetnik pak opet malo car,
Popravil bi tu i tam koji socijalni kvar.
Gda bi ga otkrili, mam su kričali
„Vu cara Trajana kozja vuha!“
Ni mu bilo lehko pri duši
Nikomu se ni mogel spovedat
V pustinju bi pobegel
Od zakonov i reformi
Od političke spike i platformi
Od bogčije, bedarije, bolešćin…
Čoveka i negve svijnjarije.
Mislil si je, kaj bu tek z menom

Kad su onoga Jezuša pravednika na križ deli
Vu verige, galge i rešetke vrgli
Svoji svoga, jeni druge razapeli
I saku pravicu bi predi ili poklem jednostavno zvrgli.
Kaj bu z tega sveta na kraj zišlo?
Ni takvoga optimizma
Kaj bi vekši bil od bedastoče i pohlepe.
Sve je ljudsko korizma i kataklizma.
Stoti život je napunil
Više se ni bunil
Kontinente je i carstva menjal
Imena si sikak daval
S kraja na kraj sveta vilenjački kenjal
Kolumbu je karte risal
Magelanu v jedra puhal
Za Tomeka Moora kuhal
Z pametnim se dečki družil
Z malim Shakespeareom po Windsoru ružil
Leonardo mu je bil ko tata
Bachovu je decu čuval
Mozarta je mel za brata
Jabuku je Newtonu hitil
Vinčeko kušal kod Hrvata
Bil je sam i ni bil sam
Od sih ratov je rad bežal
Dok mu nisu dosadili
I u ratu i u miru
Si spametni i si ludi.
Dost je bilo, kakvi ljudi?
Trgovina i pohlepa
Caruju agenti, sitni lupeži,
Prevaranti, kurve, ulizice
Gori kal, a doli blato
Sama ljudska mutež.
Pak novi okrenul je list.
Ideja i ne tak loša
Ma ni mu pasalo da bil bi komunist
Radije je ležal neg okoli bežal
Svi su kontinenti betežni, zreli.

Gda je bilo teške
Senjal on bi vilenjake, vilenjače svoje
I sivi trajekt
Smrtne žene mel je rada
Makar bile loš projekt.
Ljubavi je bilo malo
Intriga je cvetje cvale.
I komu i kak reči kaj te v srcu buba
Kad si hilade let star i nišće te nema rad
Mamek i tatek vilenjaki nisu mogli znati
Da im sinek sam živi, traje.
Bere trnje za ono kaj daje.
Prisetil se tak cele svoje štorije
Pri birtiji na moru s početka svoje morije.
Isto ime „Pri sivem trajektu“ i vino,
Sentimenti, galebi kričiju
Veter zapadni kak z jedrilima krila loviju
Bilo mu je dosti sega
Pak se tam spovedal
Jenom starom profesoru
A gda je majstor vilenjak od pijače zaspal
Profesor je zbrisal
I puno toga v knige je zapisal
Za neveruvati
I potpisal sebe.
Koji su se to sprečitali su poverovali,
Nekteri ne
Deca znaju kaj su čuda
Neka su ot tad narasla
Posle huda vremena
Naredila epski film
Prodali ga, profiterali
Vužgali publikum bez slame i kremena
Si su živi nagrnuli vu tu priču i to kino.
Sve bi bilo v redu da su koga pitali
A nisu, prosim fino!
Pak se vilenjak s početka ove priče rastužil
Je skužil da su ga zajebali
Malo i preveć

I ljudi i rodbina.
Zapel je grozno
Zmed ničeg pametnoga
Kad se zasitil politike i umetnosti
Na kraju
Primil se brodogradnje
Ideja je bila Robinzonska
Narediti brod
Koji bi ga odnesel prema Vilin-raju
Grobek ni kraj
I bedasti čovek zna za početak na kraju
Dal se na posel
Delal je kak osel
I još dela vu neki garaži
Specijalno drevo pili, reže, lepi, vlaži
Pribira stare recepte i nove išće, traži
Nada se
Da kombinacija muzičkoga štrumenta i trajekta
Projekta z mladosti još važi
Uz malo čarolije i snova počela bu tak štorija nova.
(Nekaj je o tom napipal i Noa)
Uz par skurenih prijateljov
Kaj ih je po svetu med ljudimi stekel
Jer ni vilenjak nemre delati sam.
Samo retki znaju tu meštriju
Da ti ju poveriju mora se početi čistam od nule.
To je tak, zgledi ludo
Čovek je bedast, a rado vuči kad treba hudo
Pomalo se kompletira
Veže mozak i srce na kup
Vručom željom i uspeva
Treba je pravu meru najti sega.
Vilenjak je na kraju skužil: čovek je čudo!
Ni blizu bogec.
Ni stvoren prez veze i prez plana.
Gdo ga je i zakaj storil se zna.
Rajši lantra, teže ide v školu.
Mora se mučiti, posel ni lak
dugo se za dobro treba vučiti.

Mogel bi stvoriti kaj poželi samo ne zna da zna, siromak.
To je tajna teru svoj vek otkriva.
Vilenjak živi v čoveku,
Čovek sredi vilenjaka spi
(nema gospon, nema tat)
Skupa su kak jeden svat
Vilenjaka svet, se kaj je bilo gda i kaj se zna i nezna
Čoveka su mali del
(garantieram)
Čoveka čini prava mera :
Vu srcu goreča luč malega Ježušeka
I vuz ostalo kaj dragi nam Bog je dal
istina je živa
čovek je zapraf tolko vilenjak
kolko zaribani patulek
z dva-tri diva – skup nakupu
(skužil bu gdo ni tak glup)

A priča tak i ionak ide dale…
La lingua continua

Branimir Dorotić
Samobor, A.D. 2007.
(nakon odgledane trilogije po Tolkinu), ispravio 06./2009.

AK
bi danas
Moral prejti
Zadnju bi napisal želju.
Nekaj prostoga,
Rad bi v kmicu
Z tobom zbrisal.
Život ja sem taki spiskal
Nigdar ne bum
več pritiskal…

OTIĆI ĆE
ništa se promijeniti ne će
isto nebo
ista zemlja
isti ljudi
isto smeće

STARIM MAČKOM
veljak čudo
Jeni krepavaju,
Drugi se zabaviju ludo
«Lepi cajti kratko traju»
veli miš
vu toplem mačjem zagrljaju,
pak se pita
Jeli kolko mačkov
Vu mišjemu raju?
A ak ih nema,
Fučkaš rajsku
Vekovečnost
Bez intriga i problema.

NEKE ČUDNE SNOVE SANJAM
O nama
Ništa čega bih se sramio
Osim tuge i tišine
Kojom sam te možda ranio

SRCE OGRIJAO
Osmijeh djevojke
Svibanj viri
Zlatom sunca
iz mirisna ljera
Tko ga jednom pomiriše
ljubi zauvijek

POŽUTIO OD ČEŽNJE
rascvjetani jaglac, gledajući mjesec
gore, visoko

ŽIVOT JE
kao voda koja kruži
kao pjesma koja tuži
priča o snovima
ptica let nad krovovima
kao sunce na zalazu
u krošnjama vjetar
miris poljskog cvijeća
na groblju
s proljeća

SUSRETI NAŠI
sve češće oproštaji
prorijediše se
a srce slutnju taji.
Ovdje je sreća susreta privid
onamo vječno sjaji

NISAM CIJELI
Pravim zbrka, bruka
Život mi je postal
Muka
Lude nade zaludu su
Pukel sam i
Raspal se na komade
Skupiti se, skeljit
Bit će teško
(baš mi me je žal)
Neki komadi odšetali
Skupljam vješto
A i ALI
Stalno tak nedostajem nešto
Nedostaješ
Tu mi
FALI

MAČOR MACI PREDE:
Baš sada i baš sve bi…
tepa nježno
milovao tebi.
Volim te kak propisanu terapiju
Kao slamku spasa, crvenkriž
Nikad pustio te ne bih!
Stvorena si za me
I dobro mi došla…
Namjestila facu maca
Veli:
Dragi moj pehist, kasniš!
Veljača je upravo prošla!

ODERALI ME
Spredelali
Razvlekli i svlekli
Si videl
Kak su tati
Bokčiju nam raznesli
Kurvanjski svati
Se su zeli i poharili
Kuće, blago i krajcare,
Ljude su potepli
A zakaj?
Strajbali su nas
Brig oslobodili,
I to ne kakva god gospodčija
Neg domaće flundre i maroderi
Tati i fiškali horvatski
Blago naše tržiju za se
Z dijamanti naših muk prasičkaju
Lepi domači dečki i puce.
Čeka ih v peklu kupleraj
A mi bumo kak se šika
Zakrpanih riti ravno v Raj
Njih budu flundre,
A nas angeleki pestovali
Se zna!

IZA OVE
Slutim
Neku drugu stvarnost
Vrutak koji tajnu krije
Skrovito i sveto mjesto
Iznad svega ljudskog,
Mjesto
gdje smo jednom prije
prvog proljeća
bili
san
i čista ljubav djetinja.

ODAVNO SU
Poispadali zubi mliječni
Na toj cesti bez vremena.
Trenutačno
Bliža je tema život vječni.
Osloboditi se treba posve
Zemaljskog bremena.
Ne kužim posve
što se uokolo događa
ma sve me danas duplo pogađa.
Ljudi se bave samo sobom.
I kada uzimaju i kada daju – trguju.
Nemaju vremena za igru,
Razgovor o Tebi ili s Tobom.

SJEDIM TAKO DUŽNIK
Snužden ja u nužnik
Vremenom i poslom
Polomljen
Tražeći smisao
Kad odnekud dolebdi misao
O zahodu eternom
Gdje ptice nebeske
Niti siju niti žanju
samo beru
uživaju i seru… bisere
Moj spas je tamo negdje.
Tko zna?
Nebo je
Nirvana kažu neki
I dalje
Mir među nama i vama
Svijetlosti puno (ništa tama).
Može li se bar tamo čeljade istresti onako svojski
To što na Zemlji bez kazne
Ne mogu polizati, pomesti…
Svoj teret uvaliti (rekao bih ne mogu)
Svoj teret nikome osim osobno stvoritelju
Svome Ocu i gospodinu Bogu.
Mjesto na kome o tome razmišljam, kloaka,
On mi oprostiti mora tu blasfemiju,
S križem na plećima
Preplivao sam sva moguća i nemoguća mora,
Ispenjao brdo gora,
Toliko sam samlio tih tvrdih kora
I ne da se nadam nego **vjerujem**
Da neko rješenje
Za moj slučaj,
Za naš slučaj postojati mora.
Makar na nebesih.

SLIKA SA SUPROTNOGA ZIDA

Već me neko vrijeme pratiš
Putuješ uza me,
A pojma o tome nemaš…
Ne dijelimo iste probleme
Ništa o tebi,
Putu samo tebi znanom, ne znam
Tek poneki slučajni susret
Istovremeno ovdje ili u snu,
Govori mi da smo bliski,
Slike nasuprotne
Svaka na planetu svom.
Dijeli nas zid
mramor, staklo i krom.
Ista nam je samoća
gondole što se uokvirena ljulja.
Lakše se živi, traje i vene
usred venecijanskog ulja.

Putuju uza me tako sjećanja i krizanteme
Matere, sestre, sve moje žene
Shiluete, radosti, boli, sjene
Sadašnje, bivše, izgubljene
Stvarne koliko izmišljene.
Harpije, štringe, nimfe i sfinge
Vještice, vile, lastavice
tice
Okrutno glasne i okrutno nijeme.

U okviru nedovršene slike
Putuješ sa mnom
Već neko vrijeme
Kao «meksički san»
Rivijera, iznajmljen stan.
A pojma nemaš

I kad te slučaj donese blizu
Stari poleti slon
Lakši od zraka
Za kratko i nestane…
Kao plavi balon.

MOLITVA ZA RUDINART

Po škojima zvone zvona,
oko crikov procesjuni.
Pivojuć težoci
svojega patrona nose.
Kapju dažja da isprose –
prose.
Zvone zvona.
I kad slavi i kad breco
imenjoke zazivju
sveto ime in i dilo
da čuvaju od propasti
naše duše, smrtno tilo.
Prose i za skulu dice
Antuna, Avliža, Roka.
Svetega Miku za mornore,
Svetega Juru ča je doša glove zviri
da je kal se opet digne
brankarelon dobro smiri.
Svetega Petra mole
da užeže tvardu viru,
Mihovila strožanina –
pravednu na kraju miru.
Zvone zvona
Za Osibe, Valentine i Lovrince,
Franke, Leopolde, Mandaline
svojtu s vega i onega svita
svoje svete mučenike
višnju pomoć u nevoji
za domoće i za strance.
A judi smo, fola Bogu!
Iza škure lumin svitli,
život, muke, nadijonja
izažimju pot i sol.
Traje nebo, zikve, judi,
bure, zviri i pakol.
Sveti ogonj friško tamijon
spazmonima put i don.
Ko smo, di smo, ča smo bili,

Ča su judi ti u non?
Di su sveci?
Ako ne u Raju
u sarcu su.
Škoju, zavičaju!
Ko i mi.
U milosti vire traju.
Stari Grad, rujan 2007.

SLUTNJA I

Već dugo pješačim
Dnom isušenog mora
Pritisnut svom težinom neba.
Rubom obzora
Kristali soli pršte bjelinom
Zubi vesele zvijeri
Koja čeka moj pad.
I koji je Tvoj savjet moj Bože?
„Da mi je
Dolinom smrti proći
Zla se ja ne bojim
Jer ti si sa mnom Oče…“

Odjeknu prigušeno pjesma
Iz ružičnjaka
S onu stranu
Zida od soli,
Zida boli.

MREŽNICA

Premrežena nitima
paučine zlatne,
letom vilinkonja,
strunom zamke ribolovca,
i nehajnim patke letom,
premreženo
to zrcalo bistre vode,
uzdasima
što nizvodno nekud brode
kao mladost zaljubljena.

Vilinska bi igra modroga konjica
potrajati htjela.
Ogrnuta sjenkom
visokih topola.
Nadsvođeni vodensvijet
rajska uvala
krije slutnju smrti.
Oštrozubu štuku koja vreba,
povraz s živim mamcem,
dramu što se sprema
u toj pastorali.

Zlato sunca grije
otok zmija.
A zeleni portal
čarolijom svjetla brani
putnika
od nemani
nevidljiva svijeta.
Da se ne skameni
očaran
lijepom igrom nimfi i divljih satira.

Površina sva je odraz
blaga iz dubine.
Možda Zlatnog runa
iz poganske
Svarogove tmine

ŠTO JE HRVATSKA
Ako to nisu njezini ljudi
A ljudi nema.
Ni Muževa ni Djece ni Žena…
Samo jad.

Hrvatska
Još samo uspomena

VEĆ DUGO KORAČAM
Dnom isušenog mora
Dok se slani zubi cere
S dalekih obzora.
Dostići sjenu,
Doseći rub
Noseći breme nade
U susret?
(možda sam već lud)
Pritisnut svom težinom neba
Već dugo sam koračam
Koritom isušenih voda
Izvan vidokruga
Slutim hladovitu planinu
Tamo me čeka
Sloboda

(DARKU)
Vrata do vrata,
Jedan zajednički hodnik
Od jučer
Pun mraka…

POVRATAK

Na kraju bilance „puno ničega“
misija „more“
oživi mi nakratko iluziju slobode
posred Brača, Vidove gore,
Svantevidove vile još kolo vode Gažulom.
Grčki ih, ilirski, rimski bozi
kroz gromile, smrče, borovinu
pijući vino zirkaju i vire.
Oni neke nove ovce muzu,
pojilima gone,
maslinovo mažu ulje, sire…
A sve
pod preslicom staroga zvonika
na kome svijetli
zapadnim suncem okupan
Kameni križ.
Sloboda pod pločom od mramora
prebiva i sanja,
duge su sjene samo putokaz
zvjezdanih putovanja.

NIKOME SE NE DOLAZI U GOSTE

Na Veliki tjedan.
Ljudi su zauzeti.
Full program sorry!
Jedino tebi
Na tvoja uvijek otvorena vrata
Smijem
Mogu doći nenajavljen
U svaka doba
Bez pitanja suvišnih,
Nužnih odgovora
Ili nečega što se mora.
Tvoje su rane žednom
Voda sa izvora.

KAO CILIK ZVONCA
nebeskog oltara,
kad tamjana
dopluta niotkuda stih,
ulovljen nasumce
u zvjezdanom zdencu.
Srca nakovanj
skova ga u oblik
koji volim.
Na kominu mašte
neizgovorenu misao ću spaliti,
u prah smrviti.
Mrvama
nevidljive nahraniti ptice
da ne dozna nitko
za taj zvonki plod samoće.

ZVUK SIRENA
Titanika koji tone
Svijet svrstava u kolone
Po razredima
Čamaca za spašavanje nema
Stjuardi dijele bombone
Šarene balone
Pojaseve za bal valova
Dok jedan veliki
Ne potopi karneval
Ostavi goli
Ostavi pusti
Žal

SUPETARSKA PREDSEZONA

Pun mjesec
Toplo po bonaci
A pusta riva.
Na terasi
Ispod palme
Ja i
Karlovačka piva

SVIRI SVIRAC
Dira živac
Nerežišća
U Berice
Provin-višta
Jo kupujen i puno i ništa
Komu, čo?
Kako i drugi letin
„u sezonu“ glovon.
Hoće se novo
Jer okrutan je Svit
Tribo, pače mora se bit i umrit lip.
I gotovo!
Taredu ruke
Šinjore iza banka, kase, pulta
Brojeći šolde
Perje žrtov
Novega kulta.
„Svega je –
Ničesar ni“
Brontulo nono
Kraj bucola prez konopa
I bez sića.
Vod, ovod, vodovod?
Srića je špina
i nesrića…

MOĆI SVETOGA DUJE

Prokurojte svitlost!
Iz kapsila od cakla
Kosti mi se cire,
Prokurojte!
Zlotne pesti onjelih
Svu nevoju svita
Neka satru, smire…
Jerbo ni dobro.
Pogani svake vrsti
Turnaju
(I kako to lipo znaju činit)
Sve ča je po križu ostalo
Čisto
Turnaju dobročinstva u papor.
Bilo ma ni pasalo
Učinili teletu ol zlota oltor, opet
Isto
Kako da se Gospodin
Zaludu do ubit!
Pok se s visoka križa sramuje
A zno on kako i mi
Vikovičnosti Božje pravde ni
Niti će je bit
Dokle svaki čejadin
Za sposit se, bložen bit
Na oni svit parićon
Ne bude vas
Kuntenat muku tarpit,
Pok ne iskupi
Barenko s pet Isukrstovih ran,
Ploti cinu ol jubavi.

PRIJATELJU

Ponovno sam bez najave
Tukac
Preplivao Savu skelom.
Da mi tvoja draga ne opere
Uši, glavu
Nazvao sam telefonom Mišu.
Od jurnjave dobro se ušvicah
Kad mi Mišo javi
Da si u toplicah.
Pozdravljam te
I budi mi dobro.
Doći ću ti opet
Makar bostan obro.

PRIJATELJICE MOJA

Proljeće je
Tvoje društvo godi.
Riječi su
Kao labudovi
Na jarunskoj vodi.
Dokolicu tek
Vrijeđaju nježno
Probuđeni snovi o slobodi.
Modrinu neba
Zakoprenjenu tugom
Zapljusnu
Krik rječnog galeba.
Misao o rastanku
Osvijetli na čas putokaz
Smjeru drugom.
Ostaj zbogom i...
Vidimo se u neka sretnija vremena.
Možda sretnik,
A možda pehist
Tek ostaje mi platno,
Nešto boja, kist...
Nenaslikana uspomena.

POSLJEDNJI SUD

Ubit' se ne kanim
Već su me zatukli.
Bilo bi to crno
Da ne ide crnje.
Kao na vrh torte...
Tek dolazi
Šlagirano vrhnje.
Opstanak,
Izdržljivost ljudska
Ne pozna granicu.
Odluka je Višnjeg
Da povuče crtu
Preko koje srljam
Išćući pravicu.
S one strane svjetlost!
Teško se vratiti
U kaljužu jave
Borbeno svjedočiti
Perspektivu strave.
Ubit' se ne kanim.
Ne mogu mi ništa
Vlasnici života, gazde
Bordela, kuhinja i sirotišta,
Oružnici, sudci,
Gospodari smrti
Dokle Višnjeg ne zasija crta
Svi životi jednako su teški,
Jednako smušeni
I jednako smiješni.

Zar da od svršetka
Uhvati me trta?
Viknem vraže dosta,
Apage i crta.

DGD-OVCU BRANKU POLIĆU

Zagrmjelo ispod sunca,
Šumi Gradna kod Mihalja
Topli svibanj modrim nebom
Proljetnu oluju valja.
Već prolazi, strašna nije,
Čini mi se
Odozgora gromoglasno
To se Branko meni smije.

Dragi kume
Srce družbe
Bog ti duge oprostio.
Javljam ti se iz podruma
Gdje si vincem
Tugu blažim.
Dok suzama papir vlažim
Zbog preranog tvog odlaska.
I nije to neka tuga, srest ćemo se.
Život tren, a vječnost duga.
Ma je teško sam ostati
Sred paklenog ovog kruga.

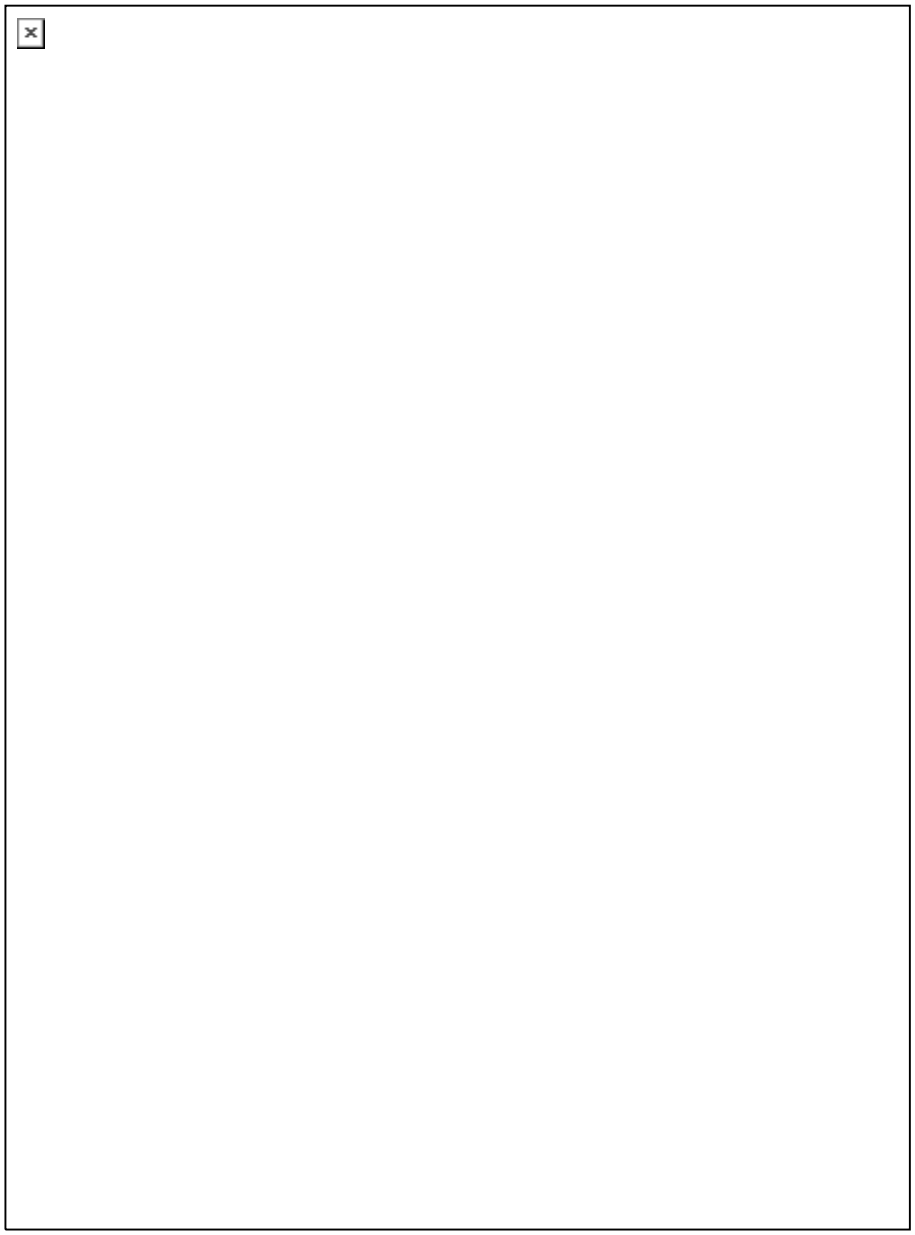
Što je s šalom, zamukla je.
Kud si brate požurio,
Ostavio most, bazen, klupu
I na stolu nedirnuti cvjetni talon
Otvoreni svakom
Starogradski zelen-salon,
Preko puta stari grad…
Ti naprečac skratio si jade.
Otišao.
Možda družbi pripremiti teren
Kada krene spremna
Prema istom kraju, prema zavičaju
Nebeskom.
Kad zagrmi u proljeće – pogled svrnem gore
I nazdravim!

DRUGA VRATA

Zveket sata
remeti tišinu sobe,
kida paučine polumraka.
U kutu stolice i stol,
dvije prazne čaše,
kružići, razlivena tuga…
Osluškujem.
Iza jednih zalupljenih
uvijek su vrata druga.
Čemu škrgut srca,
strašni bat u polutami.
Tu nedaleko vani
cvrkuću ptice.
Zvona zovu Jutarnju.
Procvjetaše svjetlom vrtovi
proljećem okupani.

PROBLEMI S DJEČICOM

Za moj tlakić
Pravi vlakić
Neizbježno život gone
U nebeski apartmančić.
Nevolja je
Ne znam kada.
Ovdje?
Još nam svima bankar vlada.
Smanjuje mi život obročno na rate.
Preskupa kamata za običnu ovcu.
Više puta sravnio sam račun
(Nije stvar u novcu)
A oni me opet na početak vrate.

NEMIR U SVEMIRU
(16. 07. 2008.)

Noć se razlila
mračnim vodama Lagoe dos Patos
Terra incognita…
Duboke sjene progutale
odraz punog mjeseca.
Utišale šum vesala bojnih lađa
prepunih heroja antiknih sapunica.
Oni hrle u bitku,
(pakleno pridvorje)
do zuba oboružani kostima predaka.
Prijete pogromom Grinjama, odmah,
čim osvane jutro od čiste runske vune.
Slika tog komada svemira
uokvirena teškim paspartuom crnog vina
sorte "Boli glava"
i taj puni mjesec
prizivaju Parmenida.
"Put pričina" i "Put bitka"
koji trenutak kasnije zažarene boje dana
pretvorit će u ekspresionističke slike
"Put Grinja" i "Put šipka",
kvantnu fiziku,
Budhu na Yamahi što mi pokazuje srednji prst,
brujet, čekaonicu NN kolodvora, šalter br. 3682 ureda SPQR-a,
Isukrsta koji govori: "Pitojte moju mamu…"
ili nešto neočekivano treće.
Možda Arkadiju u Rudini na Gospu od Karmela,
rascvjetan Jasenkin vrt,
ljeskanje mora u Žukovi.

Kako bilo da bilo – Grinje će dobiti rat,
heroji potonuti u vode Lagoa dos Patos
zajedno s jahačima apokalipse u kupaćim gaćicama
& ratnim brodovljem.

Svijet će se vratiti u kolotečinu.
Svakako s Điđijem i mačkama oko teće pune ribljih glava.
A ja ću budan natrag prema Zagrebu.

RUŽINE LATICE
Umjesto ružne svakodnevice
Meni putniku prolaze okom
Kao osmijeh djevojke
Što grize srce
Uspomenama

TV
Ljetna shema
Na prvom si programu
u mojim snovima
Na drugome još uvijek
Ratni film
Na trećem domaće životinje
U domaćim kavezima
Na Novoj Mujo i Haso
Popravljaju moj auto
Za 4000,00 kuna
A na OTV-u vrti se
(sklon sam osipu)
Fizika u sv. Josipu

RUINA

Ovdje dugo ljudski
Nitko nije obitavao
Mišji narod shvatio je
Činjenicu zaozbilj
Tamo gdje je nekad čovjek sanjao
Osnovaše mišje carstvo sveudilj.
Tamo gdje se trudan čovjek veselio spokoju
Zatrpana smećem da svjetlost ne uđe
Špilja mraka skriva povijest svoju
A stanari novi?
Dovukoše otpatke, pregrizoše svijeće sve niti i konce.
Nasjeckaše knjige pjesama u gnijezda
Izmetom napuniše i teće i lonce
Nestadoše vrata i ormari, od obuće nesta i remenje
Nekad kuća sad je smrad i nered,
Samo masiv drvo i golo kamenje.
Rastučena, bez okana
Doplutala na kraj svojih ljeta.
Tako miši pokoriše
I ostatak svijeta.

VALA

U Žukovi
osim raspuklih
rasušenih brodskih korita
i ove kiše *na kroj svita*
nema ničega više.
Nema ni tebe ni mene.
Ona posljednje tragove
našega djetinjstva briše.
Kroz kolombu provirila trava.
SG 396, pokojnome barbi omen
šuška u pličini vječno more
Odu zaborava

MOLITVA

Molim te svemogući Bože
Milostiv budi meni
Na sudu zadnjem
Kada me pozoveš.
I lice svoje ne odvrati gnjevno
Jer lagao sam
I to vrlo revno
A znao što činim
Gledajući sebe.
No nikada nisam smatrao se boljim
Preko drugih prtio prtine
Pa iako sitan i ponekad hulja
Pazio sam da pogasim strasti
Nerazumno vatri ne dolijevam ulja.
Ja sam mir Bože sanjao u tvojoj blizini.
Ma nisu dopustili iskorijeniti dvojbe
Talent mi dade, stoputa ti hvala
Ja ga slaveć Tvoje ime
Upotrijebih mudro.
Pa ipak ću skončat s kamatom i tužan
Umjesto radosti na put idem dužan
Nevrijedan tako čekam tvoju milost.
Na kraju te molim (nije teško shvatiti)
Volio bih sam za svoje ispaštati grijehe
Djeca moja za me ne moraju platiti.

DEFORMACIJA

Pozdravljam Vas dragi moji
I dalje brzim cestama jurim
Kao vjetar
Sporima plazim
Kilometre vrućeg asfalta
Gazim svakodnevice, gazim
U potrazi za čime?
Ne znam pravo.
U autu na cesti motiv je stići
Svijet u okretu.
Sve je u pokretu,
Ne trpi se od života prpa.
Gdje je bolje,
Vozač je promatrač s distance.
U epicentru života obična sam krpa.
Dileme ima i nema
Ne znam gdje sam više doma.
Na vrtuljku nekako sve manje boli.
Manje je ustajalog svijeta u tome letanju
Nepokretni ljudi i destinacije
Su koma.
Osim ako $E = mc^2$ i ja
Nismo drugo nego deformacija

ZVIJEZDA PADALICA

na crnom nebeskom svodu
bljeskom
zagrebla svjetlosni trag
i utrnula.
Neispunjenu želju
u pepelu kometa
srušila na Zemlju
gravitacija
ljubavi

PENTEKOSTALCIMA

Pitam sina prosvijetljenog
Ma je li moguće
Ljubav Božja
Prema svom stvorenju
Ograničena?
Da On kao u ostavinskoj raspravi
Procjenu valjanosti i dobrote
Tezuljom ljudske naravi mjeri.
Kažnjava brisanjem, škartira duše
Nepodobne, neodgojene u vjeri.
Nadzornike postavlja, nad ljudima ljude
I kuša
Za spas nekolicine,
Pa ih onda važe, sluša
Koliko teže,
Bira, prosvjetljuje, vodi.
Koliko šanse za prijelaz ima
Prosvijećena,
A koliko neprosvijećena duša?
Ima li *Otac* sluha za nepismenu raju,
Životne gubitnike što zdvajaju,
Sumnjajući u tumače Spisa
Koji mašu ražnjem ponad ognja.
Što je s dušama koje se kaju
A ne znaju Riječi
Niti im je dano da ih upoznaju?
Osim kada srcem slute
Istinu o zavičaju.
Kakvi bi to bili *Otac* i *Sin*
Što prezret će Majku da ljude proslave?
Ili je baš sve lakrdija
Svi ti mučenici, patnjom okrunjene glave,
Tek su posvećena povijest naših promašaja.
Istina je, vjerujem, uzak put ka svijetlu
Cio život treba u progonstvu proći, da se shvati
Svu širinu Neba
Ljubav Božja paragrafe ne zna

Samo širom otvorena srca
I molitvu
Čovjeka što se u blatu koprca.
Odavno je Onaj koji nas je stvorio
Jedinstven jezik
Svim ljudima darovao.
Da se prepoznaju
Kao oni koji ljube jedni druge
Bezuvjetno.
Predao nam Svijet
Što ga je za nas s nama
Otvorio

SVRHA

Žalosna li mene
Doista neko novo vrijeme.
Čestitka za Božić nije više ista
Ona misao topla
Posve iskrena i čista.
Titl? Piše li mi pozdrav stroj
Ili je to netko do jučer moj?
Poklonstvo ljudi
Djetetu
Svjetlosti Svijeta
Moguće je bajka
Tek vjerski inžinjering
Trojice sumnjivo svetih mudraca
Mirisi, zlato i tamjan
Mito šaljivaca?
Marijo i Josipe kome li sam i što skrivio
Da je moj Božić
Onaj što sam ga od malena u srcu čuvao,
Pretvorio u tugu?
Ili je svemu uzrok moja nevjera?
Sin se boji da ne pokvarim,
Da ne pokvarim svoje unuke djedovskim naukom
Kojim sam njega *krivo* učio
(koja je ono zapovijed Božja
u pitanju?)
Čini se „ljubiti bližnjega…“
To sam ga podučavao.
Istina je.
Što je to istina?
Podijeli pa vladaj. Ono
U ime čega silnici oru gradove i ljude
Kao njive
Sijući mržnju
Da bi izrasle sloboda i
Ljubav…
Možda,
Makar kao cvijeće nad humcima
Uz putove

U srcima bez plotova i žica.
Samo jedan je Bog!
Jedna molitva
Jedan Put, Istina i Život.

POLAKO KRUŽEĆI TONE,
Nestaje cvijet u dubinama
Draži veliku ribu.
Sjaj njegov
Još blista mi
U mislima

UMJESTO PREKRASNOG
Nebeskog stvora
Zemlji je Bog izgleda zabunom podario tvora –
Oslobođeno pameti nezgodno biće
(Kad jednome omrkne drugome sviće)
Odvratna vrsta
Očit egocentrični feler
(Razapeše Isukrsta).
Zbog silne brige
Za svoje dupe
Čovjek je izmislio
Otrove, bombe, ozonske rupe.
Ognjem i mačem
Sredio Svijet
Zatrpao ga smećem da bude ružan
A ne lijep.
I sada čeka presudu,
A ona glasi:
Prekini! Ugasi!
(Pa onda promisli dobro
budeš li opet stvarao svijet)
Bože
Pokušaj bar još jednom
Sve ispočetka.

NOĆ POJELA SUNCE.
Tračnicama nepostojećeg vlaka
Vjetar goni pahulje.
Zvuk koraka gubi se, udaljava
Okrznut krugom žmirkava svjetla.
Za kratko
Ostao je trag u snijegu –
Nedogled.
Toliko obala,
A samo jedna orbita
Jedna Zemlja
Končić, sunce
I ja

NA RIVI UZ KAVU
Sjedim.
Ja tu,
A ti po običaju tam.
Takva je narav našega posla.
Na kraju krajeva
Il' tu il' tam
I tu i tam
Nema neke razlike
Kada si sam.

AMOXICILIN 500 I JOŠ NEŠTO

Neizvjestan,
Malen je čovjek kao i put kojim putuje.
Izdrži svašta.
Jedno sam htio, drugo otvorio.
(Ponekad iza najgoreg dolazi gore).
Oprostio sam svim svojim dužnicima.
Spremno okrenuo obraz
Hvatajuć u sebi rijetki odraz dobra.
Okrećem list, svaki dan iznova kušan.
Put mi je zacrtan, sjeme posijano
Ne bojim se da ću posustati
Pouzdajem se u Gospodina,
On neka određuje granice moje,
Biti ću poslušan.
Jer misija je moja budan
Ustrajati
Dok se Velika vrata ne otvore !
(Nekom drugom prilikom)
U tri dana kome
Prevalio sam ogroman put.
Preplivao mora i bezdane
Bitke vodio
U kovitlacu stotina i tisuća života
Oblaku prašine
Pisao svoju knjigu postojanja,
Slikao nepojmljive slike
Sudara božanskog i poganskog kada.
U samo jednome snu
Razbio tisuće konjanika sjena.
Tri dana udarce primao
I mrak me nije nadvladao.
Tri dana pakla groznice u glavi, fibre
U bjelini bolničke bojišnice
Da bih shvatio
E da bih shvatio
Da su bojište, kosti, meso i sva bojna oružja
Jedino

Podloga zlatnome klasju
Što hrani ptice nebeske.
Domovina lahoru proljetnom
Rascvjetana livada
Jedina istina.

TU I TAM
Nekaj kratko bi napisal…
Da ne mučim čitateljstvo
Ja sam često priče risal.
U tišini kak ko hoće,
Kak se i kad kome svidi
Neka moje stihoklepstvo
Taj ne čita nego gledi.
Možda
Ak se nekom crtež svidi
Nek si stiha sam posloži.
Kaj smo bili i kaj jesmo – jamra
Narisana jedna Roža
Ne u vrtu da ju sunce grije
Ni med cvetjem da ju kiša poji
Nego v tegli na obloku.
Zalud Ljubičine ruke čeka
Svoje zadnje dane broji
Budala
(Ne bu dala)
Budala…

KOME DA PIŠEM
Kome da se žalim
Za ovo i ono
U što se uvalim
Kako da se izvučem
Kamo da se maknem
Raspada se odreda
Sve čega se taknem
Kako da pobjegnem
Kamo da se skrijem
Utećiti ne mogu
Sve da se napijem

Brijem tako... naše vrijeme,
Svako vrijeme – uvijek
Vrijeme naopako
Naopaki svijete, zar zbog tebe suze lijem
Mjesto jadikovki
Ja sebi se smijem.

JEDAN SAM OD ONIH

Čovjek na krivome mjestu
I u krivo vrijeme
Umjesto romance
Baš tražim probleme
Pa ih nosam uokolo
Kao klošar breme prnja
Provlačim se kroz život
Ekvilibrist, žongler
Između ruža i opakog trnja.
Ne zavidim onima s više znanja.
U mome mikrokozmosu
Malene zvijezde žestoko sjaje
I Božje mrve dulje traju.
Ne zavidim onima
Koji su visoko
Iz moje perspektive
Malene stvari srca su veće
Od onih koje sude razum i oko
Stvarne koliko su žive.
Ma briga me za velike i za male stvari.
Sve je privid, svijet se samo kiti
Laž sakriva, a istinu vara.
Tek na kraju puta
Bit će jasno
Svima isto mjesto istovara
Pretovara, utovara, rastovara

Kolonija – Pag 2010.

I BAŠ JE DOBRO
Ovdje
Veseliti se zajedno s vama
Pričom se
Bojom se, kistom
Suncem i morem opiti
Sve to podijeliti
razdijeliti
biti…

TOVOR GRE
I-a, i-a
Pok se jido, viče, dere
I-ja , i-ja
Nimon sriće
Radi ženskih i dičine
Rad općinstva opačine
Tarpin vazdon ti samor
I-a , i-a
I-ja , i-ja
Moli, a čihov si ti?
(Pito nikor odizgor)
Svačihov,
U ten je stvor,
Nojmanje san svoj tovor
I-ja , i-ja
Homo naprid moj tovor
Neka gre kako gre
Pok uprti novo brime
Dura'ćemo niko vrime I-a, I-ja

VOZIO SAM
Dvjesto na sat
I gurao sto programa
Godinama. Zbog ljubavi.
Zašto li se ljudi ljube?
Gube kosu, pamet, zube.
Samo neke obaveze,
A bez veze.
Sada vozim kako mogu
A od silnih sto programa
Čekaju me ženabaka & nonamama,
Neka djeca nepoznata
Nasred puta med zvijezdama
Traže mene izgubljenih poriva
Jednog starca bez motora i bez goriva

BLAGOSLOV RODITELJA

Di ste ono bili
24. sedmog 2010.?

U kapeli svetoga Vida
Razvalini starodrevnoj
A na gori Sventovida
Podno bora Crnobora
Ma visoko iznad mora.

Tu u huku vjetra
Uz koncert cvrčaka
O zapadnom suncu
Na vrh Bračkih brda
Zavezasmo Jeru
S dragom Valentinom
Zavjetom ljubavi.

Pred Bogom svjedoci
I zavjeta tvrda,
Sve moleći da ih čuva
Da im dade krila.

A bilo je i svježe, isti tren i vruće
Bilo je bliže raju
Od zemaljske ove kuće.

Tu na granici svjetova
Prisegnusmo beskraju
Vjenčićem bijelih cvjetova.

DUŽNIČKA

Put putujem
Cesta duga
Vremena malo
Da bi se negdje
Usput stalo
Raskrižja pusta
Neucrtana
Puna stramputica.
Usred prašume
Svratišta rijetka
Prozori
Oči grabljivica
Velikih crnih noćnih ptica.
Rado bih zastao
Al' idem dalje
Život je „kreda“,
Etape – rata.
Kad budem jednom
Od umora stao
Ispred Tvojih zatvorenih vrata
Hoćeš li mi otvoriti?
(Pustiti me bez kamata, tko zna)

MARIJANA MOJE MLADOSTI

Sanjao sam je
Prije nego upoznao
Oči crne
Veštica s točkama
Buštić za ligambe
Što stidljivo viri
Buketić ciklama u malenoj ruci
Klinku iz ulice „Na potok“
A i kad je ostarila
Još je uvijek mala bila
Susretoh je posve istu
Kao ono u snovima.
Uspomenu čistu.
Šetala je parkom neki dan.
Oči crne
I točkasta haljinica
Osmijeh zlatna ogrlica
Buketić u krilu
Pa se vratih iznenađen
U djetinje ono doba
Skidajući kapu
Ja pozdravih preslikane obje
Unuku i njenu baku

ONA

Odavno joj nisam napisao ništa
Misli da ne marim
A osjećam da su njene ruke sada
Vrjednije od rada, muke
I još tople
I još nježne
Od molitve, uspomena
Dok se bori, dok se brine
U srcu joj ko djetetu
Jaglac cvate mjesto zime
Ona ne zna da je gledam
I da mi toliko znači
Ona misli da ne marim.
Okrenuta svojoj djeci
Ona ne zna il' ne vidi
Da zajedno s njome starim.

DA SE NISAM IZGUBIO

Ne bih se ni tražio
Tko zna bih li išta našao
Da se nisam snašao
Prosuo kamenčiće
Kao mali Ivica
Svojim tragom unatrag
Marici se vratio
Ona je pametnija
Sve je priče čitala
„Duneta sapis,
Si cuneta lagis“
Da bi bila spretnija
Da bi bila sretnija
Unaprijed okretnija
Doskočila maćehi
Doskočila liji…
Zaključak je jasan,
Marice su jače
A Ivice k. krasan

RAZLOG (POSTOJANJA)

Ne zaboravi ovo
Ne zaboravi ono
Sjeti se…
Odnesi…
Donesi, kupi, načini
Popravi
Ne zaboravi
Svaki dan
Od jutra, podneva
Do večeri i jutra
Djeci
Roditeljima
Svojti
Prijateljima
Dužnicima
Vjerovnicima
Poslodavcima
Natčinjenima
Potčinjenima
Dragima, slabima
Onima koje voliš
I onima kojih se bojiš
Manje-više svima
Ne zaboravi
Na istok
Na zapad, sjever i jug
Očenaš
I kruh naš svagdašnji moliti
Slava Ocu, svaki dan hvaliti
Amen!

BAŠ BOLI
kad me ne razumije
A htio bih pametno i najrazumnije
probleme u kući rješavati
Na korist svima biti
Pa se pitam
srce ili glava?
Ja ne spavam
a draga mi spava.

PSIHO PIGRE

Početak je putovanja
Pitanja razna otvaram
Pobjeći? (daleko ako je moguće)
Patiti? (ako se baš mora)
Pisati pjesme? (bez veze)
Preskočiti priče duge? (obavezno)
Primiti se posla? (dobra terapija)
Poljubiti što ono? (trijezan)
Paliti se na o? (pripit)
Pakirati se? (uvijek)
Puknuti? (ne)
Pas m…r tim pitanjima,
Praštati sebi i drugima,
Prašiti dokle ide,
Probuditi sunce!
Pjevati? (nikada prestati)
(dodatak)
pjevati dakle,
i plesati
pričati (samo dobre stvari)
plivati (sve moguće stilove)
prostačiti (kadikad)
pa slikati – ne!
piti, piti, piti…
Pomozi dotoore, lovi me
Pi Ti eS Pi
Pi Pi Pi
Ko Ko
Dak
Putovati nemre svak!

ŽUBORI VODA
presušene česme.
Tako je kad starci pišu pjesme.
„Bila jednom davno…“
jedna bajka (možda).
Rekao bih
život nalik vinogradu
punom zrelog grožđa
i pokoja tužna uspomena
(ispod breza ili ono s rive)
Riječi više nema
Samo slije u nutrini žive.

ZAKAŠNJELA INSPIRACIJA

Poput pucnja arbaleta
Zgodila me mimo plana
U po dana
U tom kavezu od zvijezda
Upaljena jedna žlijezda
(baš sam isp'o mali, mali)
Jakci drakci lipon pon.
I još svašta:
Plastipatomramorator,
Mamlazinac kurtolaz,
Gradoselni bonfikator,
Gramofakni pustoplaz,
Foloinzirapadron,
I još svašta:
Opsomanistudiklap,
Osebujni pletovraz
Zgubiglavotrenoglaz...
I tak dalje virtualec
Tko sam, što sam?
Ne znam sam…
Sapet brod na plitkom vezu.
Zapleše li more južno
Razbit će me
Baš otužno

SE SPREMA

Taj tvoj ljubitelj
starinarnica i antikvarijata
s figom u džepu
zakrpanih lakata
bogat koliko zaljubljen
u opaki, naopaki svijet
provodi život
u sjeni bankomata
i za te spreman je mrijet.
Zamišlja da postoji samo nebo,
da svijeta zapravo i nema,
samo sretne uspomene.
Početak tek se sprema.

NOĆAS SAM BDIO

U gluha doba
nešto radio
i nisam bio sam.
Sobom je protrčao miš
(sivi poljski)
Izgubljeni na tom svijetu
mi ovog trena ne značimo
nikome niš!

TRNI GA OFF

Kompjuter mi je poludio
možda se u stolnu zaljubio lampu
premeće tekstove, slova nervira,
pakira fontove za trampu eror
ne sluša, davi, muči me,
terorizira, kinji
sve dok ne poludim
i osvetim se toj elektroničkoj svinji.

SUR FAM MIRABEL
negdje sam čuo to ime
znao čak što znači
ma više ništa o tome ne znam
osim da je moram naći.
Mirabel
Zašto me taj san tlači?

Osobito sada
Kada u modi je Šeherezada.

Pritisnuh Google, Wikipediju,
Mirabel su Kanada, Egipat, igračke, golf
Crveno more, Švicarska čokolada
Agencije, hoteli, plaže, razne stvari
Sve puno važnih pojmova
Bez one jedine prave

Mirabel je nada

ZALUD SUNCE GRIJE, BLISTA
Zalud životvorna voda čista
Zalud široko nebo, zvijezda sjaj
Zelenomodri otvoreni kraj
Bijele ceste, šumske staze, puti
Zalud obećani Raj…

Ljudi su i dalje i slijepi i glupi.

KAKAČNAC 4

Okne trepnešmamoron
Izazivljen tuanina
Crnibijeli filodron
Gračidva susuprotiv
Lovac lovi, moritop
A pjehašos guraprid
Aniaba flirkolor
Virikral u nemoći
Konjuskoči potejploči
Kamuteći na d5?
Pamet oderozprozor
Asmrt papr kri kri kri
Upitnici smoimi
Hokuspokus salatorum
Pločamje sanatorum
Putosvrši iga skrši
Masu živi obadvorum.
Samojenkantava
Mat!
Asekond segrozirat.

BAŠ SE PITAM

Ti me voliš
Kao larfu
Ili ko zametak?
Ja sam tebi srijeda
A ti meni petak

ODLAZAK

Ma smrt nije neka fora
Ali kad se ići mora
Treba ići s kolodvora
Mirno riješiti se križa
Bez kofera,
Bez orara, semafora,
voznog reda,
kontrolora…
Bez velikih nagovora.
I kad se već mora ići
Nije loše sebi reći
Kome želim tamo stići.
Kako, kada, gdje i zašto
Iza one crne rupe
Nekome tko zna smisao,
Drži konce ovoj priči
Ruke širi u zagrljaj
Oslobađa teške muke.

VINIFIKACIJA

Odjela za Stihijadu
I Odiseju
Upravo teče
Terran, Žilavka, Pinot sivi
Svaku večer
Na kominu novom gori bija
Kantaduri dreče,
Političku grozu
Poezijom liječe.
Dok Zemljom gnjusevi
Oru, plaze
Na kominu su sve popularnije
„Zvjezdane staze“

SO DOMA & GO MORA

Pornografija je tuga
Čovjeka nema
Ljudska su bića
Kategorija druga
I treća
Tko zna koja
S ovu i onu stranu ekrana
Tragedije bez broja.
U potrazi
Za mrvu srca
Mnogi se posve izgube
Jer im se eto prca.
U dolini suza
Hoće se veselja
Svijetle brda love
I ponuđenih guza.
A da nema tih drama
Krepala bi svaka muza.
Ni ratova ne bi bilo
Ni politike ni kina.
Vrag bi morao otići dalje
U potragu za živima.

NOVO VRIME

Bi je lipi kandilir
Ma je dobi gobu
I sto je ukrivo
Izgubi je nogu

Ne lašći se već
Posrebreno gvozdo
Izvirila je ruzina
Sa stron i odizgor

Za bit na oltoru
Vajo plotit cinu
Pok su ga prominili
Za ga ne popravijat
Fini je u smeće
Meju rugobu inu.

Sad na oltoru blišće
Nove letrišne sviće

BOŽIĆNI PAKET

Tintoblaj adresa
I ribarski konac
Našiven od krpe
Krtolu poklopac
Sakriva tajnu
Blagdanske ljubavi:
Škartoc suhvic,
Pinku zeja,
U škatuli od postolih
Suhe smokve s rogačima.
Pri dnu vijenac oskoruših,
Dva tri šipka
I slanutak u saketu.
U mahrami posve na dnu
Zelen stručak ruzmarina,
List iz stare bilježnice
Za velike i za male
Pun pozdrava, Bogu hvale
S mirisima murtilice.
Pleh kutija od bonbona
U njoj šaka kamomila
Na poklopcu dva-tri slova
Sve vas voli
Vaša
Nezaboravna nona

LIJEVA TELEFONIJA

Znaš što
Kruto sam sjeban
Takov je dan
Ni mi za nutra biti
Niti je za van
Jedino, vidiš, znam
Za glavoboljček ima razloga.
Život nosi više lošeg vina
Neg dobroga
Pa bih štel malo biti sam.
Ma ne, ne žalim se
Nego sam se hrvajući z problemima zgubil.
Zar priznati samo tak
(Posel i ni baš lak)
Da sam čistom ispal ja bedak!
Pak malo sam poludil.
Se bu dobro kad se budem zbudil.

BADNJAK ZAGREBAČKI 2010.

Na nebu sjedi gospod Bog
Sred svega stvorenja svog
Čudom se čudi gospodin Bog
Strastvenim trgovima stvorenja tog
I pita se, pita začuđeni Bog
Ima li na Zemlji
Ikoga normalnog,
Ikoga svog.

BOURREE

Nepoznati netko
Iznenada
Telefonom prekinuo nit,
Stih na papiriću –
Trenutak sreće
Neke druge povezanosti
Otpuhnuo u desetu ladicu
Da uvene zaboravljen.
Ostao mi samo naslov
Na titravu zaslonu kompjutera
I pitanje
Što je laž, a što istina?
Možda razlika
Između života i smrti.

ČEMU SE TRUDITI?

U spomen Tomislavu Zupčiću – Zupi 12. 2010.

Kome pisati pisma?
(Zar ih netko čita?)
Poeziju ili prozu
Kad postoji brzoglasno čudo!
Svijet je globalno selo,
Stvarnosti nema
Samo virtualno ludo.
Tko će još risati i slikati
Kad je naslikano baš sve?
Tko da više ljubi, sanja?
Snovi su hrpa hm, ma,
Bolesna stanja.
Čemu i putovanja,
Sve je već viđeno
Ili traje bez znoja
Preko ekrana.
Glazbe još ima
Pjevaju ptice
Ne znaju drugo osim
Dobar dan sunce,
Dobar dan ljudsko drugo,
Doskora tugo.
Napokon
Zašto uopće raditi?
Svi ćemo se ionako ohladiti
Bez izuzetka svi,
Možete se i okladiti.

Tko će nas probuditi,
Što iznenaditi?
A opet mislim
Bit će bolje glavo luda.
Mora bit' bolje!
Ma brine se On. Nije raja sama.
Uvijek na kraju
Potpiše neko čudo.
(Molim te nagovori ga mama!)

TULUM

Ja znam, a i ti znaš
Upravo sada,
Dok se dokono društvo
Uz cugu i „Prljavce“
Zabavlja repriznim vicevima
Jedinstvena konstelacija zvijezda
nad nama.
Ukazuje na to
Da nam je pomanjkanje pameti
I pomanjkanje hrabrosti
Uskratilo ovu noć s Porukom –
Jedinstvenu po svojoj ljepoti,
Stvorenu za šetnju u tišini.
Samo za nas.

LUDNICA

Živim zbrku.
Sve životne zadaće
Rješavam u trku.
Sve što mi se usput nameće
Posao, ljudi, obitelj…
Žvačem u autu
Između telefona i gasa
Radi standarda, dobroga glasa
Jedva se stignem oprati, dapače
U trku mijenjam
Čarape i gaće…
A sve za vas, sve za svoj spas
Cardiopirine žderem
Iruzide, higroton
Silapene, kalcij, lupocet
Svakodnevno
Penicilin bell ami
Selavi
Adieou, žurim dalje
U nove života ralje.
Epilog:
UNUČIĆI
Od godinice,
Dvije
I četiri i po -
Unučići.
Tri sunašca prže,
Srce griju (dok za oblak se ne skriju)

Fućkaš više poeziju

